

Okazii.ro
A.E. van Vogt
ARSENALELE DIN ISHER
EDITURA NEMIRA
SF

A.E. van Vogt

Arsenalele din Isher

(THE WEAPON SHOPS OF ISHER)

PROLOG

I

VRĂJITORUL A HIPNOTIZAT MULŢIMEA?

11 iunie (de la corespondentul nostru). Poliţia şi gazetarii socotesc că, în scurt timp, va fi anunţat public, prin reclame, faptul că Oraşul Mijlociu va fi locul următoarei escale a unui maestru al magiei. Ei sînt pregătiţi să-l salute călduros dacă va binevoi să explice cu exactitate cum a păcălit sute de oameni, făcîndu-i să creadă că au văzut o clădire ciudată — un fel de arsenal.

Clădirea ar fi apărut în spaţiul ocupat, anterior şi actualmente, de localul familial "Mătuşa Sally" şi de croitoria "Patterson". În interiorul celor două localuri se a-flau doar salariaţii, dar nici unul dintre aceştia nu observase vreun eveniment neobişnuit.

O firmă mare şi strălucitoare indica faţada arsenalului născut atît de miraculos din neant; ea a constituit prima dovadă că întreaga scenă n-a fost decît o iluzie. Din orice punct o priveai te urmăreau cuvintele:

ARME DE CALITATE
DREPTUL DE A CUMPĂRA ARME ESTE DREPTUL LA LIBERTATE

În vitrină se afla un sortiment bogat de arme mici şi arme mari, de forme ciudate, iar un panou lucios înştiinţa:

CELE MAI BUNE ARME ENERGETICE DIN ÎNTREGUL UNIVERS CUNOSCUT

Inspectorul Clayton de la secţia de investigaţii a încercat să intre, dar uşa părea încuiată. Cîteva minute mai tîrziu, C.J.

(Chris) McAllister, reporterul de la *Gazette-Bulletin,* a încercat şi el uşa, a deschis-o şi a intrat.

Voind să-l urmeze, inspectorul Clayton a găsit-o din nou încuiată. Se crede că McAllister a ajuns pînă în spatele clădirii, unde l-au văzut cîţiva privitori. Imediat după revenirea lui, clădirea ciudată a dispărut la fel de brusc cum apăruse.

Poliţia se declară nedumerită în privinţa felului în care marele magician a creat o asemenea iluzie detaliată şi de lungă durată, în faţa unei mulţimi atît de mari.

NOTA REDACŢIEI:

Relatarea nu menţionează dacă) nemulţumită, poliţia a încercat să-l contacteze pe McAllister, dar, oricum, nu l-a putut găsi. Nu l-a găsit nici acum, după atitea săptămini. Ce s-a întimplat cu McAllister din clipa în care a găsit deschisă uşa magazinului de arme?

Uşa magazinului de arme avea o ciudăţenie. Nu numai că se deschidea la prima atingere, dar, dacă o trăgeai, simţeai că nu opune nici cea mai mică rezistenţă şi că este imponderabilă. McAllister avu impresia că i s-a topit clanţa în mînă.

Rămase locului surprins. Se gîndea la inspectorul Clayton care, cu un minut înainte, găsise uşa încuiată. Acest gînd stăruia ca un semnal. Dinapoia lui răsună tunător vocea inspectorului:

— Lasă, McAllister, mă ocup eu de asta!

Dincolo de uşă, în magazin, era întuneric, prea întuneric ca să vadă ceva şi, lucru şi mai ciudat, ochii nu i se acomodau cu bezna aceea intensă. Instinctul său de reporter îl făcu să înainteze spre masa de întuneric mai dens care venea din spatele dreptunghiului uşii. Cu coada ochiului văzu mîna inspectorului atingînd clanţa pe care degetele lui o sloboziseră doar cu o clipă mai devreme. Ştiu pe loc că, dacă inspectorul ar fi izbutit să se opună, nici un reporter n-ar fi pătruns în clădire. Avea capul încă întors într-acolo, privindu-l mai degrabă pe poliţist decît întunericul din faţă, şi, tocmai cînd dădea să mai facă un pas înainte, se produse lucrul acela deosebit.

Clanţa nu-i permise inspectorului Clayton s-o atingă. Se răsuci într-un mod ciudat; acolo se mai afla încă o formă curioasă,

puţin estompată. Cu o mişcare prea rapidă pentru a fi observată, uşa propriu-zisă atinse brusc călcîiul lui McAllister. O atingere uşoară, imponderabilă. Înainte de a putea gîndi sau reacţiona la ceea ce se întîmplase, elanul mişcării sale de înaintare îl adusese deja înăuntru. Cînd înfruntă întunericul, i se încordară chinuitor toţi nervii. De-abia după ce uşa se închise bine, McAllister scăpă de acel chin scurt şi neaşteptat. În faţă se afla un magazin luminat strălucitor, în spate lucruri de necrezut!

Pentru McAllister, urmă un moment de nedumerire: rămase cu trupul răsucit stîngaci, doar vag conştient de interiorul magazinului, dar teribil de înspăimîntat, în scurta clipă dinaintea întreruperii, de ceea ce se afla dincolo de tăbliile transparente ale uşii prin care tocmai intrase.

Nu se vedea nicăieri nimic. Totul era de nepătruns. Nici inspectorul Clayton, nici vreo gloată de privitori gălăgioşi cu gurile căscate, nici un şir de magazine mizere peste drum. Nu era nici măcar aceeaşi stradă. De fapt nu mai exista nici o stradă. În schimb se vedea un parc liniştit. Dincolo de el, strălucitor în soarele amiezii, se contura un oraş mare, proiectat pe cer. Dinapoia lui, un glas muzical, cam răguşit, de femeie întrebă:

— Aveţi nevoie de o armă?

McAllister se întoarse brusc, cu reacţia automată pe care o ai la orice sunet. Şi pentru că toată povestea continua să fie ca un vis, imaginea oraşului şe topi aproape imediat. Mintea i se concentră asupra tinerei care înainta încet din fundul magazinului. Gîndurile

nu i se limpeziră imediat. Convingerea că ar trebui să spună ceva i-a fost frînată de primele impresii produse de înfăţişarea fetei. Avea un trup suplu, xu forme plăcute, părul negru, frumos buclat, ochii negri, iar pe faţă îi străluctea un zîmbet agreabil. Rochia simplă şi sandalele păreau atît de normale la prima vedere încît nu se mai gîndi la ele. Izbuti să spună doar atît:

— Ceea ce nu pot înţelege este de ce n-a putut intra şi ofiţerul de poliţie care venea după mine. Şi unde e acum?

Spre surprinderea lui, surîsul fetei căpătă o nuanţă de stînjeneală, ca şi cum şi-ar fi cerut iertare:

— Ştim că oamenilor li se pare o prostie din partea noastră că tot mai insistăm asupra acelei vechi duşmănii (vocea îi

deveni mai fermă). Ba ştim chiar ce inteligentă este propaganda care pune accentul pe stupiditatea atitudinii noastre. Şi, totuşi, nu primim niciodată aici vreun om de-al *ei.* Continuăm să ne luăm foarte în serios principiile.

Făcu o pauză de parcă ar fi aşteptat din partea lui o înţelegere totală. Dar McAllister văzu din confuzia care-i înceţoşa ochii că propria-i faţă trebuie să fi fost la fel de lipsită de expresie ca şi gîndurile. *Oamenii ei!* Fata rostise aceste cuvinte ca şi cum s-ar fi referit la cine ştie ce personaj şi asta ca răspuns direct la cuvîntul *"poliţist"* folosit de el. Însemna că oamenii *ei,* oricine ar fi fost această *ea,* erau poliţişti şi că uşa le era potrivnică şi nu le permitea să intre în acest magazin de arme.

McAllister îşi simţi mintea golită. Fu inundat de un fel de simţămînt al abisurilor nesondate, avînd prima convingere uluitoare că nu toate lucrurile stau aşa cum trebuie. Acum fata vorbea cu ceva mai multă asprime:

— Vreţi să spuneţi că habar n-aveţi de toate acestea, de faptul că de generaţii întregi breasla armurierilor a subzistat, în această epocă de energii distrugătoare, ca unică protecţie a omului de rînd în faţa înrobirii? Dreptul de a cumpăra arme... (se opri şi-l privi cu ochi iscoditori, apoi continuă)... Dacă stăm să ne gîndim, aveţi ceva cu totul deosebit în înfăţişare. Hainele exotice, oarecum ... nu veniţi cumva de pe cîmpiile fertile ale Nordului?

Clătină din cap, din ce în ce mai iritat de propriile-i reacţii. Tînăra continuă repezit:

— Şi dacă stăm să ne gîndim, e uluitor că un poliţist a încercat uşa şi că alarma n-a funcţionat.

Mişcă mîna în care scînteia un obiect de metal, strălucitor ca oţelul în soarele amiezii. Nu era nici urmă de smerenie în glasul ei, nimic care să sugereze scuzele cînd spuse:

— Vă rog să rămîneţi acolo unde sînteţi, domnule, pînă cînd îl chem pe tata. În meseria noastră, cu răspunderile pe care le avem, nu ne place să riscăm niciodată. Ceva nu e în regulă aici, nu e deloc în regulă!

Lucru destul de ciudat, tocmai atunci mintea lui McAllister începu să funcţioneze clar. Gîndul care-i veni merse în paralel cu al fetei. Cum de ajunsese el aici, în lumea asta fantastică? într-adevăr, era ceva în neregulă.

Atenţia îi fu reţinută de armă. Era micuţă, de forma unui pistol, dar cu trei cuburi ieşite în afară, formînd un semicerc din vîrful camerei de explozie în formă de bulb. În timp ce-o privea, McAllister se cutremură. Acest instrument micuţ şi nesuferit, scînteind între degetele arse de soare ale fetei, era la fel de real ca şi fata.

— Dumnezeule mare, şopti el. Ce fel de pistol mai e şi ăsta? Lasă-l puţin jos şi să încercăm să aflăm despre ce e vorba.

Fata păru că nici nu-l aude. Observă cum privirea ei se îndreaptă spre un punct de pe perete, mai spre stînga lui. Uimit, văzu aprinzîndu-se şapte luminiţe miniaturale. Ce lumini ciudate! Era fascinat de jocul de lumini şi umbre, de stingerea şi aprinderea succesivă a globuleţelor, un fel de mişcare vălurită cu creşteri şi descreşteri infime, un efect incredibil de delicat al reacţiei instantanee la un barometru hipersensibil. Cînd luminile se potoliră, privirea lui reveni la fată. Spre marea lui surprindere, aceasta îşi puse pistolul de o parte. Probabil observase expresia ciudată de pe faţa lui.

— E în regulă, zise ea calmă. Acum s-au concentrat asupra dumneavoastră automatele. Dacă ne-am înşelat în ceea ce vă priveşte, vom fi bucuroşi să ne cerem scuze. Între timp, dacă vă mai interesează ideea de a cumpăra o armă, îmi va face plăcere să vă arăt cîteva mostre şi felul în care funcţionează.

"Aşadar, automatele sînt îndreptate împotriva mea", se gîndi McAllister. Informaţia nu-i aduse mei un fel de uşurare. Indiferent ce vor fi fost aceste automate, nu aveau să acţioneze în favoarea lui. Faptul că tînăra îşi pusese la o parte pistolul, în pofida suspiciunii cu care îl privea, demonstra în mare măsură eficacitatea noilor ei dulăi de pază.

— Da, chiar vă rog să-mi arătaţi.

Îi veni un gînd năstruşnic şi spuse;

— Nu mă îndoiesc că tatăl dumneavoastră stă undeva în planul doi şi mă studiază.

Tînăra nu dădu semne că vrea să-i arate vreo armă, ci îl privi uimită:

— Poate nu realizaţi, spuse ea încet, dar deja ne-aţi tulburat tot sistemul. Luminile automatelor ar fi trebuit să se stingă din clipa în care tata a apăsat pe butoane. Asta a făcut cînd l-am chemat. Dar ele nu s-au stins! E nefiresc şi, totuşi (se încruntă mai tare), dacă aţi fi fost unul dintre *ei,* cum aţi fi trecut

prin uşă? E posibil ca *savanţii ei* să fi descoperit fiinţe umane care nu afectează energiile sensibile, iar dumneavoastră să fiţi doar una dintre acestea, trimisă să testeze posibilitatea de a intra la noi? Nici asta nu e logic. Dacă ei ar fi sperat

să izbutească, n-ar fi riscat să ne producă o surpriză zdrobitoare... Astfel, dumneavoastră aţi fi devenit pana care despică frontul duşman pe scară largă. *Ea* e nemiloasă şi strălucitoare şi ţine morţiş să aibă putere deplină asupra unor bieţi proşti ca voi care n-aveţi înţelepciunea decît s-o adoraţi — pe ea şi splendoarea Curţii imperiale.

Într-un colţ se afla un scaun şi McAllister se îndreptă spre el. Între timp se mai calmase.

— Uite, începu el, habar n-am despre ce vorbeşti. Nu ştiu nici măcar cum am ajuns în magazinul ăsta. Sînt de acord cu dumneata că toată povestea necesită explicaţii, dar eu le văd cu totul altfel.

Începu să tărăgăneze vorba. Se lăsase pe jumătate pe scaun, dar în loc să se afunde în el, se aşeză încet şi drept, ca un bărbat foarte, foarte vîrstnic. Privirea îi fu atrasă de o inscripţie ce strălucea deasupra unei vitrine cu arme, aflată înapoia femeii. O întrebă cu glas răguşit:

— Ala... e un calendar?

Tînăra îi urmări privirea, nedumerită:

— Da, sîntem în 3 iunie. Dar ce nu e în regulă?

— Nu la asta mă refer. Vreau să spun... făcu un mare efort să se adune... vreau să spun... cifrele alea de deasupra, adică... În ce an sîntem?

Fata păru surprinsă. Începu să bîiguie ceva, apoi se opri şi se trase înapoi. În cele din urmă îl admonestă:

— Nu te mai uita aşa! Nu-i nimic greşit. Sîntem în anul 84 al celui de-al patruzecilea secol al Casei Imperiale Isher.

II

McAllister se aşeză foarte hotărît, cînd, deodată, avu o revelaţie uimitoare. Evenimentele petrecute începeau să se organizeze în mintea sa într-un soi de tipar deformat: faţada clădirii, suprapusă peste cele două magazine; felul în care se comportase uşa; marea firmă exterioară cu legătura ciudată pe

care o făcea între libertate şi dreptul de a cumpăra arme; armele expuse în vitrină — "cele mai bune arme energetice din întregul univers cunoscut"!...

Observă că fata vorbeşte pe tonul cel mai serios cu un bărbat înalt, grizonat, aflat în pragul uşii pe care intrase şi ea. Discuţia părea puţin încordată. Deşi nu vorbeau tare, în urechile lui sunetele se amestecau, ciudate şi tulburătoare. McAllister nu prea putu să le analizeze sensul pînă cînd fata nu se întoarse şi-l întrebă:

— Cum vă numiţi?

McAllister îşi spuse numele.

Fata şovăi, apoi insistă:

— Domnule McAllister, tata vrea să ştie din ce an veniţi!

Bărbatul grizonat făcu un pas către el şi vorbi pe un ton grav:

— Nu cred că avem timp de explicaţii. S-a întîmplat exact lucrul de care ne era teamă nouă, fabricanţilor de arme, de generaţii întregi, şi anume: că va apărea din nou cineva lacom de puteri nelimitate care, pentru a-şi putea exercita tirania, va căuta mai întîi să ne distrugă. Prezenţa dumitale aici este o manifestare a forţei energetice pe care a îndreptat-o *ea* împotriva noastră — un lucru atît de nou incît nici măcar nu l-am bănuit. Dar nu am timp de pierdut. Lystra, obţine toate informaţiile posibile şi avertizează-l de primejdia ce-i ameninţă propria persoană.

Apoi bărbatul se răsuci pe călcîie şi uşa se închise, fără zgomot, îndărătul siluetei lui înalte.

McAllister întrebă:

— Ce-a vrut să spună cu chestia aceea, cu pericolul în care se află propria-mi persoană?

10

— Nu e chiar aşa uşor de explicat, începu tînăra, cu vădită stînjeneală în gJas. În primul rînd, veniţi pînă la vitrină şi voi încerca să vă lămuresc totul. Presupun că sinteţi destul de nedumerit.

McAllister trase adînc aer în piept:

— Ei, acuma parcă mai vii de-acasă.

Îi trecuse spaima. Bărbatul cărunt părea să ştie despre ce e vorba. Asta însemna că n-o să fie chiar atît de greu să se lămurească şi el. Cît despre pericolul în care se afla breasla

fabricanţilor de arme, asta era problema lor, nu a lui. Făcu cîţiva paşi spre fată, dar, spre uimirea lui, ea se trase înapoi cu spaimă, de parcă ar fi ameninţat-o. O privi cu ochi fără expresie; ea rîse firav, fără pic de veselie şi, într-un tîrziu, spuse:

— Să nu credeţi că glumesc şi nici nu trebuie să vă simţiţi ofensat, dar, pentru propria dumneavoastră siguranţă, să nu atingeţi nici un trup omenesc cu care aţi veni întîmplător în contact.

McAllister fu cutremurat de un fior ca de gheaţă. Apoi, deodată, simţi un val de enervare văzînd chipul fetei atît de înspăimîntat.

— Uite ce e, vreau să lămuresc bine lucrurile. Înţeleg că aici putem vorbi fără nici un pericol cu condiţia să nu te ating şi nici să nu mă apropii de dumneata. Aşa e?

Fata încuviinţă din cap.

— Duşumeaua, pereţii, toate mobilele — de fapt întregul magazin — sînt făcute din materiale rău-conducătoare de energie.

McAllister avu senzaţia că merge pe o funie întinsă deasupra unei prăpăstii fără fund.

— S-o luăm de la început, zise el. De unde ai ştiut dumneata şi de unde a ştiut tatăl dumitale că nu sînt... făcu o pauză înainte de a rosti formula aceea ciudată... că nu fac parte din epoca aceasta?

— Tata v-a fotografiat. V-a fotografiat şi lucrurile din buzunare. Aşa a descoperit mai întîi care e problema. Vedeţi, dumneavoastră, energiile, sensibile în sine devin purtătoare ale energiei cu care sînteţi încărcat. Asta nu e-n regulă. De aceea n-au vrut armele automate să se concentreze asupra dumneavoastră şi...

— Încărcat cu... energie? întrebă McAllister neîncrezător.

Fata se holbă la el:

— Cum, nu înţelegeţi? (i se tăie respiraţia). Aţi traversat şapte milenii. Şi dintre toate energiile din Univers cea mai puternică este timpul. Dacă aţi păşi afară din magazinul acesta, aţi arunca în aer Oraşul imperial şi un teritoriu de o sută de kilometri de jur-împrejur. Dumneavoastră (încheie cu glas şovăielnic, dar din ce în ce mai emoţionat), dumneavoastră aţi putea distruge Terra.

III

Pînă atunci McAllister nu observase oglinda. Ciudat, pentru că era destul de mare, înaltă de aproape doi metri şi jumătate, şi se afla în faţa lui, pe perete, unde ar fi putut jura că doar cu un minut mai devreme nu se vedea decît o masă compactă de metal.

— Uitaţi-vă în oglindă, îi spuse cu glas mult mai blînd fata. Nimic nu poate fi mai liniştitor decît propria-ţi imagine. De fapt, trupul dumneavoastră rezistă destul de bine la şocul mintal.

Se holbă la propria-i imagine. Paloarea feţei prelungi parcă se reflecta asupra lui. Dar trupul nu i se zguduia propriu-zis, aşa cum tindea să-i sugereze vîrtejul din minte. Deveni din nou conştient de prezenţa fetei, care ţinea degetul pe unul dintre întrerupătoarele de pe perete. Deodată se simţi mai bine şi spuse liniştit:

— Mulţumesc. Fără doar şi poate aveam nevoie de aşa ceva.

Tînăra îi surise încurajator şi abia acum rămase el uluit de personalitatea ei contradictorie. Pe de-o parte, incapacitatea de acum cîteva minute de a sesiza esenţa primejdiei, iar pe de alta, acţiunea prin care-l ajutase să se vadă în oglindă, ceea ce dovedea o înţelegere adîncă a psihologiei omeneşti. Îi spuse:

— Problema care se pune din punctul dumitale de vedere este de a reuşi s-o eviţi pe această femeie din dinastia Isher şi de a mă trimite înapoi, înainte de a arunca Terra în aer din... din nu ştiu ce an în care ne aflăm.

Fata încuviinţă din cap.

— Tata zice că puteţi fi trimis înapoi, dar, în rest, atenţie!

Nu avu însă răgazul să se simtă mai uşurat aflînd că poate fi trimis înapoi, în timpul din care venise. Fata mai apăsă un buton. În aceeaş clipă, oglinda dispăru în zidul metalic. Se auzi declicul unui alt buton Dispăru şi zidul. Dinaintea lui se întindea un parc asemănător celui pe care-l văzuse deja prin uşa din faţă, în mod evident o extindere a aceleiaşi privelişti de grădină.

12

O clădire masivă, cam de cinci sute de metri lungime şi — incredibil — tot atît de înaltă pe cît de lungă, se ridica asemenea unui monstru întunecat, profilîndu-se pe cer şi dominînd zarea. Pretutindeni existau dovezi ale trudei dinamice a omului, dar

nicăieri nici o mişcare, nici ţipenie de om. Pînă şi copacii stăteau nemişcaţi în aerul acela încremenit, lipsit de lumină.

— Atenţie! îi spuse fata, de data aceasta pe un ton mult mai blînd.

Nu se auzi nici un declic. Ea umblă la unul dintre butoane şi viziunea lui deveni mai puţin clară. Nu atît pentru că soarele îşi redusese intensitatea luminoasă şi nici pentru că apăruse un geam acolo unde nu fusese nimic cu o clipă mai devreme, ci pentru că între ei şi parcul acela splendid nu părea să existe nici un fel de substanţă materială. Dar parcul nu mai era pustiu: mişunau în el zeci de oameni şi de utilaje.

McAllister rămase uluit. Apoi, pe măsură ce senzaţia de iluzie se topi şi ameninţarea pe care o reprezentau aceşti oameni deveni tot mai penetrantă, emoţia i se prefăcu în spaimă:

— Vai de mine, spuse el, în cele din urmă, dar oamenii aceştia sînt soldaţi, iar maşinile lor sînt...

— Arme energetice! îi completă fata gîndul. Problema lor dintotdeauna a fost cum să-şi aducă armele destul de aproape de magazinele noastre, pentru a ne distruge. Nu e vorba atît de faptul că tunurile nu ar avea putere la o distanţă foarte mare, căci pînă şi carabinele pe care le vindem pot ucide oameni la o distanţă de cîteva mile, dar magazinele noastre sînt atît de bine fortificate încît, pentru a ne distruge, ar trebui să-şi folosească de la o distanţă minimă tunurile cele mai mari. În trecut n-au putut-o face niciodată pentru că parcul înconjurător ne aparţine, iar sistemul nostru de alarmă a fost perfect, cel puţin pînă acum. Noua energie folosită de ei nu afectează nici unul dintre instrumentele noastre de protecţie. Şi, ceea ce e infinit mai rău, le oferă un scut perfect împotriva armelor noastre. Bineînţeles, invizibilitatea este un fenomen cunoscut de multă vreme, dar, dacă n-ai fi venit dumneata, am fi fost distruşi fără măcar să ştim ce s-a întîmplat.

— Bine, exclamă, pe un ton strident, McAllister, dar ce-aveţi de gînd să faceţi? Ăştia sînt încă acolo şi lucrează...

Ochii negri ai fetei scăpărară ca o flacără galbenă, feroce:

— Tata a avertizat breasla şi membrii acesteia au descoperit că tunuri invizibile similare sînt instalate de oameni invizibili în preajma magazinelor. Consiliul se va întruni foarte curînd pentru a djscuta măsurile de apărare.

Fără a mai scoate o vorbă, McAllister îi privi pe soldaţi cum legau ceva — probabil nişte cabluri invizibile ce duceau la clădirea imensă din planul al doilea — , cabluri foarte groase care indicau puterea tiranică ce urma să fie dezlănţuită asupra micului magazin de arme. Nu mai era nimic de spus. Realitatea depăşea cu mult

cuvintele. Dintre toţi cei de aici, el părea cel mai puţin util, opinia lui era cea mai puţin însemnată. Ar fi trebuit s-o spună, dar nu-şi dădu seama de asta decît atunci cînd, de alături, răsună glasul tatălui fetei:

— Te-nşeli profund, domnule McAllister. Dintre toţi, dumneata eşti cel mai preţios. Prin dumneata am descoperit că Imperiul Isher ne atacă efectiv. Mai mult decît atît, duşmanii noştri habar nu au de existenţa dumitale, deci nu şi-au dat încă seama pe deplin de efectul produs de noua energie de mari proporţii pe care au folosit-o. Ca atare, dumneata eşti singurul factor necunoscut. De aceea trebuie să te folosim imediat.

Lui McAllister i se păru că tatăl fetei îmbătrînise brusc. Zbîrciturile îi brăzdau faţa slabă şi încordată. Cînd se întoarse spre fiică-sa şi îi vorbi, glasul lui era teribil de aspru:

— Lystra, numărul 7!

Degetele fetei atinseră cel de-al şaptelea buton şi tatăl se grăbi să-i explice lui McAllister:

— Consiliul Suprem al Breslei ţine o şedinţă extraordinară pentru a face faţă iminenţei pericolului. Trebuie să alegem metoda cea mai probabilă pentru a ataca problema şi să ne concentrăm individual şi colectiv, asupra acestei metode. Sînt deja în curs discuţii la nivel regional, dar deocamdată n-a rezultat decît o singură idee importantă şi... ah, domnilor!

Se adresa cuiva aflat dincolo de McAllister. Acesta tresări şi se întoarse. Mai mulţi bărbaţi intrau prin zidul masiv la fel de uşor şi degajat ca şi cum ar fi trecut doar pragul unei uşi deschise. Unul, doi, trei — treizeci.

Aveau feţele crîncene, în afara unuia singur care, uitîndu-se în treacăt la McAllister, dădu să meargă mai departe, dar se opri cu un zîmbet pe jumătate amuzat.

— De ce vă miraţi atît de tare? Cum credeţi că am fi putut să supravieţuim în tot cursul acestor ani dacă n-am fi izbutit să transmitem prin spaţiu obiecte materiale? Poliţia statului Isher

abia aştepta să impună o blocadă asupra surselor noastre de aprovizionare. În treacăt fie spus, mă numesc Cadron — Peter Cadron!

McAllister dădu din cap, aşa, de formă. Nu-lmai impresionau cîtuşi de puţin noile maşini. Erau produsele finale ale erei maşinilor; ştiinţa şi invenţiile făcuseră progrese atît de mari, încît aproape nu exista o mişcare a oamenilor care să nu afecteze o maşină sau, invers, să nu fie afectată de ea. Un bărbat din preajma lui, cu o faţă grosolană, spuse:

— Ne-am adunat aici pentru că, în mod evident, sursa energiei noi se află în clădirea mare de lîngă magazin... Făcu un gest către peretele ce fusese la un moment dat oglindă, apoi geamul prin care McAllister privise clădirea cu aspect monstruos. Vorbitorul continuă:

14

— Ştim încă de acum cinci ani, cînd a fost terminată această clădire, că era vorba de o construcţie energetică îndreptată împotriva noastră; iar acum s-a scurs din ea energia nouă pentru a copleşi lumea, o energie de o forţă imensă, atît de puternică încît a frînt pînă şi tensiunile timpului, dar, din fericire, numai în acest magazin aflat în vecinătatea ei. După cît se pare, energia slăbeşte cînd este transmisă la distanţe mari.

— Uite ce e, Dresley, sună o întrerupere lipsită de curtoazie venită din partea unui individ din cale-afară de slab. Ce rost are tot preambulul ăsta? Voi aţi cercetat diferitele planuri propuse de grupurile regionale." Este sau nu vreunul ca lumea printre ele?

Dresley şovăi. Spre surprinderea lui McAllister, ochii individului se opriră asupra lui, privindu-l cu neîncredere; faţa grosolană a lui Dresley se încordă, apoi se aspri de tot:

— Da, ar exista o metodă, dar pentru asta ar trebui să-l silim pe prietenul nostru venit din trecut să-şi asume un mare risc. Ştiţi cu toţii la ce mă refer. Cu această metodă am putea cîştiga timpul de care avem nevoie.

— Ei, făcu McAllister, copleşit de privirile care se aţintiseră asupra lui.

IV

McAllister înţelese că avea din nou nevoie de oglindă

pentru a-şi dovedi că trupul lui face faţă cum trebuie situaţiei. Măsură cu privirea chipurile bărbaţilor adunaţi acolo. Fabricanţii de arme alcătuiau un tablou destul de confuz, stînd jos sau în picioare ori sprijinindu-se de vitrinele pline cu arme strălucitoare. Şi parcă erau mai puţini decît îi ieşiseră la numărătoare mai înainte. Unul, doi — douăzeci şi opt, cu fată cu tot. Ar fi putut jura că fuseseră treizeci şi doi. Mergînd cu privirea mai departe, tocmai observa cum se închidea uşa camerei din spate. Patru dintre bărbaţi intraseră acolo fără ca el să ştie ce se ascunde înapoia acelei uşi.

Dădu nedumerit din cap, apoi, întorcîndu-şi privirea, cercetă gînditor feţele aflate dinaintea lui şi spuse:

— Pur şi simplu nu înţeleg cum de v-aţi gîndit că m-aţi putea constrînge. După părerea voastră sînt încărcat cu energie. Se prea poate să mă înşel, dar, dacă vreunul dintre voi ar încerca să mă împingă în jos pe panta timpului său măcar să se atingă de mine, energia din trupul meu ar produce distrugeri cumplite...

— Să te ia dracu! Ai perfectă dreptate, se amestecă un tînăr, care urlă furios la Dresley. Cum naiba ai putut să faci o asemenea gafă psihologică? Doar ştii că McAllister va trebui să execute poruncile noastre ca să se salveze, şi asta încă foarte repede!

Dresley mormăi:

— Fir-ar să fie! Realitatea este că n-avem timp de pierdut cu explicaţii şi eu mi-am zis că l-am putea speria uşor. Dar văd că avem de-a face cu un om inteligent.

McAllister făcu ochii mici şi inspectă întregul grup. Totul era o cacialma, aşa că spuse cu asprime:

— Lăsaţi linguşeala asta cu inteligenţa. Văd că asudaţi pur şi simplu de frică. Aţi fi în stare să vă împuşcaţi şi bunicile şi să mă trageţi şi pe mine pe sfoară pentru că e în joc însăşi existenţa lumii

16

pe care voi o consideraţi bună. Dar ce mai e şi planul ăsta al vostru ta care vreţi să mă siliţi să particip?

Îi răspunse tînărul:

— Vi se vor da haine de protecţie izolatoare şi veţi fi trimis înapoi în epoca dumneavoastră...

Făcu .o pauză şi McAllister replică:

— Deocamdată, asta nu sună chiar atît de rău. Dar care-i şmecheria?

— Nu e nici o şmecherie!

McAllister căscă ochii şi apoi începu:

— Ia ascultaţi-mă bine. Nu încercaţi să mă duceţi cu zăhărelul. Dacă lucrurile ar fi chiar atît de simple, cum naiba v-aş putea fi de folos împotriva energiei Imperiului Isher?

Tînărul se încruntă, negru la faţă, priyindu-l aspru pe Dresley:

— Vezi că vorbind de consţringere l-ai făcut să intre la bănuieli? întorcîndu-se către McAllister spuse:

— Planul nostru vizează aplicarea energiei pe baza principiului pîrghiilor şi punctelor de sprijin. Dumneavoastră urmează să fiţi greutatea de la capătul lung al unei "pîrghii" energetice prin care se ridică greutatea superioară de la capătul ei cel mai scurt. Vă veţi întoarce în timp cinci mii de ani. Maşina din clădirea cea mare, la care e acordat trupul dumneavoastră şi care ne-a făcut aceste necazuri, va înainta în timp cîteva luni.

— În felul acesta — îl întrerupse alt participant, înainte ca McAllister să poată replica — am avea timp să găsim un alt factor de contracarare. Trebuie să existe o soluţie, căci altfel duşmanii noştri n-ar fi acţionat în secret. Ei, ce părere aveţi?

McAllister porni agale spre scaunul pe care stătuse înainte. Mintea îi funcţiona cu o viteză ameţitoare, dar avea o presimţire neagră că nu dispune de cunoştinţele tehnice necesare pentru a se putea apăra. Vorbi rar:

— După cîte văd, metoda ar trebui să funcţioneze ca un miner de pompă. Principiul pîrghiei... vechea idee după care, dacă ai avea o pîrghie destul de lungă şi un punct de sprijin corespunzător, ai putea deplasa Pămîntul de pe orbita lui.

— Exact, interveni Dresley, cel cu faţa grosolană. Numai că aceasta acţionează în timp. Dacă te întorci înapoi cu cinci mii de ani, dispare clădirea...

Glasul i se stinse, la fel ca şi entuziasmul, cînd citi expresia de pe faţa lui McAllister.

— Uite ce e, zise acesta, nimic nu-i mai jalnic decît o mînă de oameni cinstiţi care se apucă de o treabă necinstită. Sînteţi oameni puternici, intelectuali, care v-aţi închinat viaţa unei concepţii idealiste. Aţi crezut neîncetat că, dacă va fi vreodată nevoie, nu veţi şovăi să faceţi sacrificii drastice. Dar nu puteţi

păcăli pe nimeni. *Care e şmecheria?*

V

Era surprinzător acest contraatac. Îi văzu pe indivizii aceia ieşind din camera dosnică şi avu un adevărat şoc cînd observă că se duseseră să-şi ia echipamentul de protecţie înainte de a fi putut şti măcar că şi el îl va folosi. McAllister se uită sever la Peter Cadron, care întinse către el obiectul acela inform, de culoare aproape cenuşie, şi-i spuse răspicat:

— Bagă-te în astea şi apucă-te de treabă! E o chestiune de minute, băiete! Cînd ţevile alea de colo vor începe să împrăştie energie, n-o să mai fii în viaţă ca să discuţi despre cinstea noastră.

Şi totuşi exista încă. Broboane de sudoare îi curgeau pe obraji, iar nesiguranţa îl îmbolnăvea pur şi simplu. De undeva, din spate, un bărbat spuse:

— Primul nostru ţel va fi acela de a cîştiga timp, apoi trebuie să înfiinţăm noi ateliere prin diferite comunităţi, unde nu pot fi atacate prea uşor. Simultan, vom contacta orice potenţial al imperiului care ne poate ajuta, direct sau indirect, în acţiunea noastră, iar, în cele din urmă, trebuie să...

Glasul vorbea înainte, dar McAllister nu-l mai auzea. Privirile lui înnebunite se opriră asupra fetei, care stătea, tăcută şi intimidată, lîngă uşa din faţă. Păşi către ea. Fie privirile lui aspre, fie prezenţa lui impunătoare o speriară, căci se trase înapoi, cu chipul cuprins de paloare.

— Uitaţi! strigă el. M-am băgat pînă peste cap în povestea asta. Şi care e riscul?! Trebuie să simt că am o oarecare şansă. Spuneţi-mi care-i şmecheria?

Intre timp, faţa se făcuse cenuşie la faţă, avînd aproape aceeaşi înfăţişare pămîntie, moartă, ca şi costumul pe care-l ţinea în mînă Peter Cadron.

— E vorba de fricţiune, murmură ea, nedesluşit, într-un tîrziu. Poate nu veţi reuşi să refaceţi tot drumul înapoi. Vedeţi, veţi fi un fel de "greutate", de "pondere" şi...

McAllister se îndepărtă de ea ca un vîrtej. Intră în costumul acela moale atît de uşor încît avea senzaţia de imponderabilitate, apoi îl strînse cu grijă pe tot corpul, peste

hainele lui proaspăt călcate.

— Parcă mă cam strînge la cap, nu-i aşa? întrebă el.

— Da, veni răspunsul de ia tatăl Lystrei. De îndată ce închizi fermoarul, costumul devine total invizibil. Celor din afară, şi mai ales celor nepricepuţi, li se va părea că porţi haine obişnuite. Costumul este complet echipat, aşa că, atîta vreme cît îl porţi, ai putea trăi şi pe lună.

— Ceea ce nu izbutesc să înţeleg, se plînse McAllister, este de ce trebuie să-I port. Am ajuns fără probleme aici, deşi nu-l aveam pe mine.

Se încruntă. Vorbele îi scăpaseră automat, dar deodată îi veni un gînd salvator.

— Numai o clipă, zise el, ce se întîmplă cu energia cu care sînt încărcat cînd mă aflu închis ca într-un borcan în costumul ăsta de protecţie?

Văzu, după încremenirea feţelor din jurul lui, că a atins un subiect formidabil.

— Va să zică asta este! izbucni el. Stratul izolator mă va împiedica să pierd ceva din energia aceasta. Deci, aşa aş putea să capăt oarecare "greutate". N-am nici o îndoială că există o legătură între acest costum şi cealaltă maşină. Ei bine, nu e prea tîrziu.

Cu o răsucire disperată a corpului, încercă să sară într-o parte, să scape de mîinile celor patru bărbaţi care se năpustiră asupra lui. Dar ei îl prinseră într-q clipă şi-l ţinură atît de ferm încît era peste puterile lui să scape din strînsoare. Peter Cadron îi trase repede fermoarul şi spuse:

— Iartă-ne, dar cînd ne-am dus în camera aceea din spate, ne-am şi îmbrăcat în costumele izolante. De aceea nu ne-ai putut face nici un rău. Şi ţine minte un lucru. Nu avem nici o certitudine că eşti sacrificat. Faptul că nu există nici un crater pe pămîntul *nostru* dovedeşte că nu ai explodat în trecut şi că ai rezolvat problema altfel. *Ei, şi acum ciheva să deschidă repede uşa!*

Se trezi împins înainte de o forţă irezistibilă. Apoi auzi un cuvînt:

— Aşteptaţi!

Vorbise fata. Ochii îi scînteiau ca nişte pietre preţioase, întunecate la culoare; între degete ţinea pistolul minuscul, lucios ca o oglindă, pe care lâ început îl îndreptase împotriva lui

McAllister. Oamenii care-l împingeau pe acesta afară se opriră de parcă ar fi fost paralizaţi. Aproape că nu-şi dădea seama ce se întîmplă. Pentru el exista numai fata. Mişcîndu-şi imperceptibil muşchii buzelor, aceasta strigă indignată:

— Dar este de-a dreptul scandalos! Adică sîntem atît de laşi! E oare posibil ca spiritul libertăţii să poată supravieţui numai printr-o crimă murdară şi prin încălcarea grosolană a drepturilor individului? Eu zic că nu! Domnul McAllister trebuie să se bucure de protecţia tratamentului hipnotic. Cu siguranţă că o întîrziere atît de mică nu va avea efecte fatale.

— Lystra, strigă tatăl ei, şi McAllister înţelese după mişcarea iute a acestuia cît de prompt sesiza bătrînul toate aspectele situaţiei. Făcu un pas înainte şi luă pistolul dintre degetele fiicei sale. McAllister se gîndi că acesta era singurul bărbat din încăpere care ar fi îndrăznit să se apropie de ea într-un asemenea moment, avînd siguranţa că fata nu va trage.

Îşi dădu seama că Peter Cadron i-a lăsat braţul şi se îndepărtă de el. Bărbatul privea calm, ţinînd capul drept şi trufaş. Spuse:

— Fiica dumneavoastră are dreptate, domnule. Iată clipa în care ne ridicăm deasupra temerilor noastre şi putem spune acestui tînăr nefericit: "Nu-ţi pierde curajul! Nu vei fi uitat. Nu putem garanta nimic, nu putem nici măcar să precizăm ce ţi se va întîmpla, dar, dacă stă în puterea noastră să te ajutăm, te vei bucura de acest ajutor". Iar acum, trebuie să te ocrotim de presiunile psihologice distrugătoare, care altfel te-ar desfiinţa de-a dreptul, simplu, dar eficace.

McAllister observă prea tîrziu că ceilalţi îşi întorseseră deja feţele de la acest perete extraordinar, care-şi dovedise în repetate rînduri multifuncţionalitatea. Nici măcar nu văzu cine a apăsat butonul de activare pentru efectuarea operaţiunilor care urmară.

Fulgeră o lumină orbitoare. O clipă avu impresia că i s-a golit total-creierul, iar pe fondul acestui vid glasul lui Peter Cadron insista cu apăsarea unei prese de gravat:

— Să-ţi păstrezi stăpînirea de sine şi sănătatea mintală — aceasta ţi-e singura speranţă. O vei face în ciuda tuturor celorlalte lucruri! Pentru binele dumitale, vorbeşte despre experienţa pe care o vei dobîndi numai oamenilor de ştiinţă sau acelor autorităţi care simţi că te vor înţelege şi te vor ajuta.

Succes!

Atît de puternic fusese efectul acelui scurt fulger luminos încît abia dacă mai simţea atingerea mîinilor care-l împingeau înainte. Avu senzaţia unei prăbuşiri.

CAPITOLUL I

CUFUNDAT ÎN NOAPTE, satul alcătuia un tablou ciudat, atemporal. Fara mergea pe stradă lîngă nevastă-sa, cu un aer foarte mulţumit. Văzduhul era plăcut ca vinul. Se gîndea vag la artistul venit din Oraşul imperial, care realizase ceea ce teleecranele numeau (îşi amintea clar expresia) "un tablou simbolic amintind de o scenă din epoca electricităţii de acum şapte mii de ani".

În timp ce mergeau, Fara se întoarse puţin către nevastă-sa. La lumina slabă a felinarului din apropiere, faţa ei blîndâ, şi încă destul de ţînără, era aproape pierdută în umbră. El îi şopti ceva cu un glas delicat care se armoniza cu nuanţele pastelate ale înserării:

— Împărăteasa spunea că sătucul nostru Glay pare să aibă în el sănătatea şi blîndeţea, ce constituie calităţile superioare ale poporului ei. Ce spui, Creel, nu ţi se pare un gînd minunat? Trebuie să fie o femeie admirabil de înţelegătoare.

Ajunseseră la o stradă laterală şi ceea ce văzu, la vreo cincizeci de metri în josul ei, îi tăie şirul vorbelor.

— Uite! zise cu glas răguşit Fara.

Cu braţul şi degetul înţepenite, pur şi simplu, arătă o firmă imensă care strălucea în noapte. Cuvintele erau următoarele:

ARME BUNE
DREPTUL DEA CUMPĂRA ARME
ESTE DREPTUL LA LIBERTATE

Fara avu o ciudată senzaţie de gol, în timp ce se holba la firma aceea luminoasă. Văzu că se mai adună şi alţi săteni. În cele din urmă, spuse cu glasul îngroşat de emoţie:

21

— Am auzit de atelierele astea. Sînt nişte locuri infame, împotriva cărora, azi-mîine, guvernul Împărătesei va lua măsuri. Sînt construite în fabrici ascunse şi apoi transportate şi puse în

funcţiune sfidînd grosolan drepturile de proprietate. Acest magazin nu exista acum un ceas.

Faţa bărbatului se înăspri, iar glasul îi deveni de-a dreptul tăios cînd spuse:

— Creel, du-te acasă!

Rămase surprins cînd Creel nu se îndepărtă imediat. În tot cursul căsniciei, ea manifestase o deprindere agreabilă a supunerii, ceea ce făcuse ca menajul lor să fie extrem de fericit. Acum, o vedea privindu-l cu ochi măriţi, în care desluşea un fel de spaimă timidă ce o ţintuia locului.

— Du-te acasă! (Dar temerea ei îi scoase la iveală toată hotărîrea de care era capabilă.) Nu putem să lăsăm un lucru atît de monstruos să ne pîngărească satul. Inchipuiţi-vă... şi glasul începu să-i tremure Ja gîndul acesta înfiorător. Inchipuiţi-vă că această colectivitate splendidă, de modă veche, pe care hotărisem s-o păstrăm întotdeauna exact aşa cum o are pictată Împărăteasa în galeria ei de tablouri, ar fi acum pradă desfrîului şi ruinată de această... de lucrul acesta... Dar aşa ceva nu vom suporta!

Glasul lui Creel se auzea slab, dar mai hotărît, din semiîntunericul de la colţul străzii:

— Fara, nu face nimic pripit. Nu uita că nu este prima clădire nouă care se iveşte în Glay de cînd a fost pictat acest tablou.

Fara tăcu. Iată o însuşire a soţiei lui cu care nu era de acord: felul ei de a-i aminti în mod inutil lucruri neplăcute. Ştia exact ce voia să spună. Această societate gigantică şi cu atîtea tentacule — Atelierele de Reparat Motoare Atomice Automate S.A. — căzuse sub incidenţa legilor statului cu clădirea ei de o frumuseţe răpitoare, împotriva dorinţelor consiliului sătesc şi preluase deja jumătate din afacerile lui Fara.

— Asta e altceva, mîrîi în cele din urmă Fara. În primul rînd, oamenii vor descoperi la vreme că aceste reparatoare noi, automate, fac o treabă de foarte slabă calitate. În al doilea rînd e vorba de o concurenţă loială. În schimb, acest arsenal este o sfidare la adresa tuturor lucrurilor decente care fac atît de plăcută viaţa sub domnia Casei Isher. Ia uitaţi-vă la această firmă ipocrită: "Dreptul de a cumpăra arme... " Aaaa!

Se întrerupse şi spuse:

— Du-te acasă, Creel! O să avem noi grijă să nu se vîndă

arme în localitatea noastră!

O urmări cu privirea pe femeia subţirică pierzîndu-se printre umbre. Dar aceasta nu apucase să ajungă la jumătatea străzii, cînd Fara strigă:

22

— Şi dacă-l vezi pe băiatul ăla al nostru pe la vreun colţ de stradă, ia-l acasă. Nu trebuie să mai întîrzie seara pe afară.

Îndată ce Creel dispăru în lumina slabă a felinarelor îndepărtate, Fara se răsuci pe călcîie şi se duse repede la atelierul-magazin. Mulţimea creştea cu fiecare clipă şi văzduhul nopţii fremăta de glasuri agitate.

Văzu bine că firma Arsenalului e o chestiune de simplă iluzie. Indiferent din ce unghi se uita la ea, o vedea mereu frontal. Cînd se opri în faţa uriaşei vitrine principale, cuvintele se lipiră de faţadă şi-l priveau drept în ochi fără să licărească. Fara mai pufni o dată la sensul lozincii, apoi se întoarse către anunţul din vitrină:

CELE MAI BUNE ARME ENERGETICE
DIN ÎNTREGUL UNIVERS CUNOSCUT

Simţi în sinea lui o scînteie de interes. Privi lung armele strălucitoare etalate şi fu fascinat, împotriva voinţei sale. Erau arme de toate mărimile, de la pistolete cît degetul pînă îa carabine "Express", toată gama mortală a mijloacelor de distrugere. Se înfiora. Atîtea şi atîtea arme pentru sătucul Glay, în care, după cunoştinţele lui, numai doi oameni aveau arme, şi acestea doar pentru vînătoare. Undeva, în spatele lui Fara, un bărbat spuse:

— Uite, s-a instalat tocmai pe terenul lui Lan Harris. Grozavă glumă la adresa ticălosului ăluia bătrîn. Să vedeţi ce scandal o să facă! .

Se auziră rîsetele mulţimii alcătuind o improvizaţie ciudată de sunete în aerul acela cald, dar proaspăt. Şi Fara văzu că omul spusese adevărul. Arsenalul avea o faţadă de 12 m şi ocupa centrul terenului verde, ca o grădină, al zgîrcitului aceluia bătrîn de Harris. Fara se încruntă. Deştepţi sînt ăştia cu arsenale şi magazine de arme că şi-au ales tocmai proprietatea celui mai antipatizat individ din oraş, flatînd sentimentele celorlalţi. Dar iscusinţa lor vicleană făcea ca asigurarea eşecului acestei

şmecherii să devină o chestiune vitală. Tot se mai uita speriat, cînd văzu silueta bondoacă a lui Mei Dale, primarul. Fara se îndreptă repede spre el, îşi duse mîna la pălărie în semn de respect şi întrebă:

— Unde e Jor?

— Aici.

Poliţaiul satului îşi făcu loc cu coatele prin mulţime.

— Ceva planuri? întrebă omul legii.

— Un singur plan, zise cu îndrăzneală Fara. Intră şi arestează-i.

Cei doi bărbaţi se priviră în ochi, apoi îşi plecară privirile în pămînt. Poliţaiul voinic răspunse primul după o vreme:

— Uşa e încuiată. N-a răspuns nimeni cînd am bătut. Tocmai voiam să propun să lăsăm lucrurile baltă pînă dimineaţa.

— Prostii!

23

Uimirea îl făcu pe Fara să-şi piardă răbdarea.

— Adu un topor şi o să spargem uşa. Orice întîrziere nu va face decît să-i încurajeze pe nemernicii ăştia să se opună.

Toţi cei din apropiere dădură din cap în semn de încuviinţare. Dar prea în pripă. Fara rămase nedumerit de ochii care se plecau sub privirea lui fermă. Se gîndi: "Sînt toţi speriaţi. Şi n-au nici un chef". Înainte ca el să poată vorbi mai departe, interveni poliţistul Jor.

— Probabil n-aţi auzit nimic despre magazinele acestea şi despre uşile lor. După cît se spune, e imposibil de pătruns înăuntru.

Fulgerat de un junghi chinuitor, Fara realiză brusc că în cazul acesta el va trebui să acţioneze:

— Am să-mi aduc de la atelier perforatorul atomic. Cu asta îi dăm gata. Îmi îngăduiţi s-o fac, domnule primar?

În lumina vitrinei magazinului de arme se vedea bine cum individul dolofan transpiră. Acesta zise:

— Poate-i mai bine să-l chem pe comandantul garnizoanei imperiale de la Ferd şi să-l întrebăm pe el.

— Nu, zise Fara, care recunoştea uşor orice încercare de eschivare. Trebuie să acţionăm chiar noi. Alte comunităţi le-au permis acestor oameni să se strecoare pentru că nu au luat măsuri hotărîte. Trebuie să rezistăm pînă la capăt, începînd din această clipă. Ce părere aveţi?

Primarul scoase un "bine", mai degrabă ca un oftat decît ca o vorbă. Dar Fara nu avea nevoie de mai mult. Îşi anunţă intenţia mulţimii, dar, încercînd să-şi facă loc printre oameni, îşi descoperi propriul fiu holbîndu-se împreună cu alţi tineri la mărfurile etalate în vitrină.

Fara îl strigă:

— Cayle, vino şi ajută-mă să transport astea!

Cayle nici măcar nu se întoarse şi nici nu făcu vreo altă mişcare. Fara se opri, tentat în oarecare măsură să facă scandal pe această temă, dar apoi, deşi fierbea în sinea lui, se grăbi mai departe.

Energia era tăcută şi calmă. Nici un fel de răbufnire, nici un foc de artificii. Strălucea ca o lumină albă, blîndă şi pură, aproape mîngîind panourile de metal ale uşii. Dar nu obţinu nici un efect. Fara refuză pur şi simplu să creadă că a dat greş şi îndreptă energia de o forţă nelimitată asupra peretelui care i se împotrivea. Cînd, în cele din urmă, închise aparatul, era transpirat tot.

— Nu înţeleg, gîfîi el. Păi... după cum se ştie, nici un metal nu poate rezista unui şuvoi constant de forţă atomică.

— E aşa cum ţi-a spus Jor, îi zise primarul. Magazinele astea de arme sînt... un lucru foarte mare. S-au răspîndit pe tot cuprinsul imperiului şi *nu* o recunosc pe Împărăteasă.

Tulburat, Fara se mută de pe un picior pe altul. Nu-i plăcea să audă asemenea cuvinte. Pînă să răspundă el, cineva din mulţime spuse:

— Am auzit că uşa aceea poate fi deschisă numai de către cei care nu vor să le facă vreun rău oamenilor dinăuntru.

Cuvintele îl şocară atît de tare pe Fara încît îi alungară năuceala. Glasul îi deveni aspru:

— Asta e ridicol! Dacă ar exista asemenea uşi, le-am avea cu toţii.

Noi...

Se întrerupse fiindcă îşi dădu deodată seama că el, personal, nu văzuse pe nimeni încercînd să deschidă uşa. Şi, dată fiind şovăiala celor din jur, era perfect posibil ca nimeni să nu fi încercat. Păşi înainte, apucă clanţa rotundă şi trase. Uşa se deschise cu o uşurinţă nefirească ce-i făcu în treacăt impresia că această clanţă se înmuiase chiar în mîna lui. Icnind, ca şi cum

şi-ar fi pierdut respiraţia, Fara deschise larg uşa:

— Jor, strigă el, intră!

Poliţaiul făcu o mişcare strîmbă — deformată probabil de ceea ce trebuia să fi fost dorinţa de precauţie —, urmată imediat de revelaţia faptului că nu putea da înapoi de faţă cu atîţia oameni. Sării stîngaci către uşa deschisă, dar aceasta i se trînti în faţă.

Fara se uită prosteşte la mîna lui, de fapt la pumnul încă strîns. Şi apoi, încetişor, îl străbătură fiori prin tot trupul. Clanţa se retrăsese. Se răsucise, devenise vîscoasă şi alunecase amorfă printre degetele încordate. Îşi dădu seama că mulţimea îi urmăreşte în tăcere, dar foarte concentrată, fiecare mişcare. Fara întinse furios mîna spre clanţă, dar, de data aceasta, ea nici nu se răsuci, nici nu cedă cîtuşi de puţin. Obstacolul îi readuse cu vigoare hotărîrea de mai înainte. Făcu un semn către poliţist:

— Trage-te înapoi, Jor, în timp ce eu deschid uşa.

Omul se retrase, dar tot degeaba. Oricît de tare trăgea Fara de uşă, ea nu se deschidea. Undeva în mulţime, cineva spuse cu mult subînţeles:

— Uşa a hotărît să-ţi dea drumul înăuntru, dar apoi s-a răzgîndit!

— Ce prostii spui, zise cu violenţă Fara. Cum adică uşa s-a răzgîndit? Ce, eşti nebun? Nici o uşă nu e înzestrată cu raţiune.

Fara se uită sever la magazin. Clădirea se înălţa acolo sub cerul nopţii, dar strălucea ca lumina zilei, străină de locul acela, ameninţătoare, imposibil de cucerit. Se întrebă ce-ar face soldaţii Împărătesei dacă ar fi chemaţi să acţioneze. Şi deodată prevăzu, printr-o străfulgerare, că nici măcar ei n-ar fi în stare să facă nimic.

— Uşa s-a deschis o dată pentru mine, zise el înnebunit. Trebuie să se redeschidă.

Şi chiar aşa se şi întîmplă. Uşurel, fără împotrivire, producînd aceeaşi senzaţie de imponderabilitate, uşa stranie şi sensibilă se supuse mişcărilor degetelor lui. Dincolo de prag nu era decît o

lumină slabă, o boltă largă şi întunecată. Din spatele lui vorbi primarul Dale:

— Fara, nu te juca! Ce vrei să faci înăuntru?

Fara constată cu uimire că trecuse pragul. Se întoarse uluit şi se holbă la feţele acelea şterse:

— Păi... începu el cam fără noimă, dar apoi se mai lumină. Păi, bineînţeles, vreau să cumpăr o armă.

CAPITOLUL II

ÎNĂUNTRU PLUTEA o linişte supranaturală. Nu pătrundea ^nici un sunet dinspre noaptea din care venise. Se strecură uşurel înainte pe covorul care-i absorbea sunetul paşilor. Încetul cu încetul, ochii i se deprinseră cu lumina blîndă care se reflecta din pereţi şi tavan. Banalitatea luminii atomice acţiona ca un tonic pentru nervii săi încordaţi. Se uită de jur-împrejur cu încredere crescândă. Locul i se părea destul de obişnuit. Era un magazin cu mobilier puţin. Pe pereţi, vitrine, iar pe jos, tot soiul de obiecte frumoase, care nu erau în număr prea mare — cam vreo zece-douăsprezece — , dar în rest nimic neobişnuit. Mai văzu şi o uşă dublă care dădea spre intrarea din spate.

Fara nu-şi mai dezlipea ochii de la acea uşă, cu toate că cercetă în fugă mai multe vitrine, fiecare din ele cu trei sau patru arme) fie montate, fie aranjate în cutii sau etuuri. Concentrîndu-şi privirea, îşi cîntări bine şansele de a apuca vreuna dintre armele aflate într-o vitrină, pentru ca apoi, în clipa în care s-ar fi ivit vreo persoană, s-o poată împinge afară, unde Jor avea s-o aresteze. În spatele lui răsună un glas de bărbat care-l întrebă calm:

— Doriţi să cumpăraţi o armă?

Fara tresări şi se întoarse. Îl năpădi furia pentru că îşi văzu planul ratat prin sosirea vînzătorului. Dar acest sentiment îi dispăru cu încetul cînd constată că vînzătorul e un bărbat "distins, cu părul cărunt, mai bătrîn decît el. Era un amănunt deconcertant. Fara avea un respect imens, aproape instinctiv, pentru bătrîneţe. În cele din urmă, spuse şovăind:

— Da, da, o armă.

— În ce scop? întrebă cu voce calmă vînzătorul.

Fara nu putu decît să se uite lung la el. Ar fi vrut să le spună acestor oameni ce părere are despre ei. Dar vîrsta acestui reprezen-

tant al lor îl impresiona oprindu-i cuvintele. Doar cu un

efort de voinţă izbuti să vorbească;

— Pentru vînătoare.

Plauzibilitatea acestei afirmaţii îi împietri mintea.

— Da, fără doar şi poate, pentru vînătoare. Aici, mai spre nord, e un lac şi... şi..., dar nu mai izbuti să-şi ducă minciuna mai departe.

Se opri şi se încruntă văzînd cît de necinstit a fost. Nu era dispus să se adîncească mai departe în ezitări. Zise din nou doar atît:

— Pentru vînătoare.

Între timp, Fara îşi reveni. Nu-l putea suferi pe individ pentru că-l pusese într-o situaţie de dezavantaj. Cu ochii arzînd ca tăciunii, îl urmări pe bătrîn cum deschide o vitrină şi scoate de acolo o puşcă, cu un luciu verde. În timp ce individul îl înfrunta cu arma în mînă, Fara gîndea: "Isteaţă treabă să pui ca faţadă un bătrîn!" Era acelaşi gen de viclenie care-i îndemnase să aleagă proprietatea avarului Harris. Întinse mîna după armă, dar vînzătorul o ţinu tot departe de el.

— Înainte de a vă putea îngădui s-o încercaţi, zise el, sînt silit de regulamentele Arsenalelor să vă informez în ce condiţii puteţi cumpăra o armă. Noi, făuritorii de arme, am creat pistoale, puşti şi alte arme care, în domeniul lor specific, pot distruge orice maşină şi orice obiect făcut din ceea ce se numeşte materie. Aşadar, oricine posedă vreo armă de-a noastră poate înfrunta cu foarte mare succes orice soldat al împărătesei. Aş spune chiar că-l poate învinge, întrucît fiecare armă de foc de-a noastră constituie centrul unui cîmp de forţă care acţionează ca un ecran de protecţie împotriva forţelor distructive imateriale. Acest ecran de protecţie nu opune rezistenţă măciucilor, suliţelor ori gloanţelor şi nici altor substanţe materiale, dar, pentru a străpunge superba barieră pe care o creează în jurul proprietarului său, ar fi nevoie de un tun atomic. Veţi înţelege uşor, continuă vînzătorul, că o armă de o asemenea forţă nu putea fi lăsată să cadă, fără unele modificări, în mîinile unor iresponsabili. Ca atare, nici o armă cumpărată de la noi nu poate fi folosită pentru agresiune sau omor. Cu puşca de vînătoare se pot împuşca numai acele păsări şi animale pe care, din cînd în cînd, le specificăm pe listele de vînat îngăduit afişate în vitrinele noastre. Şi apoi, nici o armă nu poate fi revîndută fără aprobarea noastră. E limpede?

Fara încuviinţă din cap. Aşadar, armele nu trebuie folosite pentru omucidere sau tîlhărie. Aşadar, nu ai voie să împuşti decît anumite păsări şi animale. Cît despre revindere, în cazul în care ar fi cumpărat acest obiect şi ar fi făcut o călătorie de peste o mie de kilometri oferind-o vreunui străin bogat, pe două unităţi monetare, cine ar fi aflat vreodată? Sau să presupunem că oprea pe un necunoscut şi-l jefuia. Sau îl împuşca. Cum aveau să descopere acest lucru cei de la magazin? Îşi dădu seama că puşca este ţinută cu patul spre el. O luă

. 28

În mînă şi trebui să facă un efort pentru a-şi reţine impulsul de a-i îndrepta ţeava direct asupra bătrînului.

— Cum funcţionează? întrebă el.

— Păi, pur şi simplu, ocheşti şi apeşi pe trăgaci. Poate doriţi s-o încercaţi pe o ţintă pe care v-o punem la dispoziţie.

Fara ridică ţeava puştii:

— Da, zise el triumfător, şi dumneavoastră sînteţi această ţintă! Ia mergeţi la uşa din faţă şi apoi treceţi afară (ridică glasul). Şi dacă-i dă prin gînd cuiva să vină pe uşa din spate, am eu grijă şi de asta (îi făcu un semn brusc vânzătorului). Repede, mişcă-te! Trag! Jur că

trag!

Dar omul era calm şi nu se lăsă tulburat cu una, cu două.

— N-am nici cea mai mică îndoială că aţi vrea s-o faceţi. Cînd ne-am hotărît să acordăm uşa în aşa fel încît să puteţi intra, în ciuda ostilităţii dumneavoastră, ne-am asumat şi riscul omuciderii. Dar petrecerea la care v-am invitat e a noastră. N-ar fi rău să vă adaptaţi acestei situaţii şi să aruncaţi o privire în spate.

Urmă un răstimp de tăcere. Fara rămase nemişcat cu degetul pe trăgaci. Gînduri sumbre i se născură din toate *jumătăţile de măsură* din care, în decursul anilor, îşi construise o imagine fragmentată despre Arsenale: că au susţinători secreţi în toate ţinuturile, că au un guvern particular nemilos, ţinut tot în secret, şi că, de îndată ce cădeai în ghearele lor, nu mai aveai altă cale decît moartea. Dar singurul lucru pe care-l realiza cu claritate era o imagine a lui, Fara . Clark, familist, supus credincios al împărătesei, stînd acolo, în acest magazin slab luminat, şi luptîndu-se în mod conştient cu o organizaţie atît de uriaşă şi de ameninţătoare. Cu un mare efort îşi sili muşchii

flasci să se încordeze curajos şi spuse:

— Pe mine nu mă puteţi păcăli făcîndu-mă să cred că e cineva în spatele meu. Haideţi, duceţi-vă la uşă aceea.

Ochii necruţători ai bătrînului priveau peste umerii lui. Vorbi calm:

— Ei, Rad, ai pregătite toate datele?

— În orice caz destule pentru un examen preliminar, se auzi glasul unui tînăr aflat în spatele lui Fara. Conservator de tipul A-7. Inteligenţă medie destul de bună, dar prezintă o evoluţie monarică specifică oraşelor mici. Concepţie unilaterală, generată de şcolile imperiale, prezentă într-o formă exagerată. Extrem de cinstit. Raţiunea ar fi inutilă, iar abordarea afectivă ar cere un tratament amplu şi îndelungat. Nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să ne batem capul. Să-şi trăiască viaţa aşa cum îi convine.

— Dacă crezi, spuse cu glas tremurător Fara, că această cacialma m-ar putea face să mă întorc, eşti nebun. E vorba de peretele din stînga al clădirii. Ştiu că nu e nimeni acolo.

29

— Dragă Rad, spuse bătrînul, sînt întru totul de acord să-l las să-şi trăiască viaţa. Dar a fost protagonistul acţiunii întreprinse de mulţimea de afară. Cred că ar trebui să fie descurajat.

— Vom anunţa prezenţa lui prin toate mijloacele de informare, spuse Rad. Îşi va petrece tot restul vieţii negînd această acuzaţie.

Încrederea lui Fara în tun scăzuse în atît de mare măsură îneît, în timp ce asculta neliniştit şi nedumerit conversaţia aproape de neînţeles, uită complet de el.

Bătrînul spuse cu insistenţă:

— Eu cred că puţină emoţie ar putea să aibă un efect de lungă durată. Arată-i Palatul.

"Palatul!"

Cuvîntul îl smulse pe Fara din letargie.

— Uite ce este, începu el, acum văd că m-aţi minţit. Pistolul acesta nici nu e încărcat. Este...

N-avea nici un pistol în mînă.

— Păi atunci înseamnă că m-aţi... reluă el înnebunit.

Dar iarăşi se opri. Lupta cu senzaţia de ameţeală şi, în cele din urmă, tremurînd, se gîndi: "Probabil mi-a smuls cineva

pistolul diri mînă. Asta înseamnă că e cineva în spatele meu. Deci glasul nu era ceva mecanic". Încercă să se întoarcă, dar nu putu s-o facă. Se strădui, forţîndu-şi muşchii. Camera se întuneca într-un chip ciudat. Abia dacă-l mai vedea pe bătrîn. Dacă ar fi putut, ar fi ţipat, pur şi simplu, pentru că magazinul de armament dispăruse.

Se afla deasupra unui oraş imens. Parcă şi respiraţia i se blocase. Îi reveni sănătatea mintală pe măsură ce conştientiza senzaţia că se află efectiv pe o pardoseală foarte tare şi că oraşul trebuie să fie o imagine focalizată direct în ochii lui prin cine ştie ce minune.

Cu o tresărire, Fara recunoscu pentru prima dată metropola de la picioarele lui. Era oraşul viselor, Oraşul imperial, capitala glorioasei Împărătese Isher. De la înălţimea imensă la care se afla, vedea turnurile palatului de argint şi reşedinţa imperială. Spaima îi dispărea treptat, lăsînd locul unei senzaţii de fascinaţie şi uimire care începea să se înfiripe. Constată cu emoţie, că palatul se apropie de el cu o viteză uluitoare. "Arătă-i Palatul", spusese omul acela. Acoperişul scînteietor îi aruncă un fulger drept în faţă. Trecu prin trupul lui metalul solid din care era alcătuit acesta.

Primul său simţămînt de pîngărire iminentă, zguduitoare, se stîrni în clipa în care se opri într-o încăpere imensă, unde vreo douăzeci de bărbaţi şedeau în jurul unei mese, în capul căreia se afla o tînără. Aparatele de luat vederi — neiertătoare, adevărate sacrilegii alimentate cu o energie nelimitată — treceau dintr-o parte în alta a mesei şi fixau direct chipul femeii.

Era un chip frumos, dar contorsionat acum de patimă, în timp ce se înclina înainte şi spunea cu un glas pe vremuri foarte familiar lui Fara (ah, de cîte ori nu auzise el glasul acesta calm şi măsurat pe

30

teleecrane), dar totodată deformat. Deformat de furie şi de o tentă impertinentă, poruncitoare. Această caricatură a unui glas îndrăgit despica tăcerea cu aşa o claritate încît îl percepea ca şi cum s-ar fi aflat şi el acolo, în sala aceea vastă.

— Vreau ca trădătorul să fie ucis. Înţelegeţi? Nu-mi pasă cum o faceţi, dar pînă mîine-seară vreau să aud că e mort.

Imaginea dispăru şi, într-o clipă, Fara se trezi din nou în magazinul de arme. Se clătina pe picioare, luptîndu-se să-şi

adapteze ochii la lumina slabă. Prima sa emoţie fu dispreţul pentru simplitatea acestei înşelătorii. Un film. Dar cît de gogoman îl socoteau ei ca să înghită o minciună atît de vizibilă?

— Nemernicilor, se înfurie el. Va să zică aţi pus pe cineva să joace rolul împărătesei, încercînd să mă faceţi să cred că... Păi, voi...

— Ajunge, strigă Rad.

Fara începu să tremure cînd, în cîmpul lui vizual, intră un tînăr. Îl năpădi gîndul înfricoşător că oamenii care voiau să mînjească, în chip atît de josnic, personalitatea Maiestăţii sale imperiale n-ar şovăi cîtuşi de puţin să-l rănească fizic pe Fara Clark.

Tînărul reluă cu un glas ca de oţel:

— Noi nu pretindem că ceea ce ai văzut se petrece chiar în clipa asta în Palat. Ar fi o coincidenţă prea mare. Secvenţa a fost înregistrată acum două zile. Femeia este Împărăteasa. Omul a cărui moarte a ordonat-o ea este un fost consilier pe care îl considera slab şi ramolit. A fost găsit aseară mort în apartamentul lui. Îl chema, dacă ai chef să-l cauţi în colecţia de ziare, Banton Vickers. Dar să lăsăm asta. Am terminat cu dumneata.

— Dar n-am terminat eu, strigă Fara cu glasul îngroşat de emoţie, în viaţa mea n-am auzit şi nici n-am văzut o asemenea infamie. Dacă credeţi că aţi terminat cu acest oraş, sînteţi nebuni. Vom pune în locul ăsta o gardă zi şi noapte şi nimeni nu va putea să intre sau să iasă.

— Ajunge, spuse bătrîmd cu părul ca argintul. Cercetarea a fost mai mult decît interesantă. Ca om cinstit, veţi putea apela la noi ori de cîte ori veţi avea necazuri. Asta e tot. Plecaţi pe uşa laterală.

Într-adevăr, asta a fost totul. Nişte forţe impalpabile l-au găbjit şi a fost împins printr-o uşă care a apărut în mod miraculos în perete, acolo unde, cu cîteva secunde mai devreme, fusese Palatul. S-a trezit îhtr-o grădină cu flori, iar în stînga lui se afla o mulţime de oameni. Şi-a recunoscut concetăţenii, dar el se simţea parcă în afara lor.

Coşmarul trecuse. Intrînd în casă, peste o jumătate de oră, o auzi pe Creel strigjnd:

— Unde-i pistolul?

— Pistolul?

Fara se holbă la ea.

— Păi acum cîteva minute s-a spus la teleecran că ai fost primul client al noului magazin de arme.

31

Fara rămase locului, amintindu-şi deodată ce spusese tînărul acela: "O să anunţăm prezenţa lui". Gîndul la reputaţia sa îl chinuia. "Vai de mine!" Nu că ar fi avut el un renume, dar crezuse multă vreme, cu destulă mîndrie, că atelierul său de reparaţii auto este binecunoscut în localitate şi în împrejurimi.

Se grăbi să ajungă la teleecran şi-l chemă pe primarul Dale. Dar speranţele i se năruiră cu totul cînd rotofeiul îi spuse:

— Îmi pare foarte rău, Fara. Nu prea văd cum ai putea să beneficiezi gratuit de emisiune pe teleecran. Va trebui să plăteşti. Şi ei au plătit.

— Au plătit!

Fara se întrebă dacă nu cumva glasul îi reflecta golul din stomac.

— I-au plătit şi lui Lan Harris pentru teren. Bătrînul a cerut preţul maxim şi l-a obţinut. Mi-a telefonat să fac transferul titlului de proprietate.

— Ah, rosti Fara şi întreaga lume se prăbuşi peste el. Adică vrei să spui că nimeni nu va interveni în nici un fel? Dar garnizoana imperială de la Ferd?

Simţi nedesluşit că primarul bîiguie ceva cum că soldaţii Împărătesei refuză să se amestece în treburi civile.

— Cum treburi civile? explodă Fara. Adică vrei să spui că oamenilor ăstora o să li se permită să vină aici indiferent dacă noi îi vrem sau nu, forţînd în mod ilegal vînzarea terenurilor, după ce pun mai întîi mîna pe ele?

Îi veni deodată o idee şi întrebă aproape fără suflare.

— Ascultă, nu cumva te-ai răzgîndit în privinţa solicitării lui Jor de a păzi faţada magazinului?

Faţa rubicondă de pe placa video se impacientă.

— Ia uite ce este, Fara, lasă rezolvarea acestei probleme pe seama autorităţilor legale.

— Bine, dar nu-l lăsa pe Jor să plece, zise cu încăpăţînare Fara. Primarul păru enervat:

— Doar ţi-am promis, nu? Aşa că va fi acolo. Şi acum, spune- mi, vrei să cumperi spaţiu de emisie pe teleecran? Te costă cincisprezece unităţi monetare minutul. Bagă de seamă,

te avertizez prieteneşte că-ţi iroseşti banii de pomană. Nimeni nu a izbutit vreodată să dezmintă o informaţie falsă.

Fara insistă cu îndîrjire.

— Bagă două anunţuri — unul dimineaţa, altul seara.

— E-n regulă. O să negăm cu desăvîrşire. Noapte bună!

Teleecranul se stinse. Fara rămase totuşi acolo. Un alt gînd îi înăspri faţa.

— Băiatul ăla al nostru... Voi avea cu el o explicaţie. Ori lucrează în atelierul meu, ori nu-i mai dau alocaţia.

Creel îi răspunse:

32

— Nu l-ai tratat cum trebuie. Are douăzeci şi trei de ani şi tu te porţi cu el ca şi cum ar fi un copil. Adu-ţi aminte că tu, la vîrsta lui, erai deja însurat.

— Asta-i cu totul altceva, spuse Fara. Aveam simţul răspunderii. Ştii ce a făcut aseară?

Nu izbuti să prindă exact răspunsul soţiei. O clipă i se păru că a spus: "Nu. Dar, mai întîi, cum l-ai umilit tu?"

Fara îi dădu drumul înainte:

— A refuzat să mă ajute, de faţă cu tot satul. E un băiat rău, e tare rău.

— Da, zise Creel cu amărăciune. E rău. Sînt sigură că nici nu-ţi dai seama cît de rău e. Rece ca oţelul, dar fără tăria ori soliditatea acestuia. I-a trebuit multă vreme să ajungă aşa, dar şi acum mă urăşte pentru că mult timp te-am susţinut, deşi ştiam că greşeşti.

— Ce mai e şi asta, zise surprins Fara şi adăugă cu asprime. Haide, haide, draga mea, sîntem amindoi tulburaţi. Să mergem la culcare!

Dar nu dormi prea bine.

CAPITOLUL III

URMARĂ zile întregi în care convingerea că e vorba de o luptă personală între el şi magazinul de arme îl apăsa cumplit. Cu toate că nu-i era în drum, nu scăpa niciodată prilejul de a trece pe acolo spre serviciu, ca şi la întoarcere, oprindu-se de fiecare dată să stea de vorbă cu poliţistul Jor. În ziua a patra, acesta nu se mai.afla acolo.

Fara aşteptă, mai înţîi cu răbdare, apoi din curiozitate. În

cele din urmă se duse la atelier şi telefona acasă la Jor. Nu-l găsi. După spusele soţiei ar fi trebuit să fie la magazinul de arme, pe care-l păzea. Fara şovăi. Avea de lucru pînă peste cap la atelier, dar pentru prima dată în viaţă îl copleşea sentimentul de vmovăţie faţă de clienţi, pe care-i neglija.

Afară, în stradă, văzu că se strînsese o mulţime imensă în faţa magazinului de arme. Se grăbi într-acolo. Un cunoscut îl salută cu vorbe agitate:

— Fara, a fost ucis Jor!

— Ucis!

Fara rămase nemişcat şi la început nici nu-i era prea clar gîndul care-i trecea prin minte: "Satisfacţie! Da, da, acum pînă şi soldaţii trebuiau să acţioneze".

Vorbi rar:

— Şi unde e cadavrul?

— Înăuntru.

— Adică vrei să spui că scîrbele alea l-au ucis şi pe urmă i-au tras trupul înăuntru?

— Nimeni nu a asistat la omor, spuse un oarecare, dar Jor a plecat şi n-a mai fost văzut în ultimele trei ore. Primarul a stabilit legătura prin teleecran cu magazinul, dar ăia de acolo susţin că habar n-au de nimic. Ei bine, n-o să scape ei chiar aşa uşor. Primarul s-a dus să telefoneze soldaţilor de la Ferd să aducă nişte arme de calibru mare.

34

— Tunuri? Da, da, acesta va fi răspunsul şi fireşte că vor trebui sâ vină soldaţi, zise Fara, care în sinea lui încuviinţă, fiind absolut convins că acum soldaţii imperiali nu vor mai avea nici o scuză să nu acţioneze.

Începu să spună ceva despre ceea ce ar întreprinde Împărăteasa dacă ar descoperi că un bărbat şi-a pierdut viaţa deoarece soldaţii nu şi-au făcut datoria, dar vorbele lui fură acoperite de nişte strigăte:

— Vine primarul! Ei, domnule primar, cînd sosesc tunurile atomice?

Cam aceleaşi întrebări dominau mulţimea, cînd ateriza uşor autoavionul primarului. Probabil că unele ajunseseră şi la el, căci se ridicase în carlingă şi întinse mîna cerînd să se facă tăcere. Spre uimirea lui Fara, rotofeiul îşi aţinti ochii acuzatori asupra lui. Se uită în jur, dar constată că e aproape singur;

restul mulţimii se înghesuise înainte. Fara clătină din cap, nedumerit de acea privire severă, şi apoi tresări cînd primarul Dale întinse degetul către el spunînd cu tremur în glas:

— Iată omul răspunzător de necazurile care s-au abătut asupra noastră. Păşeşte înainte, Fara Clark, şi arată-te, să te vadă toată lumea. Acţiunea ta a costat oraşul nostru şapte sute de unităţi monetare pe care nu prea ne dădea mîna să le cheltuim.

Fara nu era în stare să se mişte ori să vorbească pentru a-şi salva viaţa. Primarul continuă pe un ton de autocompătimire.

— Cu toţii ştim de mult că n-a fost înţelept să ne amestecăm în treaba aceasta cu magazinele de arme. Atîta vreme cît guvernul imperial le lasă în pace, ce drept avem noi să înfiinţăm gărzi ori să acţionăm împotriva lor? Asta am gîndit eu de la început, dar omul ăsta... acest..., acest Fara Clark ne-a tot pisat, silindu-ne să acţionăm împotriva voinţei noastre, aşa că acum va trebui să achităm o notă de plată de şapte sute de unităţi monetare şi...

După o scurtă întrerupere, spuse:

— Mă tem că trebuie să fiu mai concis. Cînd am chemat garnizoana, comandantul a rîs, convins fiind că Jor va apărea. Tocmai întrerupsesem legătura cu el cînd am primit o solicitare de fonduri din partea lui Jor. Se află pe Marte.

Primarul aşteptă o vreme să se potolească strigătele de uimire, apoi spuse:

— Îi vor trebui patru săptămîni să se întoarcă pe o navă şi noi va trebui să acoperim costul călătoriei, iar de vină este numai Fara Clark.

Şocul trecu. Fara rămase ţeapăn şi rece, cu mintea încordată. În cele din urmă rosti nişte vorbe usturătoare:

— Va să zică, voi renunţaţi şi încercaţi să daţi toată vina pe mine. Ei bine, eu vă spun că sînteţi cu toţii nişte proşti.

Cînd dădu să plece, îl auzi pe primarul Dale spunînd că situaţia nu e total pierdută. Aflase că magazinul de arme s-a înfiinţat la Glay

pentru că satul este situat la distanţă egală de patru oraşe, iar magazinul încearcă să stabilească cu ele legături de afaceri rentabile. Asta o să însemne mai mulţi turişti şi toate serviciile şi comerţul aferente pentru magazinele şi atelierele

săteşti.

Fara nu mai auzi nimic. Se întoarse în atelierul lui, cu capul sus. Mai prinse vreo două fluierături şi strigăte batjocoritoare din partea gloatei, dar nu le băgă în seamă. Pe măsură ce zilele treceau, Fara înţelese că pe cei de la magazinul de arme nu-i interesează persoana lui, ceea ce i se păru foarte grav. Erau superiori, distanţi, de neînvins.

Fara nu se duse la staţia expresului pentru a asista la întoarcerea lui Jor. După cîte auzise, Consiliul se hotărîse să-i ceară compensaţii pentru jumătate din costul călătoriei, ameninţîndu-l că dacă se împotriveşte îşi va pierde slujba. În seara care urmă întoarcerii lui Jor, Fara se strecură pînă la locuinţa poliţistului şi-i înmînă o sută şaptezeci şi cinci de unităţi monetare. Porni spre casă cu conştiinţa împăcată.

A treia zi după aceste întîmplări, uşa atelierului său se deschise cu zgomot şi intră un bărbat. Fara se încruntă cînd văzu cine e: Castler, un pierde-vară de prin oraş. Rînjea cu gura pînă la urechi:

— Ia ascultă Fara, eu zic că poate chestia asta n-o să te lase rece. Azi a ieşit cineva din magazinul ăla de arme.

Fara se concentra intenţionat asupra bieletei pe care o strîngea cu un şurub la placa de bază a motorului atomic pe care-l repara. Aşteptă o vreme, din ce în ce mai enervat că individul nu-i oferă de bunăvoie şi alte informaţii. O curiozitate crescîndă îl făcu pînă la urmă să mormăie ţîfnos:

— Şi presupun că poliţaiul l-a luat imediat pe sus, nu?

De fapt nu presupunea cîtuşi de puţin una ca asta, dar, oricum, găsise un mijloc de a deschide conversaţia.

— Nu era bărbat, ci fată.

Fara încruntă din sprîncene. Nu-l încînta ideea de a face necazuri unor femei. Dar ce şmecheri erau şi afurisiţii ăştia! Auzi, domnule, să folosească o fată, exact aşa cum recurseseră la serviciile unui bătrîn ca vînzător. O viclenie care merita să fie împinsă la eşec; fata era probabil vreo fleandură, care trebuia tratată brutal. Fara spuse cu asprime:

— Ei şi ce s-a întîmplat?

— Păi e p-afară, şi înfiptă nevoie-mare. Destul de mişto, altfel.

— Şi s-a luat.vreo măsură?

— Aş, de unde! I s-a spus curcanului, dar ăla susţine că n-

are nici un chef să fie ţinut încă o lună sau două departe de familie şi pe deasupra să mai şi plătească costul vreunei călătorii de la o stea la alta.

Fara rămase o clipă cufundat în meditaţie. Cînd deschise, în cele din urmă, gura, glasul îi tremura de o furie abia stăpînită:

36

— Va să zică îi lasă să scape uşor. Foarte deşteaptă treabă. Adică ei nu-şi dau seama că nu trebuie să cedeze nici o palmă de teren în faţa acestor... acestor delincvenţi? E ca şi cum ai privi cu ochi buni păcatul.

Privind pe furiş, Fâra observă un rînjet pe chipul vizitatorului. Atunci, îi trecu prin minte că individul se bucură de furia lui. Şi mai sugera ceva rînjetul ăla — nişte cunoştinţe tainice. Îl înfruntă pe pierde-vară:

— Bineînţeles, păcatele nu sînt lucruri care să te deranjeze prea tare.

— A, zise nonşalant individul, cînd în viaţă primeşti şuturi în fund de peste tot, începi s-o laşi mai moale. De pildă, cînd o s-o cunoşti mai bine pe fata aia, mai mult ca sigur că şi tu o să vezi că toţi avem ceva bun în noi.

Nu atît cuvintele, cît tonul acela din care reieşea că "eu le ştiu pe toate" îl făcu pe Fara să izbucnească:

— Ce vrei să spui cu asta "cînd o s-o cunoşti mai bine pe fată"? Nici nu vreau să vorbesc cu o obrăznicătură dintr- alea.

— Mde, omul nu are întotdeauna de ales, zise interlocutorul, cu o detaşare extraordinară. Mai ales dacă o aduci acasă.

— Dacă o aduc acasă, pe cine? Cine s-o aducă acasă? se enervă şi mai tare Fara. Ascultă Castler, tu...

Dar se opri. Simţea o greutate cumplită în stomac. Parcă întreg corpul îi era doborît de ea.

— Adică vrei să spui...

— Vreau să spun, replică rînjind greţos de triumfător Castler, că băieţii nu lasă o ţipă de excepţie ca ea să rămînă singurică, singurică. Şi, bineînţeles, băiatul ăla al tău a fost primul care i-a vorbit.

Şi apoi încheie.

— Acum merg mînă în mînă pe Second Avenue şi vin încoace.

— Ieşi afară, urlă Fara. Şi să nu te mai prind că rîzi de

mine. Afară!

Fara rămase încremenit o vreme. Apoi ieşi în stradă. Momentul cel mai potrivit pentru a pune capăt unor asemenea lucruri sosise!

Nu avea un plan foarte limpede, ci doar hotărîrea de a sista o situaţie imposibilă. Totul se amesteca cu ura lui împotriva lui Cayle. Cum naiba a putut să aibă un fiu atît de nemernic tocmai el care-şi plătea întotdeauna datoriile şi muncea din răsputeri, încercînd să ducă o viaţă decentă şi să corespundă etaloanelor celor mai înalte ale împărătesei? "Şi acum, poftim! Cayle umblă cu fata asta de la magazinul de arme care s-a lăsat agăţată. Iată-i dînd colţul."

Cînd ajunseră în dreptul lui, fata tocmai spunea:

— Ai o idee greşită în ceea ce ne priveşte. O persoană ca tine nu poate căpăta o slujbă în organizaţia noastră. Tu aparţii Serviciului imperial, care foloseşte băieţi chipeşi şi ambiţioşi.

37

Fara era prea concentrat asupra altor lucruri ca să prindă înţelesul cuvintelor ei. Strigă cu asprime:

-Cayle!

Cei doi întoarseră capul. Cayle, cu calmul măsurat al unuitînăr care a străbătut un drum lung pînă a ajuns să-şi oţelească nervii, fata, mai iute, dar plină de demnitate.

Simţea că furia lui este atotdistrugătoare, dar emoţiile violente puseră capăt acestui gînd chiar în clipa în care se ivi. Cu glasul îngroşat de enervare spuse:

— Cayle, du-te imediat acasă!

Îşi dădu seama că fata, cu ochii ei stranii, gri-verzui, îl priveşte cu multă curiozitate. "N-are pic de ruşine", gîndi el, aproape violent. Cayle, vizibil tulburat, se întoarse spre fată şi-i spuse:

— Ăsta-i babalîcul care a dat în mintea copiilor şi cu care trebuie să mă lupt. Din fericire, ne vedem foarte rar. Nici măcar nu mîncăm la aceeaşi masă. Ce părere ai despre el?

Fata zîmbi impersonal;

— A, îl cunoaştem pe Fara Clark. Este bastionul împărătesei la Glay.

— Da, ricana băiatul. Normal să fi auzit de el. Crede că trăim în cer şi că Împărăteasa este o putere divină. Mai rău decît atît, n-are nici o şansă ca cineva să-i şteargă de pe faţă aerul

ăsta demodat.

Cei doi se îndepărtară, in timp ce Fara rămase locului. Amploarea eelor întîmplate făcu să i se scurgă furia din cap, de parcă nici n-ar fi existat vreodată. Înţelesese, în fine, că a făcut o greşeală, dar nu ştia pe deplin în ce consta aceasta. De multă vreme, de cînd Cayle refuzase să lucreze în atelierul lui, simţise cum înţelegerea acestui fapt atinsese un punct culminant.

Toată ziua, în atelier, încercă să-şi alunge acest gînd obsedant şi să insiste asupra ideii: "Oare toate astea vor merge mai departe ca şi pînă acum? Să stea cu Cayle în aceeaşi casă, fără măcar să se uite unul la altul cînd se întîlnesc, să se culce la ore diferite, să se scoale Fara la 6,30, iar Cayle la amiază? Oare va fi aşa în fiecare zi şi în toţi anii care vor urma?"

Creel, care îl aştepta acasă, îi comunică:

— Fara, doreşte să-i împrumuţi cinci sute de unităţi monetare ca să se poată duce în Oraşul Imperial.

Fara încuviinţă din cap fără o vorbă. A doua zi dimineaţă, îi dădu banii lui Creel, care îi duse lui Cayle în dormitor. Ieşi peste un minut:

— A zis să-ţi spân la revedere.

Cînd Fara se întoarse acasă, în seara respectivă, Cayle plecase.

CAPITOLUL IV

CAYLE nu se gîndi la plecarea lui din satul Glay ca urmare a unei decizii. Dorise de mult să evadeze, de atît de multă vreme încît acest ţel părea să facă parte integrantă din foamea_ trupului său, ca şi nevoia de mîncare ori de băutură. Dar primul impuls rămăsese nedesluşit. Pus în încurcătură de către tatăl său, care nu izbutea să-l înţeleagă, începuse să privească duşmănos tot ceea ce ţinea de sat. Dar sfidarea lui încăpăţînată se lovise la fiecare pas, pînă acum, de această neîndurătoare închisoare.

Cum se deschisese cuşca nu era prea limpede. Fireşte, intervenise fata de la magazinul de arme. Subţirică, cu ochi gri-verzui, inteligenţi, cu o faţă frumoasă, cu trăsături ce purtau nimbul greu de definit al unei persoane care luase multe decizii izbutite, îi spusese: "Da, da, vin din Oraşul Imperial şi mă întorc acolo joi după-amiază". Îi erau atît de proaspete aceste cuvinte,

de parcă atunci le-ar fi rostit.

Era tocmai după-amiaza zilei în care ea se ducea în oraşul cel mare, pe cînd el rămînea tot la Glay. Ei bine, acest gînd i se păru insuportabil. Asta, mai degrabă decît cearta cu tatăl său, îl făcu să insiste pe lîngă maică-sa să-i dea bani. Acum, cînd şedea în autoavionul local cu destinaţia Ferd, îl înnebunea faptul că fata nu se îmbarcase şi ea.

La Centrul Aerian Ferd, aşteptînd avionul către Oraşul Imperial, se aşeză în diverse locuri cu vizibilitate mai bună şi o căută din ochi pe Lucy Rall. Dar, în mulţimea care se înghesuia spre şi dinspre avioanele interstatale, care decolau şi aterizau în flux continuu, era prea greu s-o zărească, iar imensul aparat în care el trebuia să se îmbarce ateriză prea curînd.

Cayle era cuprins de o emoţie extraordinară. Gîndul la fată trecu pe planul al doilea. Se urcă înfrigurat la bord. Nu se mai gîndi la Lucy pînă cînd avionul nu rulă pe pista de decolare. Se lăsă pe spate

În scaunul acela confortabil şi se întrebă: "Ce fel de persoană era această fată de la magazinul de arme? Unde locuia? Care era viaţa ca membră a unei organizaţii aproape rebele?"...

Pe un scaun situat pe culoarul dintre fotolii, am la vreo trei metri de el, se afla un bărbat. Cayle abia işi stăpîni imboldul de a-i pune lui toate întrebările care îl frămîntau. Dar poate alţi oameni nu izbuteau să înţeleagă la fel de limpede că, deşi trăise toată viaţa la Glay, nu era de fapt un ţăran. Era mai bine să nu rişte să fie repezit.

Auzi un bărbat rîzînd şi o femeie care spuse:

— Dragul meu, eşti sigur că ne dă mina să facem un turneu prin toate planetele? Străbătură coridorul, în timp ce Cayle cîntărea din ochi degajarea cu care porniseră în această călătorie.

La început se simţi teribil de intimidat, dar, în scurt timp, deveni mai degajat, luînd lucrurile mai uşor. Citi buletinul de ştiri pe teleecranul din faţa fotoliului său. În treacăt se uită şi la peisajul care se desfăşura sub el, potrivindu-şi mica lunetă ataşată scaunului pentru a mări imaginea. Se simţea în largul său, cînd cei trei bărbaţi se aşezară vizavi şi începură să joace cărţi.

Era o partidă măruntă, cu o miză foarte mică. În tot timpul jocului, doi dintre bărbaţi nu fură numiţi. Cel de-al treilea era "Seal". Lui Cayle i se păru un nume neobişnuit. Dar şi bărbatul era la fel de ieşit din comun ca şi numele lui. Părea să aibă vreo treizeci de ani. Avea ochi galbeni, ca de pisică, părul ondulat, nepieptănat, ca al unui adolescent. Tenul său gălbui, cam palid, nu părea totuşi nesănătos. Pe degete îi străluceau mai multe inele care aruncau văpăi multicolore. Cînd vorbea, rostea cuvintele rar şi sigur. În cele din urmă, se întoarse către Cayle şi-i spuse:

— Bag de seamă că te tot uiţi la noi. Vrei să joci?

Cayle fusese foarte atent. Acceptase în mod automat ideea că Seal ar fi jucător de profesie, dar nu-şi putuse face o părere clară despre ceilalţi. Oare, cine era fraierul.

— Asta ar mai da sare şi piper jocului nostru, sugeră Seal.
Cayle păli dintr-odată. Acum realiza că cei trei formau o echipă.

Iar el era victima pe care şi-o aleseseră. Instinctiv, se uită de jur-împrejur să vadă cîţi oameni asistă la ruşinea lui. Dar, spre marea lui uşurare, nu se uita nimeni într-acolo. Bărbatul aşezat la trei metri depărtare nu se mai vedea. O grăsană bine îmbrăcată se opri la intrarea în compartimentul respectiv, dar se îndepărtă. Încetul cu încetul, lui Cayle îi reveni culoarea în obraji. "Aşadar, ăştia socotesc că au găsit o pradă uşoară, nu?" Se ridică, zîmbind.

— N-am nimic împotrivă, zise el.

Se aşeză pe scaunul liber din faţa bărbatului cu ochii galbeni. Sarcina de a da cărţile îi reveni lui. Cinstit şi foarte rapid îşi puse de-o parte trei rigi. Profită cît putu de cărţile pe care le avea şi, în pofida mizei scăzute, pînă la urmă izbuti să strîngă de la adversari monede în valoare de patru unităţi monetare.

Mai cîştigă încă vreo trei partide din următoarele opt, ceea ce reprezenta mai puţin decît media cu care era obişnuit. Era un calidetic care punea temporar accentul pe iscusinţa automată la cărţi, deşi acest termen îi era necunoscut. O dată, cam cu vreo cinci ani în urmă, cînd avea şaptesprezece ani, în timp ce juca pe gologani mărunţi cu alţi patru băieţi, cîştigase nouăsprezece partide din douăzeci. Mai apoi, norocul lui la cărţi, care l-ar fi ajutat să evadeze din sat, ajunse atît de spectaculos încît nici unul dintre concetăţeni nu mai vru să joace cu el.

Dar acum, în ciuda victoriilor obţinute, nu avea totuşi simţămîntul superiorităţii. Seal domina jocul. Cu un aer poruncitor, dădea impresia unei forţe deosebite, deşi nu fizice. Cayle începu să fie fascinat.

— Sper că nu te vei simţi ofensat, zise, în cele din urmă, dar eşti genul de om care mă interesează.

Ochii galbeni îl studiară cu un aer meditativ, dar Seal nu spuse nimic.

— Ai umblat mult, nu-i aşa? întrebă Cayle.

Nu era deloc mulţumit de întrebarea pe care o pusese, căci nu asta dorise să întrebe. Seal, chiar dacă nu era decît un cartofor ordinar, se ridica deasupra unei abordări atît de naive. Dar de data asta răspunse fără să se angajeze prea mult:

— Mde, aşa şi aşa.

Tovarăşii lui părură să găsească răspunsul destul de amuzant şi izbucniră amîndoi în hohote de rîs. Cayle se îmbujora, dar, în sinea lui, stăruia încă o dorinţă puternică de a afla şi alte lucruri.

— Spre planete? întrebă el.

Nici un răspuns. Seal studie cu grijă cărţile, apoi ridică o monedă măruntă de pe masă şi plusă. Cayle lupta cu sentimentul că se va face de rîs. Zise cu aerul că şi-ar cere scuze:

— Mde, auzim şi noi una, alta, şi uneori e greu de ştiut ce e adevărat şi ce nu. E vreo planetă care merită vizitată?

Acum, ochii galbeni îl studiară amuzaţi:

— Ascultă-mă pe mine băiete, îi zise, impresionant de pompos, Seal. Să nu te apropii de ele. Pămîntul este un adevărat rai al întregului sistem, şi dacă-ţi va spune vreodată cineva că Venus e atrăgătoare, spune-i să se ducă în iad — adică pe Venus. Să ştii că Venus e dracul gol. Furtunile de nisip te înăbuşă. Intr-o bună zi, pe cînd mă aflam la Venusburg, temperatura s-a ridicat la 84 grade Celsius. Cred că prin reclame nu prea ţi se spun chestii dintr-astea, nu?

Cayle încuviinţă în grabă, surprins de volubilitatea răspunsului. Îi suna ca un fel de lăudăroşenie, dar nu era prea sigur. Deodată, omul devenise mai puţin interesant.

Mai avea o întrebare de pus.

— Eşti căsătorit?

Seal rîse:

— Însurat! Ascultă băiete, mă însor pe oriunde mă duc. Dar nu oficial, pricepi?

Şi iarăşi rîse cu mult subînţeles.

— Am impresia că-ţi dau tot felul de idei.

Câyle îi răspunse aproape automat:

— Asemenea idei nu le primeşti de la alţii.

Nu se aşteptase chiar la o dezvăluire a adevăratului caracter al lui Seal. Fără doar şi poate, era un om curajos. Dar între timp îi dispăruse aura atrăgătoare. Cayle recunoscu că, de fapt, etica lui sătească, moralitatea mamei lui îl cîntăreau acum pe interlocutor.

Seal vorbi din nou, degajat şi optimist:

— Băiatul ăsta o să ajungă cineva în gloriosul Imperiu Isher, nu-i aşa băieţi? Şi cred că nu exagerez. De unde faci tu rost de toate cărţile alea bune?

Cayle cîştigase din nou. Curăţă potul, dar ezita. Cîştigase patruzeci şi cinci de unităţi şi ştia că ar face mai bine s-o lase baltă înainte de a-i enerva prea tare pe adversari.

— Mă tem ca va trebui să mă opresc. Am nişte lucruri de făcut... A fost o adevărată plă...

Se bîlbîi şi-şi pierdu răsuflarea. De pe marginea mesei îl ţintea un pistolet micuţ şi scînteietor. Bărbatul cu ochii galbeni îi spuse pe un ţon fără relief:

— Şi-ţi dai cu presupusul că ar fi cazul s-o întinzi, eh?

Nu întoarse capul, dar se adresă direct tovarăşilor lui.

— Băieţi, el crede c-ar fi timpul s-o întindă. Ce ziceţi, îl lăsăm?

Trebuie să fi fost o întrebare pur retorică, căci acoliţii nu răspunseră decît printr-o strîmbătură.

— Personal, continuă individul, sînt de comun acord cu el că poate s-o şteargă. Dar ia să vedem, mormăi acesta mai departe. După indicatorul de transparenţă, are portmoneul la căldurică în buzunarul de la piept din dreapta şi mai are cincizeci de bancnote într-un plic prins cu acul de siguranţă în buzunarul de la cămaşă.. Apoi, mai are, în buzunarul de la pantaloni, şi gologanii pe care f-a ciugulit de la noi.

Se aplecă înainte şi-l privi cu ochii larg-deschişi, plini de ironie:

— Va să zică, tu ce credeai, că noi sîntem cartofori care,

într- un fel sau altul, o să te trişăm, nu? Nu. amice, noi nu lucrăm aşa. Sistemul nostru e mult mai simplu. Dacă ai zice că nu vrei să ieşi cu banii la zar, ori ai încerca să atragi atenţia cuiva, aş descărca drăcia asta energetică drept în inima ta. Lucrează cu o rază atît de îngustă încît nimeni n-ar observa găurica din hainele tale. Tu ai rămîne mai departe încoţopenit acolo, afătînd poate un pic toropit de somn, dar pe nava asta cît toate zilele, cu toţi tipii ăştia ocupaţi şi grăbiţi, care nu se gîndesc decît la ei, cine ar băga de seamă?

Şi vocea i se înăspri.

42

— Ia, ieşi cu paraua! Repede! Să nu crezi că glumesc! Ai la dispoziţie zece secunde.

Îi trebuiră mai mult de zece secunde să le predea banii, dar aparent tot ce i se cerea era doar să continuie să fie de acord. Îi fu îngăduit să-şi repună portmoneul gol în buzunar, dar cîţiva gologani fură, chipurile, pierduţi din vedere.

— Înainte să aterizăm o să ai nevoie să îmbuci şi tu ceva, zise cu mărinimie Seal.

Pistolul dispăru sub masă şi Seal se. lăsă pe speteaza scaunului, relaxîndu-se uşor:

— Aşa, ca chestie, vreau să-ţi spun că, dacă-ţi zboară cumva vreun gărgăune prin cap şi vrei să te plîngi căpitanului, află de la mine că-ţi facem de petrecanie cît ai zice peşte, fără să ne gîndim ce-o fi după aia. Povestea noastră e foarte simplă. Ai fost fraier şi ţi-ai pierdut toate paralele la cărţi.

Rîse şi se ridică în picioare, redevenind imperturbabil şi misterios.

— Pa, băiete! Iţi urez mai mult noroc data viitoare, dac-o mai apuci.

Se ridicară şi ceilalţi în picioare. Apoi se îndepărtară cu paşi lejeri şi, chiar sub ochii lui Cayle, dispărură în barul aflat în partea din faţă a navei. Cayle rămase pe locul lui, distrus.

Căută cu privirea orologiul din depărtare şi citi data: 15 iulie, anul 4784, după calendarul Isher. Se afla la două ore şi cincisprezece minute depărtare de Ferd, cu perspectiva de a ajunge într-o oră în Oraşul imperial.

Inchizind ochii, Cayle parcă se văzu sosind în oraşul vechi la lăsarea întunericului. Prima sa noapte acolo, care urma să fie atît de palpitantă, trebuia s-o petreacă acum pe străzi.

CAPITOLUL V

NU-ŞI GĂSEA LINIŞTEA. De trei ori, în timp ce păşea în lungul şi-n latul navei, se opri îniaţa oglinzilor energetice care te arătau în mărime naturală. Din aceste imagini reflectate îl priveau cu asprime ochii lui congestionaţi. Şi, mai presus de întrebarea disperată "ce ar avea de făcut acum?", se gîndi cum de-l aleseseră tocmai pe el ca victimă? Ce anume din înfăţişarea lui îi făcuse pe aceşti trei membri ai bandei să se îndrepte tocmai către el?

Cînd trecu de a treia oglindă, o văzu pe fata de la magazinul de arme, dar aceasta se uită la el fără să-l recunoască. În disperare, Cayle se îndepărtă din raza ei vizuală şi se lăsă pe un scaun.

În ciuda neatenţiei, privirea îi fu totuşi atrasă de o oarecare agitaţie. Un bărbat se lăsă greoi pe un scaun de la masa de pe partea cealaltă a culoarului. Purta uniformă de colonel în armata Maiestăţii sale imperiale. Era atît de beat încît nici pe scaun nu putea sta şi faptul că ajunsese pînă acolo era un adevărat mister, a cărui explicaţie se putea găsi doar în legile echilibrului. Întoarse întîmplător capul şi se uită cu ochi fără expresie la Cayle.

— Ce faci, mă spionezi?

Glasul îi coborî puţin, dar spori ca volum.

— Chelner!

Apăru repede un *steward:*

— Da, domnule.

— Adu cel mai bun vin pentru umbra mea şi pentru mine.

În timp ce chelnerul se îndepărtă în grabă, ofiţerul îi făcu semn lui Cayle.

— Poţi să vii să şezi aici. N-avem decît să călătorim împreună, nu?

Coborî tonul aşa cum se cuvine pentru mărturisiri intime.

— Îmi place grozav vinul. Multă vreme, am tot încercat să-i ascund împărătesei acest viciu, pentru că ea e împotriva băuturii.

Clătină trist din cap.

— Nu-i place deloc. Ei, ce mai aştepţi? Vino încoace.

Cayle veni în grabă, blestemîndu-l pe beţivanul ăsta idiot.

Dar," totodată, îi reveni în suflet şi speranţa. Aproape uitase că fata de la magazinul de arme îi sugerase să intre în armata imperială. Dacă putea obţine ceva informaţii de la alcoolicul ăsta şi se putea angaja repede, atunci pierderea banilor nu mai conta.

Începu să soarbă din vin, mai încordat decît voia să fie, aruncîhdu-i pe furiş cîte o privire bărbatului mai vîrstnic. Ce era cu el, de unde venea şi aşa mai departe află, încetul cu încetul, dintr-o amestecătură de mărturisiri incoerente. Se numea Laurel Medlon. Colonelul Laurel Medlon, îi dădu el să înţeleagă lui Cayle, un confident al împărătesei, un obişnuit al Palatului, şeful unei percepţii.

— Şi destul de... hîc... bun, nu pot să zic, spuse el cu o satisfacţie care dădea multă greutate cuvintelor, altfel neimportante.

Îl privi ironic pe Cayle:

— Ai vrea să intri şi tu... hîc... În armată? Bine, e în regulă... hîc... vino la mine la birou... hîc... chiar mîine.

Vocea începu să i se piardă. Rămase să mormăie ceva în sinea lui,-iar cînd Cayle îi puse o întrebare bîigui că a venit în Oraşul imperial "... cînd eram cam de vîrsta dumitale. Doamne, ce ageamiu eram!"

Indignarea amestecată cu vinul îi dădu un spasm şi un tremur:

— Vezi tu, băiete, împuţitele astea de monopoluri ale îmbră-căminţii au tipuri diferite de stofe pe care le trimit la ţară. Pe un sătean îl recunoşti de la distanţă. Şi pe mine m-au mirosit imediat...

Deci asta era: hainele îl trădaseră.

O asemenea nedreptate îl făcu pe Cayle să se contorsioneze. Taică-su nu-i permisese niciodată să-şi cumpere haine măcar din oraşul apropiat, Ferd. De fiecare dată, Fara protestase:

— Cum m-aş putea aştepta de la negustorii locali să-mi aducă mie maşinile la reparat dacă familia mea nu cumpără de la ei?

Şi după ce pusese această întrebare Ia care nu exista răspuns, bătrînul refuzase să mai asculte alte rugăminţi.

"Şi, poftim, iată-mă aici, gîndi Cayle, prost îmbrăcat, pentru că nebunul ăla bătrîn...".

Furia îi dispăru treptat. Oraşe mari, cum era Ferd, aveau probabil un anumit soi de pînzeturi şi stofe, la fel de uşor de identificat ca şi orice lucru din Glay. Dar acum vedea din ce în ce mai clar că această nedreptate depăşea cu mult stupiditatea unui singur om. Oricum, era bine de ştiut, chiar şi în acest al unsprezecelea ceas.

Colonelul începuse să se agite, dar Cayle insistă din nou cu întrebările:

45

— Cum aţi intrat în armată? în primul rînd, cum de-aţi ajuns ofiţer?

Beţivanul bîigui ceva în sensul că Împărăteasa a avut neobrăzarea

să se plîngă de felul în care sînt strinse impozitele. Şi apoi în legătură

cu atacul asupra Arsenalelor, care constituiau un mare pericol, dar

asta nu era prea clar. Intr-un tîrziu, veni şi răspunsul la întrebarea

băiatului:

— Am plătit cinci mii de unităţi monetare pentru rangul meu — o adevărată crimă. Acum, Împărăteasa insistă ca rangurile să fie date pe gratis. Dar n-o s-o facă. Omul trebuie să primească ceva mită. Eu unul, cu siguranţă, am plătit prea mult, se indignă colonelul.

Cayle insistă şi mai tare:

— Adică vreţi să spuneţi că acum rangurile acestea se pot obţine şi fără bani? Asta spuneţi? Şi, în nerăbdarea lui, îl apucă pe interlocutor de mînecă.

Ochii ofiţerului, care fuseseră pe jumătate închişi de pleoapele grele, se deschiseră brusc şi-l priviră cu suspiciune pe Cayle:

— Dar cine mai eşti şi tu? Pleacă de lîngă mine! Vocea i se înăsprise, şi scurtă vreme păru aproape treaz.

— Dumnezeule mare, zise el, în zilele noastre nu mai poţi să călătoreşti fără să dai peste vreo lipitoare. Mă bate gîndul să pun să te aresteze.

Cayle se ridică, roşu la faţă şi se îndepărtă împleticindu-se. Se simţi zguduit, gata-gata să intre în panică. Primea lovituri prea multe şi prea dese.

Încetul cu încetul, mintea i se limpezi. Se opri să iscodească barul situat în partea din faţă a navei. Seal şi tovarăşii săi erau încă acolo. Cînd dădu cu ochii de ei, înţepeni şi înţelese de ce s-a întors să-i privească.

Se răsuci pe călcîie şi se duse glonţ la vînzătoarea de la magazinul de arme, o fată frumuşică şi subţirică, de vreo douăzeci de ani, care stătea într-un colţ citind o carte. Ochii ei îi cercetară atent faţa cînd el îi povesti cum i s-au furat banii. Încheie cu vorbele:

— Uite ce aş vrea să ştiu. Mă sfătuieşti să mă plîng căpitanului?

Fata clătină din cap:

— Nu, n-aş face una ca asta, zise ea. Căpitanul şi echipajul primesc patruzeci de procente reducere pe majoritatea acestor nave. I-ar ajuta să scape de cadavrul tău.

Cayle se lăsă pe speteaza scaunului. Parcă i se scursese toată vitalitatea din trup. Călătoria, prima pe care o întreprindea mai departe de Ferd, îl obosea:

— Cum se face că nu te-au ales pe tine ca pradă, întrebă el, în cele din urmă, îndreptîndu-şi spinarea. A, probabil hainele pe care le porţi nu au aerul meu rural, dar cum îşi aleg ei victimele?

Fata clătină din cap:

— Oamenii ăştia umblă clandestin, de colo pînă colo, folosind procedeul transparenţei. Primul lucru pe care-l descoperă este dacă porţi sau nu o armă de la Arsenale. Dacă da, atunci te lasă în pace imediat.

Faţa lui Cayle se înăspri:

— N-aş putea s-o împrumut pe a ta? întrebă el încordat. Le-aş arăta eu ticăloşilor!

Fata ridică din umeri:

— Armele de la Arsenale sînt acordate diferenţiat, de la un individ la altul. A mea nu ţi-ar putea sluji ţie. Şi pe urmă nici n-o poţi folosi decît în apărare. Acum e prea tîrziu să mai intri în defensivă.

Cayle se uită trist prin pardoseala transparentă. Frumuseţile de dedesubt parcă-şi băteau joc de el. Splendoarea oraşelor care se iveau din minut în minut nu făcea decît să-i accentueze deprimarea, încetul cu încetul îi revenea

deznădejdea. Spuse:

— Magazinele astea mai fac şi altceva decît vînzare de arme? Fata şovăi puţin:

— Avem un Centru de informaţii, zise ea în cele din urmă.

— Cum adică de informaţii? Ce fel de informaţii?

— A, de toate: unde s-au născut oamenii, cîţi bani au, ce crime au comis sau comit. Bineînţeles, noi nu ne amestecăm.

Cayle se încruntă la ea, pe de o parte nemulţumit, pe de alta fascinat. Nu avusese intenţia să se lase abătut din drum, dar de ani de zile îl obsedaseră tot felul de întrebări privitoare la Arsenale.

Şi iată, în sfirşit, pe cineva care putea răspunde la aceste întrebări.

— Dar cu ce se ocupă, insistă el. Dacă au asemenea arme minunate, de ce nu preiau ei guvernarea?

Lucy Rall zîmbi şi clătină din cap.

— Tu nu înţelegi. Arsenalele au fost întemeiate, acum mai bine de două milenii, de către un om care a stabilit că lupta neîncetată pentru putere între diferite grupări este o nebunie şi că războaiele civile şi de altă natură trebuie să înceteze definitiv. Era o epocă în care lumea tocmai scăpase dintr-un război ce adusese moartea a peste un miliard de oameni, aşa că şi-a găsit mii de susţinători înfocaţi. Ideea lui era pur şi simplu că orice guvern ar fi la putere nu trebuie să fie răsturnat. În schimb, susţinea înfiinţarea unei organizaţii care să aibă un singur ţel principal: să asigure lumea că nici un guvern nu va obţine din nou puteri depline asupra propriului popor. Astfel, orice om care se simte nedreptăţit să poate merge undeva ca să-şi cumpere o armă defensivă. Nici nu-ţi închipui ce uriaş pas înainte a însemnat asta. Sub vechile guverne despotice, era adeseori o crimă capitală să posezi o armă de foc sau energetică dacă erai prins.

Intre timp, glasul ei căpăta o intensitate afectivă sporită. Era limpede că ea crede cu convingere în ceea ce spune. Continuă cu şi mai multă seriozitate:

— Ceea ce i-a dat această idee întemeietorului a fost inventarea unui sistem electronic şi atomic de control care făcea imposibile construirea unui arsenal indestructibil şi fabricarea unor arme ce nu puteau fi folosite decît în scopuri defensive.

Asta a pus în sfârşit capăt oricăror posibilităţi de folosire a unor arme de foc de către gangsteri criminali şi deci a justificat pe deplin întreaga întreprindere pe plan moral. În scopuri defensive, o armă de la Arsenal este superioară unor arme obişnuite sau guvernamentale. Ea acţionează pe baza controlului mintal şi îţi sare direct în mînă cînd este necesar. Iţi oferă un ecran de protecţie împotriva altor arme energetice, dar nu şi împotriva gloanţelor. Insă, întrucît este mult mai rapidă, acest lucru nu mai contează (se uită la Cayle şi faţa ei se destinse). Asta e ceea ce^vrei să ştii?

— Dar dacă eşti împuşcat dintr-o ascunzătoare? întrebă Cayle. Fata dădu din umeri:

— Nici un fel de apărare (clătină din cap cu un zîmbet slab). Zău că nu înţelegi. Pe noi nu ne preocupă individul în sine. Ceea ce contează este ca milioane de oameni să ştie că pot merge la un magazin de arme dacă vor să-şi apere familiile şi propriile persoane. Forţele care în mod normal ar încerca să le robească sînt reţinute şi descurajate de convingerea că este primejdios să-i împingi pe oameni prea departe sau să-i asupreşti.

Cayle se holbă teribil de dezamăgit la ea.

— Vrei să spui că o persoană trebuie să se salveze singură? Chiar atunci cînd faci rost de o armă şi trebuie să-ţi încordezi nervii ca să poţi rezista nu te poate ajuta nimeni?

Un junghi dureros îi străbătu capul. Probabil, fata i-a dezvăluit toate acestea pentru a-i arăta de ce nu-l poate ajuta.

Lucy vorbi din nou:

— Văd că cele ce ţi-am spus îţi produc o mare dezamăgire, dar aşa stau lucrurile. Şi cred că-ţi dai prea bine seama că aşa şi trebuie

să fie. Cînd un popor îşi pierde curajul de a se împotrivi încălcării drepturilor sale, atunci nu mai poate fi salvat de o forţă exterioară. Convingerea noastră este că oamenii au întotdeauna genul de guvernare pe care îl doresc şi că indivizii trebuie să suporte riscurile libertăţii chiar pînă la sacrificiul propriilor vieţi.

Probabil, pe faţa lui se citea o anumită expresie care reflecta o încordare interioară. După o scurtă întrerupere, fata spuse:

— Uite ce este, îl îndemnă ea. Lasă-mă'o vreme să mă

gîndesc în linişte la cele ce mi-ai spus. Nu-ţi făgăduiesc nimic, dar îţi voi comunica hotărîrea mea înainte de a ajunge la destinaţie. E în regulă?

I se păru că aceasta e o formulă delicată de a-l trimite la plimbare. Se ridică în picioare, cu o grimasă, şi se aşeză pe un loc gol din salonul alăturat.

48

Din nou începu să-i crească încordarea. Se sculă şi se îndreptă spre barul din partea anterioară a navei.

Se apropie din spate de Seal şi-i dădu o lovitură brutală pe o parte a feţei. Acesta se simţi trîntit jos de pe scaun şi aruncat la podea. Cei doi însoţitori săriră în picioare. Cayle îl lovi la vintre pe cel mai apropiat fără pic de îndurare. Individul gemu, se clătină şi-şi duse mîna mai jos de burtă.

Fără să-l bage în seamă, Cayle se repezi la cel de-al treilea, care încerca să-şi scoată pistolul dintr-un toc atîrnat de umăr. Îl izbi pe cartofor cu toată greutatea trupului şi din momentul acela avantajul era de partea lui. Ii luă arma şi lovi sălbatic cu ea mîna cu care acesta bîjbîia pînă îi ţîşni sîngele. Îi smulse un strigăt de durere, care fu urmat de o luptă nebună pentru a se elibera.

Cayle se răsuci pe picioare la timp pentru a-l vedea pe Seal cum se ridică de jos. Individul se frecă la falcă şi-l privi drept în ochi.

— Dă-mi banii înapoi, îi spuse acesta. Ai greşit adresa.

Seal ridică glasul.

— Oamenii buni sînt jefuiţi. Eşti cel mai neruşinat...

Se opri. Probabil îşi dăduse seama că nu era o chestiune de inteligenţă sau de raţiune. Cu siguranţă că înţelesese acest lucru, pentru că deodată ridică mîinile sus şi spuse repede:

— Nu trage, prostule, la urma-urmei noi nu te-am împuşcat.

Cu degetul pe trăgaci, Cayle se stăpîni.

— Banii mei!

Urmă o pauză. O voce puternică spuse:

— Ce se mtîmplă aici? Mîinile sus! Tu, ăla cu pistolul!

Cayle se întoarse şi merse cu spatele către zidul cel mai apropiat. Trei dintre ofiţerii navei trecuseră pragul uşii şi-şi îndreptau asupra lui armele energetice portabile. Le spuse pe scurt povestea şi refuză să se predea:

— Am motive să cred că ofiţerii unei nave pe care se pot întîmpla asemenea incidente nu sînt mai presus de bănuială. Acum, repede, Seal, dă-mi banii! p

Nici un răspuns.

Trişorul dispăruse. Nici cei doi acoliţi ai lui nu erau nicăieri.

— Uite ce e, spuse ofiţerul care părea să fie comandantul. Lasă jos pistolul şi să dăm uitării toată treaba.

Cayle nu se lăsă:

— Ies pe uşa aceea, şi făcu un semn spre dreapta. După ce trec dincolo, vedeţi pistolul.

Asta îl învioră şi Cayle nu irosi nici o clipă. Cercetă nava, de la prora la pupa, dar nici urmă de Seal sau de cei ce-l însoţeau. Într-un acces de furie se repezi după căpitan şi-i spuse glacial:

— Ticălosule, porcule, le-ai dat drumul să scape cu o navă de salvare.

49

Ofiţerul îi aruncă o privire fixă, glacială. În cele din urmă îi spuse în bătaie de joc:

— Tinere, văd că descopăr cîtă dreptate au reclamele. Într-adevăr, călătoriile au un rol educativ deosebit. Datorită faptului că eşti pe bordul navei noastre te-ai făcut mai isteţ şi mai curajos. Ţi-ai descoperit calităţi pe care nici nu le bănuiseşi pînă acum. Aşadar, în decurs de numai cîteva ore, ai crescut enorm. Valoarea acestei creşteri sub raportul supravieţuirii este incomensurabilă. Iar sub raport bănesc, ai plătit foarte puţin.

Cayle îl ameninţă:

— Am să te reclam la firma dumitale.

Ofiţerul dădu din umeri:

— Formularele de plîngere sînt la dispoziţie în hol. Dar, pentru anchetă, va trebui să te deplasezi pe socoteala dumitale la biroul nostru de la Ferd.

— Aha, înţeleg, făcu turbat Cayle. Va să zică asta îţi vine în ajutor, nu?

— N-am făcut eu regulamentul, sună răspunsul. Nu fac decît să mă supun lui.

Tremurînd tot, Cayle se întoarse în salonul în care o văzuse mai înainte pe fata de la magazin. Dar nu era nicăieri. Începu să se încordeze în vederea aterizării, care urma să se producă după vreo jumătate de oră.

La cîteva minute după ce Cayle se îndepărtă de ea, fata îşi închise cartea şi porni, cu un aer degajat, spre o cabină secretă de comunicaţie.

După ce scoase din deget unul dintre inele, îl manipula pentru a adapta ecranul la sistemul de comunicare al guvernului. Pe ecran se înfăţişă un chip de femeie care spuse cu glas profesional:

— Centrul de informaţii.

— Dă-mi, te rog, legătura cu Robert Hedrock.

— Un moment, vă rog.

Chipul bărbatului care apăru aproape imediat pe ecran era mai degrabă masculin decît frumos, dar părea nu numai puternic, ci şi destul de sensibil, iar fiecare încordare a muşchilor, fiecare mişcare a lui degajau o mîndrie şi o vitalitate care te *uimeaţi.* Personalitatea bărbatului iradia din imagine un curent magnetic continuu. Cînd vorbi, glasul lui sună calm, deşi puternic:

— Departamentul de coordonare.

— Aici e Lucy Rall, paznica lui Cayle Clark, potenţial ofiţer al Imperiului. Continuă apoi cu povestea celor păţite de Cayle şi adăugă:

— L-am evaluat ca potenţial uriaş calidetic şi-l supraveghem, în continuare, cu speranţa că evoluţia lui va fi atît de rapidă încît îl vom putea folosi în lupta noastră pentru a o împiedica pe Împărăteasă să distrugă Arsenalele cu noua sa armă temporală. Aceasta corespunde

50

directivei de a nu neglija nici o posibilitate cu condiţia să existe cineva disponibil pentru a o traduce în viaţă. Cred că ar trebui să i se dea băiatului nişte bani.

— Înţeleg.

Faţa virilă căzu pe gînduri, apoi se auzi întrebarea:

— Cum e cotat în satul de baştină?

— Mediocru. S-ar putea ca o vreme s-o ducă destul de greu în Oraşul imperial. Dar o să-şi piardă repede atitudinile sale provinciale. Necazul în care a căzut acum o să-l întărească. Are însă nevoie de ajutor.

Pe faţa lui Hedrock se citi hotărîrea.

— În cazuri ca acesta, cu cît cantitatea de bani e mai mică, cu atîţ este mai mare gratitudinea ulterioară, sau cel puţin

aşa sperăm. Dă-i cincisprezece unităţi monetare şi fă-l să creadă că este un împrumut pe care i-l acorzî dumneata personal. Nu-i oferi nici un fel de altă protecţie. Este absolut pe contul lui. Mai ai vreo problemă?

— Nu, mulţumesc.

— Atunci, îa revedere.

CAPITOLUL VI

PRIMA SEARĂ petrecută de Cayle în Oraşul imperial fusese îngrozitoare. După o masă costisitoare, la un bufet automat, se întoarse în camera pe care o închinase. Simţindu-se teribil de stînjenit, dormi doar pe furate şi a doua zi dimineaţă se trezi obosit şi nefericit.

Ieşi în oraş şi se plimbă fără ţintă pe străzi. Cînd se trezi în faţa "Palatului Gologanilor", un celebru local de jocuri de noroc de pe celebrul "Bulevardul Şansei", văzu în asta posibilitatea de a-şi mai alunga deprimarea. Cedă deci atracţiei zgomotoase şi intră în localul viu colorat.

Conform unei clauze care viza exclusiv acest bulevard şi jocurile oferite, proprietarii "Palatului Gologanilor" aprinseseră firmele luminoase, care înştiinţau modest că "oricine are posibilitatea să intre cu un gologan şi să iasă cu un milion, adică, bineînţeles, cu un milion de unităţi monetare".

Dar firmele nu arătau dacă această sumă extraordinară a fost cîştigată vreodată.

Ghidul conchidea cu o notă generoasă: " «Palatul Gologanilor», conform rangului său, oferă peste cincizeci şi cinci de jocuri diferite la fiecare dintre numeroasele maşini ce funcţionează — mai multe decît orice alt stabiliment de pe «Bulevardul Şansei»".

Pe Cayle îl interesa şi faptul că miza era foarte mică. Planurile lui imediate nu includeau neapărat şi pe acela de a ieşi "cu un milion în buzunar". El ar fi vrut cinci sute de unităţi monetare la început. După aceea... , mă rog, îşi putea permite să-şi lărgească orizontul.

Făcu primul pariu la un automat care pompa cuvintele "par" sau "impar" într-un bazin de lumină. După ce erau pompate zece numere din fiecare în acest bazin, lichidul suferea o modificare chimică, după

care susţinea la suprafaţă doar unul dintre cuvintele "par" sau "impar". Toate celelalte se scurgeau printr-o sită şi dispăreau.

Cuvintele cîştigătoare pluteau uşor cu faţa în sus şt, într-un fel, declanşau mecanismul de plată sau pe cel de strîngere a banilor. Cei care pariau îşi vedeau fie sumele jucate dispărînd, cu un zgomot de închidere, fie gologanii scurgîndu-se automat pe pătratul în faţa căruia se aflau ei. Cayle auzi zgomotul înfrîngerii.

Dublă miza şi de data asta cîştigă. Îşi retrase suma mizată iniţial şi jucă din nou moneda pe care o cîştigase. Luminile complicate se aprinseră, pompa aruncă lichid şi pe urmă pluti deasupra cuvîntul "par". Sunetul agreabil al banilor, curgînd uşor către el, îi încîntă lui Cayle urechile. Era un sunet pe care avea să-l audă deseori în cursul ceasului şi jumătate care urmă şi, în ciuda faptului că juca foarte prudent şi numai cu monede mici, totuşi cîştigă ceva peste cinci unităţi monetare.

Obosit şi plictisit, în cele din urmă, se retrase la un restaurant legat de clădirea Palatului. Cînd reveni în "camera comorilor", cum era denumită, observă un joc care se desfăşura de o manieră încă şi mai intimă, acţionat fiind de jucătorul însuşi. Banii intrau printr-o deschizătură, declanşau o pîrghie şi cînd trăgeai de aceasta apărea o secvenţă luminoasă, care se prefăcea imediat în roşu sau negru. Aşadar, jocul nu era decît o nouă variaţie pe tema secvenţei "par"-"impar", deoarece jucătorul avea aceeaşi şansă de cîştig, jumătate-jumătate.

Cayle strecură o monedă de o jumătate de unitate în orificiul corespunzător, trase maneta şi pierdu. Greşi o dată şi încă o dată. Dar a patra oară, culoarea lui începu să strălucească la locul respectiv şi aşa îi veni şi primul cîştig. Cîştigă de zece ori la rînd, pierdu de patru ori, şi apoi mai cîştigă şapte jocuri dintr-o serie de zece. Jucînd cu multă prudenţă, în două ore — curtîndu-şi mai degrabă norocul decît încercînd să-l forţeze — cîştigă şaptezeci şi opt de unităţi.

Se retrase la unul dintre barurile alăturate să bea ceva şi-şi cîntări bine mişcarea următoare. Avea atîtea şi atîţea lucruri de făcut: să-şi cumpere un costum nou, să-şi protejeze cîştigurile, să se pregătească pentru încă o noapte şi să-i returneze lui Lucy Rall banii împrumutaţi.

Mintea îi era acum stîrnită şi căută s-o echilibreze. Se simţea la largul lui şi foarte sigur pe sine. Peste o clipă intră în legătură prin teleecran cu fata de la magazin.

Îşi putea oare permite să mai aştepte pînă făcea alţi bani?

Fata apăru imediat pe ecran. La rugămintea lui, răspunsul ei veni prompt:

— Păi, pe stradă chiar şi sînt.

Cayle înţelese curînd ce vrea să spună. Faţa ei aproape că umplea ecranul. Era vorba de nişte ecrane extensive care măreau o imagine

minusculă. Oamenii le foloseau pe stradă, păstrînd astfel legătura cu teleecranul de acasă. Avea şi un tip din Glay un asemenea aparat, înainte să poată vorbi Cayle mai departe, fata îi spuse:

— tocmai eram în drum spre apartamentul meu. Nu vrei să mă întîlneşti acolo?

Oho, şi încă cum! Apartamentul ei se dovedi a fi o locuinţă spaţioasă, cu patru camere, unică numai prin abundenţa de aparatură automată. După ce aruncă repede o privire în jur, Cayle înţelese bine că Lucy Rall nu face nici cea mai mică treabă în gospodărie. Dar îl nedumeri faptul că locuinţa părea neprotejată. Fata ieşi din dormitor în toaletă de stradă şi dădu din umeri cînd află părerea acestuia.

— Noi, oamenii de la Arsenale, trăim ca toţi ceilalţi, dar, de obicei, în cartierele de locuit cele mai frumoase. Numai magazinele, atelierele noastre ... cîteva fabrici şi, bineînţeles, Centrul de informaţii sînt protejate împotriva amestecului din afară, spuse ea cu oarecare şovăială. Parcă ziceai ceva de cumpărarea unui costum? Dacă vrei, te ajut să ţi-l alegi. Dar n-am decît două ore la dispoziţie.

Încîntat, Cayle ţinu uşa deschisă pînă ce ieşi fata. Probabil că invitaţia avusese o semnificaţie personală. Oricare vor fi fost îndatoririle faţă de Arsenal, ele nu puteau să cuprindă şi invitarea în apartamentul ei a obscurului Cayle Clark, ehiar şi pentru cîteva minute. Ajunse deci la concluzia că o interesa el ca individ.

Se urcară într-un autoavion şi Lucy apăsă pe butonul care făcu maşina să aterizeze pentru a-i lua cu ei.

— Unde mergem? întrebă Cayle.

Fata zîmbi şi clătină din cap:

— Lasă c-ai să vezi.

De îndată ce se instalară în avion, arătă în sus.

— Uite, zise ea.

Deasupra, pe cer, un nor artificial se destramă, îşi schimbă de mai multe ori culoarea şi apoi se iviră strălucind aprins literele care formau inscripţia: *PARADISUL GALANTERIEI.*

Cayle spuse:

-Phii, am văzut aseară reclama lor.

Uitase, dar acum îşi aminti fişiile de lumină care se înălţau spre cer în seara trecută, cînd pleca de la bufetul automat către camera închiriată de el. *PARADISUL RECLAMELOR* îi informa pe bărbaţii de toate vîrstele ca aici era locul ideal pentru cumpărături, aici era magazinul de vînzare cu amănuntul care-i putea oferi oricărui bărbat orice articol de îmbrăcăminte, la orice oră din zi sau din noapte, oriunde pe Pămînt, pe Marte, pe Venus şi, pentru -o infimă sumă suplimentară, oriunde în întregul sistem solar locuit.

Dar reclama aceasta fusese doar una dintre sute şi sute de altele similare, aşa că, în ciuda nevoii de a-şi cumpăra haine, nu reţinuse numele întreprinderii comerciale.

54

— E un magazin care merită vizitat, îi spuse Lucy.

Lui Cayle i se păru că fata se bucură împreună cu el. Asta-l făcea să se simtă puţin cam naiv, dar nu cine ştie ce. Acum conta doar faptul că fata se oferise să vină cu el. Se aventură să spună:

— Eşti tare drăguţă că mă ajuţi.

PARADISUL GALANTERIEI se dovedi a fi încă şi mai impresionant decît reclamele sale! Era o clădire care ocupa aproximativ spaţiul a trei străzi şi era înalt de optzeci de etaje. Aşa îi spuse Lucy, care adăugă:

— Trecem repede prin raioanele principale şi apoi cumpărăm costumul.

Intrarea în "Paradis" avea o sută de metri înălţime, cît treizeci de etaje. Un ecran energetic oprea vîntul şi ploaia, dar, altfel, în tot acel spaţiu vast, fără uşi, nu întîlneai nici un fel de oprelişti. Era uşor să treci prin ecranul inofensiv în anticamera cu acoperişul în forma unei .cupole. Nu numai că "Paradisul" îţi oferea îmbrăcăminte de plajă, dar îţi punea la dispoziţie şi o

plajă de patru sute metri lungime, cu valuri care se înălţau şi se prăbuşeau pe cîteva hectare de nisip, cu orizontul aburit, cu stridii, cu însuşi mirosul pătrunzător şi pregnant al mării. "Paradisul" nu-ţi oferea numai costume de'schimb, îţi furniza şi munţi, uluitor de asemănători cu cei adevăraţi, şi o pantă înzăpezită, cu o pistă întortocheată de aproape un kilometru.

PARADISUL ESTE UN MAGAZIN COMPLET suna una dintre reclamele scînteietoare asupra căreia îi atrase atenţia Lucy. "Dacă doriţi un obiect care nu este expus, dar se potriveşte lozincii noastre *totul pentru om,* cereţi-l. Vi-l oferim cu un preţ puţin mai ridicat".

— Printre aceste "obiecte" se numără şi femeile, spuse Lucy, pe un ton neutru. Pentru femei se plăteşte acelaşi preţ ca şi pentru costume, de la cinci unităţi monetare pînă la cincizeci de mii. O să fii surprins văzînd cîte femei de familie bună se înscriu în competiţia aceasta cînd au nevoie de bani. Bineînţeles, totul este foarte discret.

Cayle observă că fata îl studiază cu un aer gînditor şi el înţelese că aşteaptă un comentariu. Îl făcu atît de direct, încît el însuşi rămase surprins:

— N-am să plătesc niciodată bani pentru o femeie.

Acest refuz păru s-o satisfacă pentru că de acolo merseră după costumul de haine. Erau treizeci de etaje cu costume expuse, dar fiecare avea nivelul său de preţuri. Lucy îl duse la etajul cu preţuri între douăzeci şi treizeci de unităţi şi-i arătă diferenţa de ţesătură dintre stofele "de oraş" şi cea a propriului costum. Pe un ton practic îi spuse:

— Nu cred că, deocamdată, ar trebui să mergem la un nivel mai ridicat.

Il refuză cînd el se oferi să-i înapoieze banii pe care îi datora:

— Poţi să mi-i dai şi mai tîrziu. Pentru moment te-aş sfătui să-i depui la bancă să ai şi tu o rezervă.

Asta însemna că o s-o mai revadă. Părea chiar că ea ţine să-l refuze.

— Grăbeşte-te să te schimbi, spuse Lucy. Te aştept.

Tocmai aceasta îl hotărî s-p sărute înainte de a se despărţi. Dar cînd ieşi, primele ei cuvinte îi zdruncinară hotărîrea:

— Nu mf-am dat seama cît e de tîrziu, spuse ea. E ora trei — făcu o pauză, se uită la el şi zîmbi. O, dar eşti un bărbat mare şi voinic, şi chipeş. Ai ştiut? Acum hai să ne grăbim.

Se despărţiră la intrarea aceea şargantuescă. Lucy se grăbi să meargă la o staţie de autoavioane şi îl lăsă baltă în urma ei. Dar senzaţia de goliciune îl părăsi încetul cu încetul. Porni pe străzi cu pas din ce în ce mai rapid.

Ajunse la locul unde *A CINCEA BANCĂ INTERPLANETARĂ* se înălţa greoaie de pe baza de la care porneau turnuleţele eterice, ca de biserică gotică, pînă la înălţimea de şaizeci şi patru de etaje. Aceasta era o bancă mare în care părea absurd să depui sume infime, de cincisprezece unităţi, dar funcţionarul de la casă acceptă, fără nici un comentariu, suma depusă de Cayle, luîndu-i însă şi amprentele.

Părăsi banca mult mai relaxat decît fusese de la jefuirea lui şi pînă atunci. Avea deci un cont de economii. Era îmbrăcat cum trebuie, mai rămînea un singur lucru pentru a putea purcede la cea de-a treia fază a carierei lui de jucător de jocuri de noroc.

Dintr-un autoavion de transport public observase firma multi-direcţională a unui magazin de arme cuibărit într-un parc particular, în preajma băncii. Merse cu paşi iuţi pe poteca mărginită cu straturi de flori şi era aproape de uşă cînd observă firma micuţă pe care n-o mai văzuse pînă atunci:

MAGAZINUL METROPOLITAN DE ARME ÎNCHIS TEMPORAR
MAGAZINELE RURALE NOI ŞI VECHI SÎNT DESCHISE CA DE OBICEI

Cayle se retrase neplăcut surprins. Era o posibilitate la care Lucy nu se gîndise, aceea a închiderii fabuloaselor magazine de arme. Dar cînd se răsuci pe călcîie, îi veni un gînd. Nu era nici o indicaţie cu privire la ora deschiderii magazinelor. Nici un fel de dată. Nimic altceva decît acest anunţ. Rămase încruntat, cu un sentiment de pierdere, şocat de tăcerea înconjurătoare. Dar îşi dădu seama că nu tăcerea îl necăjea. La Glay era întotdeauna linişte în jurul magazinului de arme.

Acum, senzaţia de pierdere personală, de nedumerire, de dezorientare îi spori. Ceva îl îndemna să mai încerce, totuşi, o dată

uşa. Era solidă şi imposibil de mişcat. Începu a doua lui retragere şi de data aceasta ajunse pînă în stradă. Se opri pe un refugiu pentru pietoni, nehotărît pe ce buton să apese. Îi veiu'ră în minte cele două ore şi jumătate petrecute cu Lucy şi asta i se păru un fel de eveniment curios din spaţiu-timp. Se simţi îngrozit amintindu-şi cît de banală fusese conversaţia lui. Şi, totuşi, nici conversaţia ei nu-i lăsase amintiri uluitoare, deşi era la obiect şi mai fermă.

"Deci asta este, gîndi el, cînd o fată acceptă să petreacă o după-amiază întreagă cu un individ plicticos înseamnă că simte ceva pentru el".

Presiunile lui interioare se accentuară, dorinţa de a acţiona rapid îi telescopă gîndurile, îndemnîndu-l să-şi contureze un plan concret: magazinul de arme, noi jocuri de noroc, apoi Comandamentul districtual al armatei, unde era şef colonelul Medlon — toate acestea într-o săptămînă. Magazinul fusese primul, înţrucît asemenea magazine nu se deschideau agenţilor imperiali, indiferent dacă erau soldaţi sau simpli funcţionari guvernamentali.

Dar acum nu mai putea aştepta. Apăsă butonul care avea să-i aducă la picioare primul autoavion cu destinaţia Districtul 19.

CAPITOLUL VII

SEDIUL DISTRICTULUI 19 era o clădire demodată, în stil cascadă. Dar acest tipar era folosit în mod exagerat şi se repeta la intervale frecvente. Şuvoaie peste şuvoaie de marmură curgeau din crăpături ascunse şi se îmbinau treptat.

Nu era o clădire foarte mare, dar era suficient de amplă pentru a-i da lui Cayle o senzaţie odihnitoare. Cele cincisprezece etaje şi birourile generale, pline de maşini de calculat, de indosariat, şi de funcţionari, erau impresionante. Nu-şi putuse închipui că îndărătul beţivanului aceluia de pe navă se afla un cîmp atît de larg de autoritate.

tn registrul clădirii găsi lista tuturor funcţiilor civile şi militare. Presupuse că-l va găsi pe colonelul Medlon la rubrica *OFIŢER DE STAT-MAJOR - ULTIMUL ETAJ.*

O notă pusă între paranteze sub listă sublinia: "Permisul

pentru liftul care duce la ultimul etaj poate fi obţinut de la ghişeul aflat la etajul 15".

Omul de la ghişeu îi notă numele, dar se consultă cu glas scăzut, printr-un releu, cu o persoană nevăzută, şi apoi mai supuse cererea cercetării unei autorităţi dintr-un birou interior. Pe uşa acestuia ieşi un bărbat între două vîrste în uniformă de căpitan. Se uită urît la Cayle:

— Colonelului nu-i plac tinerii, zise el, şi apoi adăugă destul de ţîfnos: "Cine eşti?"

Începutul nu părea deloc promiţător şi Cayle simţi pînă în gîtlej cum îi creşte încăpăţînarea. Dar lunga experienţă pe care o acumulase sfidîndu-şi tatăl îl ajută să se adreseze cu un glas calm:

— L-am întîlnit ieri pe domnul colonel Medlon în avionul care venea înspre Oraşul imperial şi a insistat să merg la el. Vă rog frumos să-l informaţi că mă aflu aici.

58

Căpitanul îl cercetă atent preţ de jumătate de minut. Apoi, fără o vorbă, reintră în biroul lui. Cînd ieşi, clătină din cap, cu un aer mai prietenos.

— Domnul colonel spune că nu-şi aminteşte de dumneata, dar îţi va acorda cu plăcere un minut.

Coborîndu-şi glasul pînă la nivelul unei şoapte, îl întrebă:

— Era cumva... ăă... sub influenţa...

Cayle aprobă cu un semn din cap, temîndu-se să vorbească. Căpitanul spuse cu o voce joasă, pe un ton repezit:

— Du-te înăuntru şi fă-l să dea tot ce poate. Un personaj foarte important l-a căutat azi de două ori şi el nu era aici. Acum e nervos. E înspăimîntat de ceea ce spune cînd e beat. Ştii, nu îndrăzneşte să se atingă nici măcar de o picătură cînd iese din oraş.

Cayle îl urmă pe perfidul căpitan, în vreme ce în mintea lui căpăta contur un alt tablou al Imperiului Isher. Iată un ofiţer inferior care părea să uneltească pentru a obţine postul superiorului său.

Uitase acest gînd cînd ieşi afară din lift. Va fi oare capabil să stăpînească situaţia? Sentimentul sumbru al nereuşitei îi dădu o stare de maximă încordare. Aruncă o privire spre bărbatul care stătea în spatele biroului masiv, aflat în colţul încăperii mari, şi teama că va fi aruncat afară din

Comandamentul Districtului 19 i se risipi.

Era, într-adevăr, acelaşi om de pe navă, dar parcă ceva mai scofilcit. Faţa lui, buhăită atunci cînd era beat, părea acum mai mică. Cu privirea gînditoare, bătea nervos tactul pe birou.

— Lasă-ne singuri, căpitane. Glasul îi era liniştit şi autoritar. Căpitanul plecă, privind ţintă înaintea sa. Cayle se aşeză.

— Mi se pare că-mi amintesc figura dumitale, spuse Medlon. Îmi pare rău, atunci am băut puţintel, adăugă cu un rîs dogit.

Cayle se gîndi că ceea ce spusese-celălalt despre Împărăteasă putea fi periculos pentru un om aflat în poziţia lui. Zise cu voce tare:

— N-am avut impresia că s-ar fi întîmplat ceva neobişnuit, domnule colonel... Totuşi, dacă stau şi mă gîndesc, cred că aţi mers cam departe cu confidenţele, spuse după o ezitare. Am crezut că puteţi vorbi atît de tare şi de liber datorită funcţiei dumneavoastră.

Urmă o tăcere. Cayle avu o oarecare satisfacţie, dar, prudent, nu se amăgi. Omul n-ar fi ajuns în poziţia pe care o deţinea acum dacă ar fi fost laş sau lipsit de inteligenţă.

— Hm... făcu, în cele din urmă, colonelul Medlon, în ce privinţă... ă... am căzut de acord?

— Printre altele, domnule colonel, aţi afirmat că guvernul are nevoie de ofiţeri şi mi-aţi oferit un grad.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi oferit ceva, zise colonelul Medlon, părînd că-şi face curaj. Oricum, dacă am ajuns să nu mă mai pot stăpîni încît să-ţi fac o asemenea ofertă, trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă, cu un mare regret, că nu am autoritatea de a te numi ofiţer. Există o procedură bine stabilită privitoare la funcţii care

depăşeşte total posibilităţile mele. Şi cîtă vreme funcţiile acestea sînt atît de mult apreciate, guvernul le priveşte ca pe o sursă de venituri. De exemplu, gradul de locotenent te-ar costa cinci mii de unităţi monetare chiar dacă te-aş ajuta eu. Epoleţii de căpitan te-ar costa cincisprezece mii de unităţi, ceea ce reprezintă o sumă însemnată pentru un tînăr.

Cayle îl ascultase cu o încordare crescîndă. Amintindu-şi ceea ce spusese pînă atunci, i se păru că făcuse tot posibilul,

chiar dacă nu era în postura de a se folosi de indiscreţiile lui Medlon. Zîmbind strîmb, îndrăzni:

— Cît costă gradul de colonel?

Ofiţerul izbucni în rîs.

— Flăcăule, spuse el jovial, nu se poate plăti cu bani. Preţul e tras din sufletul tău, fotul dintr-o dată (deveni grav). Acum ascultă. Regret dacă ieri am dovedit prea mare largheţe privind brevetele de ofiţer acordate de Maiestatea sa, dar cred că înţelegi cum vine asta. Şi ca să-ţi arăt că nu rămîn dator, chiar şi atunci cînd nu sîht prea conştient de actele mele, iată ce voi face. Îmi aduci mie cinci mii de unităţi, cînd îţi vine la îndemînă, să zicem în două săptâmîni, şi îţi garantez *o funcţie.* Ce părere ai?

Pentru cineva care avea mai puţin de patruzeci de unităţi în buzunar era o propunere *fără sorţi de izbîndă.* Dacă Împărăteasa ordonase ca brevetele de ofiţer să nu mai fie vîndute, această ordonanţă nu fusese luată în seamă de politicienii corupţi. Cayle avu o a doua revelaţie privitoare la situaţia împărătesei Innelda.

Ea şi consilierii săi nu erau atotputernici, cum crezuse Cayle. Nu numai Arsenalele îi limitau puterea, ci fusese prinsă într-o plasă mult mai *puternică.* Indivizii care trebuiau să-i îndeplinească poruncile aveau şi ei dorinţele lor, modurile lor de comportament, pe care le respectau cu mai multă ardoare decît cea depusă pentru a o sluji pe femeia căreia îi juraseră supunere.

Colonelul începu să-şi aranjeze hîrtiile de pe birou, deci întrevederea luase sfîrşit. Cayle era tocmai pe punctul de a rosti o formulă de despărţire cînd teleecranul de pe peretele din spatele lui Medlon începu să clipească. Pe ecran apăru faţa unei femei tinere.

— Colonele, zise ea tăios, unde naiba ai fost?

Ofiţerul înlemni, apoi se întoarse încet. Dar Cayle nu avea nevoie să observe reacţia de nelinişte a ofiţerului pentru a înţelege* cine era femeia.

O privea pe Împărăteasa Isherului.

CAPITOLUL VIII

CAYLE, care pînă atunci stătuse jos, se ridică, deodată, în

picioare. Făcuse o mişcare automată, motivată de conştiinţa faptului că era doar un intrus acolo. Se afla la jumătatea drumului spre uşă cînd simţi privirea femeii aţintită asupra lui.

— Domnule colonel, mormăi el, vă mulţumesc pentru onoarea...

Glasul său suna dezgustător chiar şi pentru propriile-i urechi. Se întrerupse, ruşinat. Îl inundă un val de nesiguranţă, nevenindu-i să creadă că aşa ceva i se întîmplase tocmai lui. Aruncă femeii o privire ca şi cum, timp de o clipă, i-ar fi pus la îndoială identitatea. Medlon vorbi în acelaşi moment.

— Asta-i tot, domnule Clark, spuse el mult prea tare.

Acum era sigur. La cei douăzeci şi cinci de ani ai săi, Împărăteasa Innelda nu trecea drept cea mai frumoasă femeie din lume. Dar, privindu-i faţa prelungă, distinsă şi ochii verzi, rememora chipul împăraţilor şi împărăteselor din dinastia Johes. Glasul ei, cînd vorbi din nou, adoptă tonul oficial, familiar oricui asistase vreodată la ceremoniile de aniversare — totuşi atît de diferit acum, cînd i se adresa lui:

— Cum te numeşti tinere?

Medlon interveni repede, cu vocea încordată, dar calmă.

— E o cunoştinţă de-a mea, Maiestate. (Se întoarse spre Cayle.) La revedere, domnule Clark. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneata.

— Am întrebat care-i numele tău... (Împărăteasa nu luă în seamă întreruperea).

I se vorbise atît de direct încît Cayle răspunse crispat.

— ... Şi de ce te afli în biroul lui Medlon?

Cayle prinse privirea încordată a lui Medlon încercînd să-l pună în gardă. *O zonă îndepărtată* a minţii sale admirase abilitatea

61

colonelului, dar acum observă că omul intrase în panică. Undeva, adînc, în sufletul lui Cayle, licări o speranţă.

— Mă interesam *de posibilitatea de a obţine un grad în armata Maiestăţii voastre, spuse el.

— Îmi închipuiam, zi*se Împărăteasa cu glas liniştit.

Făcu o pauză, mutîndu-şi gînditoare privirea de la Cayle la Medlon, apoi iarăşi la Cayle. Pielea ei era netedă şi bronzată. *Îşi ţinea capul drept, cu mîndrie.* Era plină de tinereţe, de viaţă şi de o magnifică încredere în sine. Ceva din experienţa ei în a

mînui oamenii ieşi la iveală chiar atunci: în loc să-i pună lui Cayle următoarea întrebare, îi oferi lui Medlon o portiţă de ieşire:

— Îmi este permis, colonele, să aflu care a fost răspunsul dumitale?

Ofiţerul, nemişcat, asudase. Răspunse cu o voce liniştită, în care se ghicea chiar o nuanţă de jovialitate:

— Maiestatea voastră, l-am informat că o numire durează două săptămîni. (Rîse dispreţuitor.) Aşa cum ştiţi, avem o cantitate limitată de panglică roşie, pentru documentele oficiale.

Cayle avu senzaţia că se află pe coama unui val, care-l ridică tot mai sus. Simţi o admiraţie imensă pentru Împărăteasă — era atît de deosebită faţă de cum se aşteptase el să fie. Îl uimea faptul că Innelda reuşise să se stăpînească pentru a nu-l pune în încurcătură pe unul dintre ofiţerii ei, prins pe picior greşit.

Totuşi, stăpînirea de sine nu diminuă sarcasmul din vocea ei atunci cînd spuse:

— Cunosc eu prea bine palavrele astea, colonele.

Patima înlocui sarcasmul.

— Într-un fel sau altul, nu ştiu cum se face, dar tinerii care în mod normal îşi cumpără un grad în armată au auzit că ceva nu e în regulă şi foarte mulţi rămîn deoparte. Încep să cred că există o conspiraţie în favoarea Arsenalelor care-i alungă chiar şi pe puţinii amatori potenţiali.

Ochii Împărătesei aruncau văpăi verzi. Se vedea bine că e furioasă şi că nu mai izbuteşte să se înfrîneze. Se întoarse către Cayle:

— Cayle Clark, zise ea, cu glas tunător, cît ţi s-a cerut să plăteşti pentru un rang în armată?

Cayle şovăi. Ochiul lui Medlon era ceva îngrozitor, se întunecase de tot. Capul lui văzut din profil era răsucit într-un chip de-a dreptul nefiresc. Şi mesajul pe care-l transmitea ochiul acela anormal nu avea nevoie de cuvinte pentru a fi înţeles. Colonelul regreta tot ce-i spusese prezumtivului locotenent din armata imperială a Maiestăţii sale.

Rugămintea era atît de umilă încît îi produse repulsie lui Cayle. Niciodată nu mai cunoscuse senzaţia de a avea pe cineva în palmă, întru totul la discreţia lui. Se dădu, pur şi simplu, înapoi înfiorat. Nici nu mai voia să-l privească. Răspunse:

— Maiestate, l-am cunoscut ieri pe colonelul Medlon la bordul unei nave interplanetare şi s-a oferit să mă angajeze fără nici un fel de condiţii.

Se simţi mai bine după ce rosti aceste cuvinte. Îl văzu pe ofiţer destinzîndu-se şi pe femeie zîmbind încîntată.

— Ei, colonele, mă bucur cînd aud asemenea lucruri, îi zise ea. Şi, întrucît reprezintă un răspuns satisfăcător la problema pe care voiam s-o discut cu dumneata, te felicit. Asta e tot.

Un declic goli teleecranul. Colonelul Medlon se lăsă încet pe speteaza scaunului, în timp ce Cayle înaintă spre el cu zîmbetul pe buze. Colonelul îi spuse franc:

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, tinere. Dar acum sînt tare ocupat. Fireşte, nădăjduiesc că voi avea veşti de la tine în următoarele două săptămîni, împreună cu cele cinci mii de unităţi monetare. La revedere.

Cayle nu se mişcă imediat, dar deja îl cuprinsese amărăciunea înfrîngerii. Din bezna gîndurilor sale prinse contur conştiinţa faptului că i se oferise un prilej incredibil, iar el îl ratase prin slăbiciune. Se uită cum colonelul, cu o înfăţişare perfect degajată, îl privea acum amuzat:

— Împărăteasa nu înţelege pur şi simplu ce problemă mare este să pui capăt unui sistem de promovări plătite în armată — şi Medlon dădu din umeri. Personal n-am nici o legătură cu acest sistem. Nu-l pot modifica, după cum nu pot nici să-mi tai singur beregata. Cine i se împotriveşte se autodistruge.

După un moment de şovăială, pe faţă i se ivi un zîmbet batjocoritor.

— Prietene, sper că ai primit o lecţie folositoare în ceea ce priveşte economia politică a promovării personale. Să auzim de bine, sfirşi el tranşant.

Cayle se abţinu să se năpustească asupra individului. Se afla într-o clădire militară şi n-avea cîtuşi de puţin intenţia de a face să fie arestat pentru agresiune într-un loc în care nu se putea apăra ca lumea. Dar în mintea lui, îl trecu pe colonel pe lista persoanelor de care se va ocupa ulterior.

Cînd ieşi, în sfîrşit, din sediul Districtului 19, se lăsase întunericul peste capitala Imperiului Isher. Ridică ochii spre stelele îngheţate ce licăreau printre toate reclamele luminoase

şi se simţi mai în largul său decît în seara precedentă. Întrezărea, încetul cu încetul, posibilitatea de a-şi desluşi calea prin labirintul existenţei în lumea asta. I se păru că s-a descurcat destul de bine, dacă ţinem seama de ignoranţa lui. Mergînd, căpătă tot mai multă încredere. Avusese dreptate să-l atace pe Seal, indiferent de riscuri, şi iarăşi avusese dreptate să se reţină în faţa lui Medlon. Seal era un individ aflat ca şi el într-un loc deschis şi, în principiu, nu-i păsa nimănui ce i se

63

Întîmplă. În schimb, colonelul putea recurge la autoritatea legilor din Imperiul Isher.

N-avusese intenţia să se întoarcă pînă dimineaţa pe "Bulevardul Şansei". Dar ac*um, cînd i se părea că şi-a lămurit îndoielile din inimă, se răzgîndi. Dacă ar cîştiga cinci mii de unităţi monetare pentru a cumpăra acel rang în armată, atunci comorile împărăţiei ar putea începe să curgă înspre el. Şi Lucy Rall... nu trebuia să uite de Lucy.

Pînă şi o zi de aşteptare era prea mult.

CAPITOLUL IX

CAYLE se văzu silit să-şi facă loc cu coatele prin mulţime pentru a intra în "Palatul Gologanilor". Gloata imensă îi dădea curaj. În mijlocul acestei mase de oameni însetaţi de bani avea să fie ca un beţişor aruncat într-o parte şi într-alta de valurile oceanului.

Nu mai şovăi. Trecuse mai devreme în revistă lista jocurilor oferite şi se duse ţintă la cel dorit pentru încercarea finală de a face avere. I se părea important să găsească un loc în care să joace şi să şi-l păstreze.

Noul joc dădea cote de premii mergînd de la cinci la unu, pînă la o sută la unu. Era relativ simplu, deşi Cayle, care se pricepea puţin la acţionarea diverselor energii, întrucît lucrase în atelierul tatălui său încă de la cincisprezece ani, îşi dădu seama că în spatele simplităţii aparente se ascundea de fapt o mare şi rafinată complicaţie electronică. Nucleul îl constituia un glob energetic, cu un diametru de aproape trei centimetri, care se rostogolea la întîmplare înăuntrul unei sfere mari de plastic. Repede, mai repede, tot mai repede alerga pe suprafaţa interioară, pînă cînd viteza lui depăşea rezistenţa materiei.

Atunci, fiind o forţă pură, desfidea limitele închisorii sale. Străbătea prin plastic de parcă acesta nici n-ar fi existat, de parcă el însuşi n-ar fi fost decît o rază de lumină încătuşată de o lege fizică nefirească într-o cuşcă aproape invizibilă.

Şi, totuşi, în momentul în care era liber, globul părea cuprins de frică. Îşi schimba culoarea, subtil, rapid, apoi îşi încetinea mişcarea. Viteza de evaziune trebuie să fi fost de cîţiva kilometri pe secundă, dar frica era atît de mare încît se oprea cu totul după ce străbătea mai puţin de un metru.

Şi începea să cadă. Pînă în momentul acela al căderii, cînd aproape că atingea masa, îţi dădea iluzia că se află pretutindeni. Această iluzie se producea total înlăuntrul minţii jucătorilor, un

produs al vitezei enorme şi al halucinaţiei mintale. Fiecare jucător avea convingerea că globul zboară direct către el şi că va cădea pe canalul activat de jucător printr-un număr. În mod inevitabil, majoritatea jucătorilor erau sortiţi dezamăgirii cînd globul, după ce-şi îndeplinea misiunea, cădea într-un canal şi activă mecanismul de joc.

Primul joc în care intră Cayle îi aduse treizeci şi şapte de unităţi monetare la una. Îşi strînse cîştigul, prefăcîndu-se nepăsător, dar şocul victoriei îi străbătu nervii într-un adevărat spasm al excitaţiei. Puse cîte o monedă în patru canale, pierdu, apoi parie din nou aceleaşi numere şi cîştigă nouăzeci de unităţi. În ceasul următor cîştigă în medie' un joc din cinci. Chiar şi lui i se părea că avea un noroc fenomenal şi, spre sfîrşitul intervalului, începu să rişte cîte zece unităţi la fiecare canal pe care juca.

Nu avu niciodată timp să-şi numere banii. Din cînd în cînd arunca un pumn de gologani în automatul de schimbat bani şi primea bancnote mari, pe care le îndesa în buzunarul interior. Nu fu silit niciodată să mai scoată din rezerve. După o vreme, cuprins de o panică ciudată, gîndi:

"Probabil că am vreo trei sau patru mii de unităţi. Ar fi timpul să renunţ. Nu e nevoie să cîştig toate cele cinci mii într-o singură seară. Mai pot reveni mîine şi poimîine, şi răspoimîine".

Ceea ce-l zăpăcea însă era viteza jocului. De fiecare dată cînd apărea impulsul, ar fi trebuit ca el să înceteze jocul, dar bila începea să se învîrtească nebuneşte şi atunci se repezea să toarne gologani pe mai multe canale. Cînd pierdea, era stăpînit

de nervozitate, apoi de hotărîrea lacomă de a nu lăsa în urmă nici măcar un penny din acel cîştig.

Cînd cîştigă, i se părea ridicol să se oprească tocmai în mijlocul celei mai uluitoare şanse pe care spera s-o aibă vreodată. "Mai aşteaptă", îşi spunea în sinea lui, dar apoi pierdea de zece ori la rînd... de zece ori... şi după aceea parcă zărea un teanc de patruzeci sau cincizeci de bancnote de o mie pe care le putea băga în buzunar. Mai avea bani şi în alte buzunare, şi atunci, aproape inconştient, băga la întîmplare bancnotele în diferite canale. Cît de multe nu-şi mai amintea. Nu mai conta. Automatul socotea întotdeauna corect şi plătea cotele corespunzătoare.

Acum începu să se clatine de parcă ar fi fost beat. Tot trupul parcă-i plutea pe undeva prin aer. Juca cu un fel de emoţie ceţoasă, uitînd aproape cu totul de ceilalţi. Îşi dădu seama însă că din ce în ce mai mulţi jucători mizau pe norocul lui, folosind numerele cu care cîştigase el pe canalele lor. Dar asta n-avea nici o importanţă şi nici un fel de semnificaţie personală. Nu-şi reveni din năuceală decît atunci cînd bila se înţepeni, ca o jivină moartă, în cuşca ei. Rămase neclintit, aşteptînd ca jocul să reînceapă, fără măcar a bănui că oprirea i se datora lui, pînă cînd nu veni spre el un bărbat negricios.

66

Necunoscutul îi spuse cu un zîmbet libidinos:

— Felicitări tinere, sîntem bucuroşi că ne frecventezi. Sîntem fericiţi pentru dumneata, dar avem veşti proaste pentru celelalte doamne şi ceilalţi domni. Regulile stabilimentului nostru, afişate la vedere peste tot, nu îngăduie profitori de norocul altuia, cum îi numim noi. S-a stabilit clar că dumneata eşti un tînăr norocos şi ai o şansă extraordinară. De aici înainte, toate celelalte pariuri trebuie declarate înainte de a-şi face alegerea "cîştigătorul". Aparatul a fost adaptat pentru a reacţiona în consecinţă. Aşadar, vă rog să nu vă autodezamăgiţi făcînd pariuri de ultimă clipă. Iar acum, vă urăm tuturora noroc, şi în special dumitale, tinere. *

Se îndepărtă zîmbind. Peste un minut, bila se învîrtea din nou.

În cursul celei de-a treia runde, lui Cayle îi veni din senin un gînd: "Doamne, văd că sînt în centrul atenţiei tuturora". Era uluit. Se trezise din uitarea pe care mizase pentru a-şi asigura

securitatea personală. Gîndi: "Cred că n-ar fi rău s-o şterg pe neobservate".

Părăsi brusc masa de joc, dar o fată drăguţă îl încolăci cu braţele, se lipi de el şi-l sărută:

— Vai, te rog, te rog frumos, împrumută-mi puţin din norocul dumitale. Te rog mult!

Se eliberă din strînsoare, cu un gol în creier, uitînd de impulsul iniţial. "Mă pregăteam să fac ceva", îşi aminti el şi simţi că memoria îi joacă feste. Mai parie de vreo cîteva ori. Nou-veniţii dădeau din coate ca să poată ajunge pînă la masa lui, uneori împingîndu-i, fără cruţare, la o parte pe cei mai puţin norocoşi, dar încăpăţînaţi, care fuseseră acolo primii. O dată, cînd observă o izbucnire deosebit de violentă a unui jucător, care protesta vociferînd tot timpul, îi reveni în minte, ca un semnal repetat, avertismentul că el şi masa la care juca acum concentrează atenţia a mii de ochi lacomi.

Nu-şi putea aminti ce voia să facă în privinţa asta. Parcă era înconjurat de un roi de femei care-l împungeau cu degetele, îl mîngî-iau, îl sărutau dacă întorcea capul, ameţit pur şi simplu de parfumul lor prea abundent. Nici nu-şi putea mişca mîinile fără să atingă pielea vreunei femei, braţe goale, spinări goale şi decolteuri atît de mari încît tot timpul nasul îi era atras de sîni voluptuoşi şi delicat parfumaţi. Dacă se apleca cîţiva centimetri în cursul jocului, mîini omniprezente îl trăgeau cînd într-o parte, cînd într-alta.

Şi, totuşi, noaptea şi norocul lui nu se sfîrşiseră. Avea un sentiment al excesului de plăcere. Prea multe aplauze la fiecare învîrtire a bilei, la fiecare nou cîştig. Şi, indiferent de cîştig, femeile se repezeau să-l îmbrăţişeze şi-l sărutau fie compătimitor, fie într-un acces de admiraţie.

Pe fundal se auzea mereu muzică. După ce cîştigă nenumărate mii de unităţi monetare, uşile "Palatului Gologanilor" se închiseră şi veni spre el dolofanul, care-i spuse sec:

67

— E-n regulă, ajunge! Străinii trebuie să părăsească localul ca să putem pune capăt prostiilor ăstora.

Cayle se uită lung la necunoscut şi ceasul de alarmă al primejdiei ticăia atît de tare în capul lui încît îi răsuna prin tot creierul.

"Cred că am să mă duc acasă", murmură el.

Cineva îl pocni peste faţă destul de tare.

— Mai loveşte-l! strigă dolofanul. Este încă pradă unui acces afectiv.

A doua lovitură fu şi mai puternică. Cayle se trezi din ceaţa aceea ameţitoare, înţelegînd brusc că e într-o primejdie de moarte.

— Dar ce se întâmplă aici, se bîlbîi el, iar ochii i se îndreptară rugători spre oamenii care, doar cu cîteva minute înainte, îl ovaţionaseră. Oameni a căror prezenţă îl încîntase şi-l legănase în iluzii... Era imposibil să se facă ceva împotriva lui cîtă vreme se aflau ei în preajmă.

Se întoarse gata să se repeadă la grăsan, dar, deodată, rămase ţeapăn cînd îl înşfăcară nişte mîini violente, în timp ce altele, încă şi mai huliganice, îi scotociră buzunarele, uşurîndu-l de tot cîştigul. Ca de la o mare distanţă, îl auzi din nou pe grăsan:

— Nu fi naiv. Nu e nimic neobişnuit în ceea ce s-a întîmplat. Toţi jucătorii au fost storşi. Au fost alungaţi nu numai de la joc, ci şi din clădire. Mia de oameni aflaţi acum aici au fost angajaţi pentru asemenea ocazii şi ne costă cîte zece unităţi fiecare. Asta nu face în total decît zece mii, dar tu ai cîştigat de cincizeci pînă la o sută de ori mai mult. Oamenii nici nu-şi dau seama de raţiunile economice ale unor asemenea lucruri. Data viitoare să nu mai fi atît de lacom. Asta în cazul în care va mai fi şi o dată viitoare, îi spuse, zîmbindu-i libidinos.

Cayle îşi regăsi glasul:

— Ce aveţi de gînd să faceţi?

— O să vezi.

Şi vocea năpîrstocului deveni fermă:

— E-n regulă băieţi, duceţi-l la avionul de transport şi pe urmă redeschidem jocul.

Cayle se simţi tîrît, fără putinţă de împotrivire, afară din sală, pe un coridor întunecat. Se gîndi cu disperare că din nou s-a pus într-o situaţie în care alţii îi decid soarta.

INTERLUDIU

McAllister îşi dădu seama că zace pe un trotuar. Se ridică în picioare, cu oarecare dificultate. Un grup de curioşi se holbau

la el, iar parcul şi oraşul magic al viitorului dispăruseră. În schimb, un şir de magazine cu etaj, foarte urite, alcătuiau un tipar monoton de o parte şi de alta a străzii.

Ajunse la el un glas de bărbat, detaşîndu-se dintr-un vălmăşag de alte sunete:

— Sint sigur că este reporterul care a intrat în magazinul acela de arme.

Deci revenise în epoca lui. Poate chiar în aceeaşi zi.

În timp ce se îndepărta încet, auzi acelaşi glas pătrunzător:

— Pare cam bolnav. Mă întreb ce...

Nu mai auzi altceva. Dar se gîndi la cuvîntul "bolnav" şi-şi zise că oamenii aceştia n-au să înţeleagă niciodată cît de bolnav e. Şi totuşi, undeva pe Pămînt, trebuia să existe vreun om de ştiinţă care să-l vindece.

Acum mergea repede, ferindu-se de mulţime. O dată întoarse capul şi văzu că oamenii se deplasează intr-o parte şi într-alta, împrăştiindu-se ca orice gloată care şi-a pierdut punctul de atracţie şi de interes. McAllister dădu colţul şi uită de ei.

"Trebuie să iau o hotărire" se gîndi el.

Dar auzi aceste vorbe undeva în apropiere. Îi trebui un minut întreg pentru a-şi da seama că el le rostise.

Să ia o hotărire? Dar niciodată nu socotise că situaţia lui necesită o hotărire. Iată unde ajunsese. Să găsească un om de ştiinţă.. Dacă asta constituia o hotărire, însemna că o luase deja. Dar întrebarea era pe cine să caute? Îşi aminti de foştii săi profesori de fizică de la Colegiu. Cu un gest automat, intră într-o cabină telefonică şi căută în buzunar o fisă. Dar, cu sentimentul alarmant al dezastrului iminent, îşi aminti că e îmbrăcat într-un costum transparent ca de cosmonaut şi că banii sînt undeva înăuntru. Se trase înapoi, pe urmă se opri, profund zguduit. Oare ce i se întîmpla?

Era noapte într-un oraş plin de lumini, feeric. Stătea in picioare pe un bulevard care se întindea ca o suită de pietre preţioase pînă in

depărtare. Strada părea înflăcărată de lumini strălucitoare ivite din însăşi suprafaţa ei — un drum al luminii, ca un riu care curgea sub un soare nevăzut, un riu drept şi neted.

Merse înainte un număr neştiut de minute, sfişiat între dezamăgire şi o speranţă nebunească, dar vină la urmă se văzu silit să accepte un gînd: Era oare din nou epoca Împărăţiei Isher şi a făuritorilor de arme? Posibil. Deci l-au adus înapoi! La urma-urmei nu erau chiar atit de răi şi aveau să-l salveze dacă puteau. După cîte ştia el, trecuseră săptâmîni întregi din timpul lor.

O luă mai repede la picior. Trebuia să găsească magazinul de arme. Trecu pe Ungă el un om şi McAllister se întoarse şi-l strigă. Omul se opri, curios, se uită înapoi, dar, fără a se grăbi, merse mai departe. McAllister întrezări, pentru scurtă vreme, nişte ochi negri, învăpăiaţi, imaginea unei persoane care se îndrepta spre un minunat cămin al viitorului. Tocmai asta îi curmă imboldul de a alerga după acest om. Îşi dădu seama mai tîrziu că aşa ar fi trebuit să facă.

Era ultima persoană pe care o văzu pe străzile acelea tăcute şi pustii. Trebuie să fi fost ora dinaintea falselor zori şi nu era nimeni pe-afară. Ciudat însă, nu absenţa animaţiei omeneşti îl tulbura, ci mai degrabă faptul că nu vedea nici un magazin de arme.

Şi totuşi speranţa nu-l părăsea. Curind avea să se crape de ziuă. Oamenii vor ieşi din casele acestea ciudate, slab luminate. Mari savanţi ai unei epoci în care oamenii de ştiinţă sînt vrăjitori îl vor examina, nu cu graba unor doctori, care te consultă superficial, ci cu frica catastrofei care-i ameninţa. Liniştiţi, în atmosfera calmă, sănătoasă, a superlabo-ratoarelor, vor acţiona, poate, cu înţelepciune.

Gîndul i se sfirşi. Simţi schimbarea.

Era în toiul unui viscol orbitor. Se clătină pe picioare din pricina suflului puternic, neaşteptat al vîntului aceluia neîmblînzit. Apoi, încordîndu-se, se luptă să-şi regăsească liniştea mintală şi fizică.

Atmosfera citadină a nopţii strălucitoare, de basm, dispăruse. Dispăruse chiar şi drumul frumos luminat. Toate se prefăcuseră într-o lume pustie, a morţii. Se strădui să străpungă vîrtejul viscolului. Se făcuse ziuă şi totuşi abia distingea umbrele nedesluşite ale copacilor care se înălţau prin ceaţa aceea a viscolului la mai puţin de douăzeci de metri depărtare. Instinctiv căută un refugiu în umbra lor şi, în sfîrşit, se adăposti lingă un trunchi, apărindu-se de vintul năprasnic. Se gîndi: "Un minut în

viitorul îndepărtat; dar în minutul următor — unde?"

Fără îndoială, nu exista nici un oraş. Numai copaci, o pădure nelocuită şi o iarnă aspră de la început de fiinţă. Cită vreme stătuse acolo, în timp ce vîntul bătea şi urla în jurul lui, n-avea idee. Avea timp pentru o mie de gînduri. Avea timp să-şi dea seama că hainele de pe el îl apărau de frig ca şi cum acesta nici n-ar fi existat, iar apoi...

Viscolul dispăru. Şi copacii. Se afla pe o plajă cu nisip. Dinaintea lui se întindea o mare albastră, luminată de soare, care făcea vălurele peste clădirile albe, sfărimate. De jur-împrejur, răspindite pînă departe

70

pe marea aceea frumoasă, prea puţin adîncă, departe de tot; spre colinele năpădite de ierburi, se aflau rămăşiţele unui oraş cîndva impresionant. Peste tot plutea nimbul unei epoci incredibile, iar tăcerea civilizaţiei moarte demult era întreruptă doar de clipocitul blînd, atemporal al valurilor.

Şi din nou veni acea tranziţie instantanee. Deşi de data asta era mai bine pregătit, totuşi se cufundă de două ori in acel fluviu mare şi repede care-l ducea tot mai departe. Nu înota prea uşor, dar costumul izolator îl ţinea la suprafaţă, fabricind în fiecare secundă o cantitate de aer. După o clipă, începu să se zbată anume pentru a ajunge la malul bordat de copaci, aflat la vreo treizeci de metri spre dreapta lui. ti veni un gind şi încetă să mai înoate: " Ce rost are?" Adevărul era pe atît de simplu pe cit era de îngrozitor. Fusese deviat pe o linie moartă dinspre trecut către viitor. Era "greutatea de echilibru"pe acea balanţă nesfirşită de energie. Şi, într-un fel sau altul, aluneca de fiecare dată tot mai departe, înainte şi înapoi. Numai asta putea explica transformările catastrofale la care asistase deja. Peste un ceas avea să se producă o nouă schimbare.

Şi se produse. Zăcea cu faţa în jos pe iarba verde. Cînd ridică ochii, văzu vreo cinci-şase clădiri scunde pe orizontul de iarbă. Păreau nefireşti, neomeneşti. Dar curiozitatea lui nu se îndrepta către asta. Îl fulgeră un gînd. De fapt cită vreme a rămas el într-un anumit spaţiu temporal?

Stătea cu ochii pe ceas: trecuseră două ore şi patruzeci de minute. Asta fii ultima lui curiozitate. La intervale regulate, pe măsură ce balanţa se legăna, el se afla într-opoziţie nouă, fie pe apă, fie pe uscat, nu mai avea importanţă. Nu încercă să se

împotrivească. Nici nu merse, nici nu alergă, nici nu înotă, nici măcar nu se ridică în capul oaselor... trecut., viitor... trecut... viitor...

Mintea îi era întoarsă spre inlâuntrul fiinţei sale. Avea sentimentul ciudat că ar trebui să facă ceva din interior şi nu din afară. Ceva în legătură cu o hotârire pe care crezuse că trebuie s-o ia. Ciudat, dar nu-şi amintea ce anume.

Fără îndoială, fabricanţii de arme cîştigaseră răgazul dorit, căci la capătul celălalt ai acestui ticăit ameţitor al balanţei se afla aparatul pe care-l folosiseră soldaţii Imperiului Isher ca o forţă de activare. Şi acesta ticăia spre trecut, apoi spre viitor în acest joc nebunesc al leagănului.

Dar hotărirea aceea... Acum chiar că trebuia neapărat să se gîndească la ea...

CAPITOLUL X

CU ZECE MINUTE înainte de miezul nopţii, la 16 iulie, anul Isher 4784, se deschise uşa Departamentului de coordonare al Arsenalelor, de la hotelul Royal Ganeel. Robert Hedrock ieşi, păşind de-a lungul unui coridor lat şi bine luminat ce se întindea în depărtare în faţa lui. Se deplasa cu o vioiciune aproape felină, dar, de fapt, atenţia i se concentra asupra altor lucruri decît cele din jur.

Cu mai puţin de un an în urmă ceruse să se înscrie la Arsenale, motivul declarat fiind acela că se aştepta Ia o înfruntare între forţele guvernamentale şi cele ale Arsenalelor şi că el dorea să se afle de partea acestora din urmă. Avea actele în regulă, maşina de evaluare a coeficientului său Pp îi dăduse o notă atît de mare, din toate punctele de vedere — mintal, fizic şi moral — , încît dosarul lui fu adus imediat în atenţia Consiliului executiv al Arsenalelor. De la început se afla într-o misiune specială, iar detaşarea lui la Departamentul de coordonare într-o atare situaţie ieşită din comun era pur şi simplu un pas absolut normal în ascensiunea lui bine măsurată către obţinerea puterii în cadrul Arsenalelor.

Hedrock ştia prea bine că unii membri ai Consiliului şi cîţiva dintre funcţionarii superiori îi considerau ascensiunea prea rapidă şi cîtuşi de puţin în interesul Arsenalelor. Era socotit de către unii un personaj misterios, chiar dacă cei ce-l criticau nu

se gîndeau la nici un fel de conotaţii sinistre. Nimeni nu punea de fapt la îndoială verdictul favorabil pe care i-l dăduse maşina de evaluare Pp, ceea ce, uneori, îl cam nedumerea. Se hotărî ca la o dată ulterioară să cerceteze mai bine această maşină şi să descopere de ce oameni în mod firesc sceptici îi acceptau, fără crîcneală, judecăţile.

Ii venise neaşteptat de uşor s-o păcălească, s-o mintă, să-i transmită povestea lui falsificată cu grijă.

72

E adevărat că îşi stăpînea în mod deosebit propria minte şi avea cunoştinţe tehnice ieşite din comun asupra reacţiilor maşinii la procesele biologice, dar copleşitoare era realitatea dominantă a prieteniei lui faţă de Arsenale, care, fără îndoială, avusese o contribuţie pozitivă. I se spusese că maşina Pp avea sensibilitatea unică a uşii Arsenalelor dea recunoaşte ostilitatea tainică. Iar structura ei fundamentală includea şi capacitatea, încorporată în fiecare armă, de a recunoaşte şi reacţiona în cadrul unor limite. Ca şi armele care nu ucideau decît în autoapărare sau sub alte restricţii, simţurile ei electronice, de un rafinament acut, percepeau diferenţe minime în reacţiile fiecărei părţi a corpului examinat. Era o invenţie care se perfecţionase de cînd fusese el ultima dată membru al Arsenalelor, cu peste o sută de ani în urmă. Pentru el era o noutate. Iar faptul că oamenii Arsenalelor se bazau pe ea îi impunea lui Robert Hedrock, singurul nemuritor de pe Pămînt, prieten al Arsenalelor, să se asigure că este o pavăză într-adevăr atît de eficace cum o socoteau ei.

Dar asta era o treabă pentru mai tîrziu, acum fiind doar o problemă minoră. Trebuia să ia o hotărîre, cît de rapidă nu era clar deocamdată, dar oricum lui i se părea că ar fi prea devreme. Primul mare atac al tinerei împărătese determinase deja închiderea magazinelor de arme din toate oraşele mari de pe Pămînt. Dar pînă şi asta avea o importanţă secundară faţă de problema balanţei nesfirşite. Nu putea scăpa de convingerea că numai el, dintre toate fiinţele umane de pe Pămînt, era calificat să ia hotărîri în privinţa *asta.* Şi totuşi încă n-avea idee ce ar trebui să facă.

Gîndurile lui ajunseseră la acest punct în momentul în care se afla în faţa destinaţiei sale — uşa pe care scria *INTRAREA PERMISĂ DOAR CONDUCERII.* Bătu la uşă, aşteptă cele cîteva

secunde necesare, apoi intră fără alte preliminarii.

Se trezi într-o încăpere cu un aranjament foarte ciudat. Nu era prea mare, dacă o judecai după etaloanele din Isher, şi totuşi era destul de spaţioasă. Se apropia de volumul de două sute picioare cubi, aşa că ochii lui Hedrock nu izbutiră să observe diferenţa. Principala ciudăţenie o constituia faptul că uşa prin care intrase se afla la vreo treizeci de metri deasupra pardoselii, iar tavanul la aceeaşi înălţime.

În centrul încăperii (deci era centru nu numai pe orizontală, ca lăţime şi lungime, ci şi pe verticală, ca înălţime şi adîncime), şapte consilieri ai Arsenalelor stăteau în picioare în jurul unei maşini care plutea în aer, învelită într-un plastic transparent. Il salutară fără multă ceremonie pe Hedrock, apoi atenţia li se concentra din nou asupra maşinii. Hedrock îi observă în tăcere, conştient de deprimarea lor intensă, anormală. Lîngă el se afla Peter Cadron, care-i şopti:

— Aproape că a venit timpul unui nou balans.

73

Hedrock dădu din cap şi, încet, în timp ce urmărea cu privirea mecanismul vrăjitoresc care plutea împreună cu învelişul său vacuumatic, absorbţia aceea i se comunică şi lui. Era o hartă a timpului. O hartă de linii întreţesute atît de fin încît păreau să se onduleze ca valurile de căldură într-o zi toridă.

Teoretic, liniile se întindeau de la un punct central către trecutul infinit şi către viitorul infinit (cu corecţia că în matematica folosită, infinitatea era aproape de zero). Dar după mai multe trilioane de ani, limitarea opera în sensul creării unui efect nedesluşit, care sporea împotrivirea ochilor faţă de acceptarea imaginii. În acel uriaş ocean al timpului, formele ca nişte umbre, una foarte mare şi foarte aproape de centru, alta doar un mic firicel pe curbura vastă a hărţii, zăceau nemişcate. Hedrock ştia că acel firicel reprezintă o versiune mărită a realităţii, care era prea mică pentru ca s-o poţi distinge cu ochiul liber. Imaginea fusese organizată în aşa fel încît fiecare mişcare a ei era urmărită de o serie de augmentatoare. Aceste instrumente, astfel acordate încît să separe energiile sensibile, se adaptau automat la prezenţa altor privitori.

În timp ce Hedrock se uita înduioşat, ambele umbre se mişcară, moment fără precedent în spaţiul macrocosmic — o mişcare atît de străină şi ciudată încît vederea nu putea distinge

o imagine acceptabilă. Nu era un proces deosebit de rapid, dar, în ciuda acestui "fapt, ambele umbre se retrăgeau. Unde? Nici măcar savanţii Arsenalelor nu stabiliseră întru totul acest lucru. După ce se retraseră, reapărură încet, dar acum poziţiile lor erau inversate, cu variaţii. Ieşiseră mult în afară. Umbra cea mare, care se legănase îndepărtîndu-se cu o lună şi trei zile de centrul din *trecut,* se afla brusc cu o lună, trei zile şi cîteva ore în *viitor.* Pata măruntă cît un firicel, care călătorise nouăzeci şi şapte de miliarde de ani în viitor, se întorsese la circa o sută şase miliarde de ani în trecut. Distanţa în timp era atît de imensă încît Hedrock se cutremură în toată fiinţa lui şi se întoarse pe jumătate spre Cadron:

— Dar ei au anticipat acest potenţial energetic?

Cadron încuviinţă din cap obosit.

— Suficient pentru a distruge planeta. Începu să geamă. În numele întregului spaţiu interastral, o să-l putem descătuşa?

Hedrock încercă să-şi imagineze acest lucru. Nu se numărase printre cei care vorbiseră cu McAllister, reporterul din secolul al XX-lea. El îşi alcătuise din relatări fragmentare o imagine penetrantă a ceea ce se întîmplase. Iar unul dintre scopurile care-l aduseseră, tocmai acum, în această încăpere era aflarea amănuntelor.

Îl trase la o parte pe Cadron şi-i ceru în mod deschis informaţii. Cadron îl privi, zîmbind strîmb.

— Bine, e în regulă, am să-ţi spun. În realitate, ne e tuturora ruşine de ceea ce am făcut.

Hedrock insistă:

— Va să zică aveţi şi voi sentimentul că McAllister nu trebuia sacrificat?

Cadron clătină din cap:

— Nu, n-am vrut să spun chiar asta — se încruntă şi mai tare. Presupun că metoda cea mai bună ar fi să-ţi relatez toată povestea, bineînţeles pe scurt.

După ce încheie, se aşternură cîteva momente de tăcere.

— Crezi că McAllister mai trăieşte? întrebă grav Hedrock.

— A, da! Costumul cu care l-am îmbrăcat era unul dintre costumele noastre cele mai bune. Era complet, cuprindea şi un dispozitiv de producere a alimentelor, cu opt inele, o ceaşcă întotdeauna plină cu apă, iar celelalte instalaţii şi facilităţi erau

automate.

Zîmbi cu gura pe jumătate răsucită.

— Am avut noi o idee, care s-a dovedit total falsă, şi anume că l-am putea salva la o dată ulterioară.

— Înţeleg, spuse Hedrock, deprimat. Era o nenorocire, dar toate hotărîrile fuseseră luate înainte ca el să fi aflat măcar de această primejdie.

Gazetarul devenise acum o forţă implacabilă. În întregul Univers nu existase niciodată ceva similar cu energia care se acumula în trupul lui la fiecare balans. Odată declanşată, explozia ar putea zdruncina ţesătura spaţiului. Întregul spaţiu-timp ar suspina din cauza ecourilor şi a tensiunilor energetice care creau iluzia că materia s-ar putea prăbuşi în faţa acestui efort.

— Şi care sînt ultimele veşti în privinţa construcţiei? întrebă Hedrock.

Cadron se arătă ceva mai vesel:

— Se află totuşi între limiteJe critice. Trebuie să luăm o hotărîre înainte de a intra în stadiul primejdios.

Hedrock tăcu. Chestiunea caracterului deciziei ce trebuia luată era dureroasă pentru el, care, evident, nu va fi consultat. În cele din urmă, spuse:

— Dar ce se întîmplă cu oamenii care lucrează la problema încetinirii oscilaţiilor şi a aducerii balansoarului înspre noi?

Îi răspunse altcineva.

— Cercetările au fost abandonate. Ştiinţa din anul 4784 nu are nici un răspuns. Sîntem destul de norocoşi că ne-am instalat unul dintre ateliere chiar în pivot. Putem declanşa explozia în orice moment din trecut ori din viitor. Dar care anume moment? Şi cînd? Cînd anume?

Umbrele de pe cartografie rămaseră nemişcate. Nu sosise încă momentul acţiunii.

CAPITOLUL XI

ÎNCORDAREA legată de urmărirea unui nou balans se mai atenuă. Întorcînd ochii de la hartă, oamenii începură să murmure. Cineva spuse ceva în legătură cu folosirea acestui prilej pentru a obţine toate datele posibile privitoare la călătoria în timp. Consilierul Kendlon observă că acumularea de energie

în trup reprezintă o dovadă destul de convingătoare că niciodată n-au să devină prea populare călătoriile în timp.

Dresley, cel precis şi ordonat, remarcă, în cele din urmă:

— Domnilor, ne aflăm aici ca delegaţi ai Consiliului pentru a audia raportul domnului Hedrock despre contraatacul împotriva împărătesei. Raportul său de acum cîteva săptămîni ne-a putut furniza detalii administrative. Vă amintiţi că noi am găsit sistemul lui organizaţional extrem de eficient. Domnule Hedrock, vrei să ne pui la curent cu ce s-a mai întîmplat?

Hedrock îşi plimbă gînditor privirea de la unul la altul. Începu o relatare succintă.

— De cînd mi s-au dat primele directive, am întemeiat o mie două sute patruzeci şi două de noi magazine, în primul rînd în aşezările mici, şi am stabilit trei mii opt sute nouă contacte — în unele cazuri destul de firave — cu personalul guvernului imperial, atît cu cel militar cît şi cu cel civil.

Explică pe scurt sistemul lui de clasificare pe grupe a diverşilor indivizi după următoarele criterii: vocaţia, gradul de importanţă şi nivelul entuziasmului pentru aventura în care îşi aruncase Împărăteasa susţinătorii.

— De la trei oameni de ştiinţă, continuă Hedrock, care consideră Arsenalele parte integrantă a civilizaţiei Isher, am obţinut, în primele zece zile, secretul ştiinţei din spatele maşinii energiei temporale în măsura în care această ştiinţă este cunoscută guvernului. Am

descoperit astfel că dintre cei patru generali însărcinaţi cu această acţiune doi i se opuneau din capul locului, un al treilea a fost convins abia cînd a dispărut clădirea, iar al patrulea, generalul Doocar, cel care răspunde de toată acţiunea, din nefericire, nu va renunţa la atac decît din ordinul împărătesei. Loialitatea lui faţă de aceasta merge dincolo de propriile sentimente şi opinii.

Făcu o pauză, aşteptînd comentarii din partea lor. Dar nimeni nu spuse nimic. Asta era de fapt răspunsul cel mai favorabil. Hedrock continuă:

— Mai multe mii de ofiţeri au dezertat din forţele imperiale, dar un singur membru al Consiliului imperial, prinţul Del Curtin, s-a opus în mod deschis atacului după executarea lui Banton Vickers, care, după cum ştiţi, a criticat întregul plan.

Metoda prinţului a constat în retragerea din Palat în timpul desfăşurării atacului, ceea ce, adăugă Hedrock, ne duce la însăşi persoana Împărătesei.

Şi le prezentă rezumativ un portret al ei. Glorioasa Innelda, orfană din ziua în care împlinise unsprezece ani, fusese încoronată la optsprezece ani, iar acum avea douăzeci şi cinci. Hedrock adăugă cu glas sumbru:

— O vîrstă care reprezintă un nivel intermediar în dezvoltarea omului de la stadiul de animal la cel de fiinţă umană.

Îi văzu nedumeriţi de faptul că repetase lucruri deja cunoscute. Dar nu avea cîtuşi de puţin intenţia de a-şi condensa relatarea.

— La vîrsta de douăzeci şi cinci de ani, spuse el, Innelda noastră este emotivă, instabilă, strălucitoare, implacabilă, supărată pe orice restricţie impusă dorinţelor ei şi doar un pic dornică să-şi păstreze juvenilitatea. Pe măsură ce soseau mii de relatări şi rapoarte, mi se părea din ce în ce mai clar că cea mai bună cale de a trata cu o asemenea persoană era să-i lăsăm deschise cîteva canale pe care să se poată retrage cu graţie atunci cînd se produc crizele.

Privi în jur cu ochi întrebători. Acestor oameni nu avea curajul să le transmită ideile într-o formă deghizată. Le spuse franc:

— Sper ca membrii Consiliului să nu mă interpreteze greşit dacă le voi recomanda următoarea tactică fundamentală: mă bizui pe apariţia unui prilej de care am putea profita cu toţii pentru a stăvili întreaga ei maşinărie de război. Presupun că, de îndată ce aceasta va fi oprită, Împărăteasa se va ocupa de cu totul alte chestiuni şi, într-un mod foarte convenabil, va uita de războiul pe care l-a declanşat.

Hedrock făcu o pauză pentru a da mai multă greutate cuvintelor ce urmau.

— Eu şi personalul meu vom aştepta cu răbdare prilejul şi vom atrage atenţia asupra oricărui lucru care pare să ofere anumite posibilităţi. Şi acum, aveţi întrebări?

Primele întrebări fură neînsemnate. Dar apoi unul dintre bărbaţi spuse:

— Aveţi vreo idee cam ce ar putea fi acest aşa-zis prilej?

Hedrock răspunse cu multă prudenţă:

— E mai greu să intrăm în detalii cu privire la toate căile pe care le explorăm. Supusă presiunilor şi intervenţiilor pe mai multe fronturi, tînăra Împărăteasă are dificultăţi cu recrutarea ofiţerilor şi soldaţilor, fiind încă victima maşinaţiilor şi intrigilor unui grup mai vîrstnic care nu vrea s-o accepte ca pe o persoană adultă. Aceşti oameni, fireşte, îi ascund anumite informaţii şi, în ciuda eforturilor de a fi la curent cu ceea ce se întîmplă, comunicaţiile ei cu lumea reală nu mai sînt actuale şi, asemenea unei plase uzate, sînt foarte întortocheate. Într-un fel sau altul, ne străduim să profităm de toate aceste slăbiciuni, încheie Hedrock.

Cel care mai vorbise deja continuă:

— Bine, dar asta e doar o formulă.

— E o formulă bazată pe studiile pe care le-am făcut asupra caracterului împărătesei, replică Hedrock.

— Nu crezi că ar fi mai bine să laşi asemenea studii în seama experţilor maşinii Pp şi a negatiştilor?

— Am cercetat toate datele Arsenalelor, experimentîndu-le pe această lady, înainte de a-mi prezenta sugestiile.

— Şi, totuşi, reluă individul, deciziile în astfel de chestiuni sînt de competenţa consiliului ales.

Hedrock nu vru să dea înapoi:

— Am oferit o sugestie, nu o hotărîre.

Adversarul nu mai spuse nimic. Dar Hedrock îşi conturase deja tabloul unui consiliu cu membri foarte umani, fideli prerogativelor lor. Oamenii aceştia nu vor qccepta uşor decizia lui, atunci cînd o va lua, în sfîrşit, în problema dramei balansului, care se juca pînă la finalul său încă neprecizat, pierdut în meandrele din ce în ce mai îndepărtate ale timpului.

Văzu că ascultătorii îşi cam pierd răbdarea. Ochii se întorceau involuntar către harta timpului şi mai mulţi oameni îşi priveau neliniştiţi ceasurile. În mare grabă, Hedrock se retrase din camera cu pardoseala ei energetică aproape invizibilă. Vederea acelei pendule putea avea efectul unui adevărat drog. Nu era prea plăcut să ştii că omul şi clădirea se leagănă neîncetat, înainte şi înapoi.

Se întoarse la birou tocmai la timp ca să prindă o comunicare prin teleecran de la Lucy:

— ... În ciuda eforturilor mele, spunea ea, am fost scoasă

cu sila din "Palatul Gologanilor". Cînd s-au închis uşile am ştiut ce urmează. Mă tem că a fost dus la una dintre "casele iluziilor", dacă ştii ce înseamnă asta.

Hedrock dădu gînditor din cap. Observă că fata părea intens tulburată de evenimentele prin care trecuse.

— Printre altele, zise el încet, energiile iluziei au un efect de atenuare a calidităţii. Natura modificărilor nu poate fi stabilită fără

78

măsurători ulterioare, dar se poate spune, cu oarecare certitudine, că norocul lui la jocuri nu va lua din nou forma cîştigurilor.

Îşi întîrziase înadins răspunsul, pentru a cerceta mai bine faţa fetei. Apoi spuse foarte hotărît:

— Mare păcat că acest Clark a căzut atît de uşor pradă tuturor capcanelor oraşului. Dar, întrucît n-a fost niciodată altceva decît q posibilitate îndepărtată, îl putem**lăsa liber fără regret, cu atît mai mult cu cît pînă şi cel mai uşor amestec în progresia naturală a vieţii lui ar putea stîrni suspiciuni ulterioare care să anuleze tot binele pe care acesta ni-l poate face. Ca atare, te poţi socoti detaşată de el. Vei primi la timp noi instrucţiuni... Ce se întîmplă, Lucy? Ai făcut o fixaţie afectivă asupra lui?

Expresia ei nu lăsa nici o îndoială în această privinţă. Hedrock vorbi mai departe, dar pe un ton mai blînd.

— Cînd ai descopent-o?

Toată împotrivirea sufletului ei, teama de a se desconspira dispăruseră:

— Cînd îl sărutau femeile acelea. Să nu credeţi că am fost prea tulburată, se grăbi ea să adauge. O să mai treacă prin multe situaţii dintr-astea înainte de a deveni un om aşezat.

— Nu neapărat, zise serios Hedrock. Va trebui să te împaci cu ideea "casei iluziilor", dar eu am observat că un procent destul de mare de oameni ies oţeliţi dintr-o asemenea experienţă, cel puţin pe anumite planuri, dar cam plictisiţi de cele lumeşti.

Citi pe chipul ei că vorbise îndeajuns. Acum, baza acţiunilor ei viitoare fusese stabilită. Rezultatele aveau să urmeze cursul firesc al evenimentelor. Zîmbi prieteneşte:

— Deocamdată asta-i tot, Lucy. Nu fi abătută.

Imediat, imaginea ei dispăru de pe ecran.

În următoarea oră, Robert Hedrock se uită de mai multe ori afară. La început, pe coridoare, era foarte multă agitaţie. Treptat, însă, activitatea diminuă şi, în cele din urmă, nu mai rămase nimeni în clădire.

Acţionă cu hotărîre, dar fără grabă. Dintr-un seif ascuns în perete scoase microfilmele planurilor maşinii de stăpînire a timpului — cea din încăperea unde le vorbise cu doar două ore în urmă consilierilor Arsenalelor. Ceruse Centrului de informaţii să i le trimită, iar oamenii de acolo se conformaseră fără comentarii. Nu era nimic neobişnuit în asta. În calitate de şef al Departamentului de coordonare, avea acces la-toate cunoştinţele ştiinţifice ale Arsenalelor. Ba chiar avea pregătită şi o explicaţie — în cazul în care ar fi fost întrebat — cu privire la motivele pentru care îi trebuiau planurile. Putea afirma că voia să le studieze în speranţa găsirii unei soluţii. Dar, de fapt, motivaţia lui era tainică, iar ţelurile erau personale.

Cu filmele în buzunar, se îndreptă pe coridor către scara cea mai apropiată. Coborî cinci paliere şi ajunse în partea hotelului Royal

Ganeel care nu era ocupată de Arsenale. Descuie uşa unui apartament, intră şi încuie în urma lui.

Îndreptă repede unul dintre inelele de pe deget împotriva unei prize aparent obişnuite. Se ivi un inel metalic mai mare. Introduse un deget în el şi trase. Ceea ce se întîmplă în momentul acela fu un fenomen relativ normal pentru Arsenale. Un transportor de materiale al Arsenalelor îl duse cale de vreo două sute de kilometri într-unui dintre numeroasele lui laboratoare. Lucrul neobişnuit îl constituia însă prezenţa transportorului, necunoscut Consiliului Arsenalelor. De secole, laboratorul fusese unul dintre locurile sale de retragere secrete, multe dintre ele bine păzite.

Hotărî să rămînă acolo o oră, ştiind bine că nu-l ameninţă nici o primejdie. Dar într-o singură noapte nu putea spera să facă altceva decît să copieze microfilmul. Construcţia unei maşini similare ar fi necesitat, desigur, multe vizite de acest fel. După cum se dovedi, avea timp să facă o copie în plus a planurilor. Cu multă grijă, o puse pe aceasta într-o arhivă aflată într-o nişă, împreună cu zecile de mii de diagrame şi planuri

cărora le dăduse prioritate maximă într-o perioadă de cîteva milenii.

La sfirşitul acelei ore, singurul nemuritor dintre toţi pămîntenii, întemeietorul Arsenalelor, stăpînul unor secrete necunoscute vreunei alte fiinţe omeneşti, se întoarse în biblioteca apartamentului său din hotelul Royal Ganeel.

CAPITOLUL XII

LUCY RALL ieşi din cabina de comunicare prin teleecran a guvernului şi traversă repede un alcov, cînd, deodată, se zări reflectată într-o oglindă energetică. Se opri instantaneu. Luminile exterioare clipeau atrăgător. Trotuarele străluceau cu *o* luminozitate care sfida noaptea. Rămase o vreme în faţa imaginii ei inversate.

Întotdeauna se socotise atrăgătoare, dar chipul aflat dinaintea ei era cam palid şi inexpresiv. Cum stătea aşa, cu privirea încordată, se gîndi: "Oare *asta* a văzut domnul Hedrock pe teleecran?"

Mergea pe stradă cu paşi nesiguri. Convorbirea avusese loc într-o cabină a unuia dintre palatele-cazinou. Strălucirea ca de fulger a celebrului "Bulevardul Şansei" era la fel de intensă ca întotdeauna. Trebuia să ajungă acasă. Şi, totuşi, mai zăbovi pe acolo, nehotărîtă, ştiind că n-are nimic de făcut, întrebîndu-se cum să-şi omoare timpul. Conflictul interior îi secătuia forţele şi, de două ori în decursul unei ore, se opri să soarbă o băutură energizantă.

O cuprinse un simţămînt al dezastrului personal. Întotdeauna luase drept bună ideea că, pînă la urmă, se va mărita cu un om de la Arsenale. În cursul şcolii şi al studiilor la Colegiu, cînd cererea de primire îi fusese deja aprobată, îi socotise pe toţi ceilalţi — oamenii de rînd — ca pe nişte intruşi. "A fost momentul acela de pe navă cînd era în pericol. L-am compătimit", gîndea ea, cu o mare înţelegere.

Acum dăduse de un alt necaz. Dacă ar fi putut, eventual, să descopere în ce casă fusese dus, ar fi... ce-ar fi făcut ea? Gîndurile i se opriră. Se miră singură de intensitatea ideii care-i venise. Se simţea ridicolă. Dacă ajungea în vreunul dintre locurile acelea, trebuia să ducă pînă la capăt o iluzie — mintală şi fizică.

Avu impresia incertă că Arsenalele o vor izola, pur şi simplu, pentru că luase în considerare un asemenea lucru. Mintea o duse fulgerător înapoi, la copiile documentelor pe care le semnase, dar

81

nu-şi amintea nici un fel de interdicţie. De fapt, unele dintre propoziţii, aşa cum le reţinuse, erau de-a dreptul senzaţionale, analizate fiind în situaţia ei actuală:

"... Oamenii Arsenalelor se pot căsători după dorinţa lor... pot să împărtăşească orice viciu şi să savureze orice plăcere din Isher pentru motive personale... Nu există nici un fel de restricţii în privinţa folosirii de către orice membru a timpului său liber...

...Fireşte, se consideră de la sine înţeles că nici un membru nu va dori să facă vreun lucru care să dăuneze statutului său faţă de automatul Pp... După cum i s-a spus limpede fiecărui membru... Examinările periodice de către maşina Pp vor determina statutul unui membru şi prelungirea angajării sale în cadrul Arsenalelor...

...În cazul în care se descoperă că un membru a coborît sub cerinţele specifice într-o măsură vitală, Arsenalele îl vor elibera pe individ de toate amintirile legate de acestea şi de informaţiile a căror deţinere de către persoane neautorizate ar putea deveni o primejdie pentru Arsenale...

...Următoarele vicii şi desfătări, cînd sînt practicate cu prea multă ardoare, s-au dovedit în trecut a constitui primii paşi către încetarea relaţiilor..."

Printre acestea din urmă, îşi amintea ea, erau primejdioase pentru femei "casele iluziilor". Nu-şi amintea prea limpede, dar i se părea că exista o notă de subsol legată de această listă. Ceva în sensul că primejdia nu consta în desfătarea în sine, ci în cunoaşterea faptului că bărbaţii din asemenea locuri erau aproape întotdeauna sclavi, împotriva voinţei lor. Experienţele repetate determinau penetrarea ego-ului care începea ca o căutare a unei aventuri senzuale normale şi sfirşea cu participarea lui din ce în ce mai intensă.

Ieşi din starea de reverie, în care-şi depanase amintirile, şi realiză că se îndreaptă cu paşi grăbiţi către firma deosebit de strălucitoare a unei staţii a teleecranelor. Intr-un minut stabili legătura cu Centrul de informaţii al Arsenalelor. Cîteva secunde mai tîrziu avea copia celor două mii o sută opt adrese ale

"caselor iluziilor" şi se grăbi spre "Palatul Gologanilor".

Luase deja o hotărîre şi, din momentul acela, nici nu-i mai trecu prin cap să dea înapoi.

În interiorul palatului desluşi anumite lucruri pe care Cayle nu le-ar fi putut observa întrucît nu deţinea cunoştinţele pe care le avea ea. Jocurile reveniseră aproape la normal. Cîţiva dintre angajaţii plătiţi mai jucau ostentativ la aparate care altfel n- ar fi fost frecventate de jucătorii de rînd. În momentul în care la un aparat îşi riscau banii destui amatori de plăceri, angajaţii cazinoului se retrăgeau aşa, ca din întîmplare. Lucy se duse spre partea din spate a sălii principale, oprindu-se de mai multe ori pe ici, pe colo şi prefăcîndu-se că urmăreşte mersul jocurilor la diverse aparate. Avea în poşetă o armă de anulare de la Arsenale. Ca atare, deschidea şi

Închidea uşile spre biroul directorului fără a declanşa dispozitivele imperiale de alarmă.

Înăuntru se putea bizui numai pe inelul ei de alarmă, care o avertiza de apropierea cuiva. Calm, dar cu mişcări iuţi, percheziţiona biroul. Mai întîi apăsă pe butonul de activare a maşinii care ţinea evidenţa, folosind cuvîntul-indice "iluzie". Ecranul aparatului rămase gol. Apăsă pe butonul pe care scria "casă". Nici un răspuns.

Fireşte avea adresa casei sau caselor legate de acest cazinou. Furioasă, smulse registrul teleecranelor şi-i declanşa butoanele de activare. Nici aici cuvintele "casă" şi "iluzie" nu produseră nici o reacţie. Era oare posibil ca acest individ Martin — îi găsise numele pe diverse documente — să aibă legătură doar cu cîteva case şi să păstreze în memorie numerele lor de telefon? Un gînd sumbru că lucrurile ar putea să stea astfel îi veni în minte.

Nu intenţiona să plece fără să fi epuizat toate posibilităţile sau, mai bine-zis, şansele pe care le avea la dispoziţie. Cercetă repede conţinutul biroului. Negăsind nimic, se instală pe scaunul comod şi aşteptă. Dar nu după multă vreme, cu un piuit, se declanşă inelul de alarmă. Îl răsuci mai întîi către o uşă, apoi către cealaltă. Reacţia activă veni de la aceeaşi uşă prin care intrase ea cu cincisprezece minute mai devreme. Oricine va fi venit într-acolo se afla acum pe coridor, întinzînd mîna spre uşa

biroului.

Se deschise uşa şi intră "bondocul" care fredona încetişor, ca pentru sine, o melodie. Biroul cel mare şi scaunul pe care şedea erau astfel plasate încît individul apăru înainte ca ea să vadă că are un vizitator. O privea, cu ochii săi albaştri, un individ grăsuliu care, într-un fel sau altul, izbutise de mult să-şi înfrîngă frica. Ochii lui mici, asemănători celor ai unui porc, se întoarseră către arma dintre degetele ei, apoi reveniră cu un aer pofticios spre chipul ei.

— Drăguţă fată, zise el, în cele din urmă.

Evident, reacţia lui nu era completă. Lucy aşteptă. Intr-un tîrziu veni şi întrebarea pusă pe un ton ca o sforăitură de motan care toarce, dar şi cu puţină asprime:

— Ce căutaţi?

— Pe soţul meu.

Lui Lucy i se părea că asta ar fi cea mai bună identitate pe care ar putea s-o folosească. Era firesc să existe pe undeva şi o doamnă Cayle Clark.

— Soţul, repetă, fără să priceapă, necunoscutul. Părea sincer nedumerit.

Lucy vorbi cu un glas lipsit de expresie:

— Cîştiga la joc. Eu aşteptam undeva mai în spate şi nu-l scăpam din ochi. Apoi m-a împins afară o gloată care se îmbulzea. Cînd am încercat să intru din nou, am găsit uşile încuiate. Iar cînd s-au deschis, el dispăruse. Am pus lucrurile cap la cap şi iată-mă aici.

83

Discursul a fost cam lung, dar a acoperit întregul subiect. Şi, oricum, oferea tabloul unei soţii necăjite şi hotărîte, ceea ce era foarte important. Dacă individul ar fi bănuit că Arsenalele se interesează de Cayle Clark, cazul ar fi fost nefericit. Observă că pînă la urmă grăsanul se lumină:

— A, la el te gîndeşti? (Rîse scurt fără s-o scape din ochi.) Îmi pare rău, tînăra mea doamnă, eu n-am făcut decît să apelez la un serviciu de avioane de transport care avea toate contactele. Ce fac ei cu oamenii pe care-i transportă habar n-am.

Lucy continuă cu multă precizie:

— Vrei să zici că nu cunoşti adresa la care l-au dus, dar cunoşti genul de local. Aşa este?

O privi gînditor, de parcă ar fi încercat să ia o hotărîre într-o anumită privinţă. În cele din urmă dădu din umeri:

— O "casă a iluziilor", zise.

Faptul că ea ghicise acest lucru nu făcea mai puţin preţioasă confirmarea. După cum nici aparenta lui sinceritate nu însemna neapărat că spune adevărul. Lucy zise:

— Observ că în colţul de acolo ai un Lambeth. Adu-l încoace.

Individul se conformă imediat şi menţionă:

— După cum observaţi, nu opun nici o rezistenţă.

Lucy nu răspunse. Luă conul Lambeth şi-l îndreptă spre grăsan.

— Cum te numeşti?

— Harj Martin.

Acele aparatului rămaseră nemişcate. Deci într-adevăr îl chema Martin.

Înainte ca ea să poată spune ceva, individul adăugă:

— Sînt gata să vă dau toate informaţiile de care aveţi nevoie. (Şi dădu din umeri.) Pentru mine asta nu înseamnă nimic. Sîhtem ocrotiţi. Dacă puteţi localiza casa unde a fost dus soţul dumneavoastră, daţi-i înainte. Dar ar trebui să ştiţi că aceste case au metodele lor de a scăpa de cei pe care-i reţin, ori de cîte ori e chemată poliţia.

Pe Lucy o frapă o anumită nelinişte pe care o trăda maniera lui. Il privi cu ochi luminoşi:

— Probabil îţi umblă prin minte tot felul de planuri. Ai vrea să inversăm locurile.

Clătină din cap ca să-l descurajeze:

— Să nu încerci nimic că trag.

— Văd că ai un pistol de la Arsenale, zise Martin, surprins.

— Exact! făcu Lucy. Nu se descarcă decît dacă mă ataci.

Nu era întru totul adevărat. Membrii şi funcţionarii Arsenalelor aveau şi arme speciale gata să tragă şi cu restricţii mai mici decît pistoalele vîndute consumatorilor.

Martin oftă.

— Mă rog, firma de avioane se cheamă "Transporturile Aeriene Lowery".

84

Acele aparatului arătau că numele era corect. Lucy se întoarse cu spatele spre uşă, avertizîndu-l:

— Ai scăpat uşor. Sper că-ţi dai seama de asta.

Grăsanul încuviinţă din cap, lingîndu-şi buzele. Lucy rămase cu o ultimă imagine mintală a ochilor lui albaştri care o supravegheau cu prudenţă, de parcă tot ar mai fi sperat s-o prindă cu garda descoperită.

Nu se mai rostiră alte cuvinte. Lucy deschise uşa, se strecură afară şi, o jumătate de minut mai tîrziu, se afla în siguranţă pe stradă.

Anton Lowery era un blond uriaş care se sculă somnoros de pe pernă şi se holbă prosteşte la Lucy. Dar nu se deranjă să se ridice. Intr-un tîrziu răspunse:

— Nu ştiu unde l-or fi dus. Noi le asigurăm doar transportul, înţelegeţi? Şoferul se duce aşa, la întîmplare, pe la diverse case, căutînd pe cineva care are nevoie de serviciile lui. Nu ţinem nici un fel de evidenţă.

Părea vag indignat. Ca un camionagiu cinstit a cărui etică era, pentru prima oară, pusă la îndoială. Lucy nu mai pierdu vremea cu discuţii inutile şi întrebă:

— Unde-l pot găsi pe şofer?

Blondul o informă că şoferul ieşise din serviciu la ora două după miezul nopţii şi nu mai revenea decît peste şaizeci şi şase de ore.

— Ştiţi, cu sindicatele astea… zise domnul Lowery. Ziua de lucru cît mai scurtă, plată bună şi timp liber berechet.

Faptul că-i oferise aceste informaţii îi produse o mare satisfacţie, un simţămînt al victoriei asupra ei, ceea ce-i reduse considerabil indignarea tonului.

— Dar unde stă? întrebă Lucy.

N-avea nici cea mai mică idee, dar sugeră:

— Poate aflaţi asta de la sindicat. Nouă nu ne furnizează adrese.

Pînă la urmă reieşi că nu-şi aminteşte numele sindicatului. Aparatul Lambeth pe care-l adusese cu ea de la "Palatul Gologanilor" îi verifica pe rînd toate declaraţiile. Lucy se dezumflă. În trei zile, Cayle ajungea deja să fie iniţiat în viaţa sordidă a "caselor iluziilor". Acest gînd sumbru îi stîrni, deodată, furia.

— Lua-te-ar dracu'! strigă ea sălbatic. Cînd revine la lucru şoferul, ai grijă să-i ceri adresa casei. Iţi telefonez peste zece minute după ora la care e aşteptat la lucru şi cred că n-ar fi rău

dacă ai obţine informaţia respectivă.

Probabil că tonul şi comportarea ei fură destul de convingătoare, căci Anton Lowery se grăbi s-o asigure că n-are nimic împotrivă ca ea să capete informaţia şi că o să aibă personal grijă să i-o transmită. Cînd Lucy ieşi din dormitorul lui, încă mai protesta.

Afară, mai sorbi de la un automat o băutură energizantă, dar îşi dădu seama că nu-i e suficientă. Ceasul arăta cîteva minute după ora

85

cinci dimineaţa, iar încordarea din trup o făcea să simtă că ar fi timpul să meargă acasă să se culce.

Ajunse fără nici un incident in apartamentul ei. Obosită, se dezbrăcă şi se strecură cu mişcări greoaie în aşternut. Înainte de a adormi, avu un gînd: "Trei zile... Oare vor trece mai încet pentru bărbatul care este supus neîncetat desfătărilor sau pentru ea care ştia că plăcerile prelungite constituie cea mai mare durere?"

Adormi îndată, ca un copil istovit.

CAPITOLUL XIII

DUPĂ CE căpătă adresa "casei iluziilor", îl sună pe Hedrock. Acesta îi ascultă gînditor relatarea şi clătină aprobator din cap:

— Bună treabă. O să te susţinem. Am să trimit o navă de război la o înălţime foarte mare. Dacă nu avem veşti de la tine într-un termen rezonabil, începem un raid. Îţi dai seama, sper, că singurul mod în care putem justifica o asemenea acţiune este acela de a-l convinge pe Clark, fără a-l lăsa să se îndoiască cîtuşi de puţin, că motivele care te-au îndemnat sînt strict personale. Eşti gata să mergi pînă acolo?

Nici nu era nevoie să-i pună o asemenea întrebare. Faţa trasă şi răvăşită care-l privea din teleecran exprima neîndoielnic intensitatea fixaţiei ei. Această fată era încordată la maximum din punct de vedere emoţional. Simţi remuşcări, chiar puţină milă, dar îşi dădu seama că nu e în nici un fel responsabil pentru sentimentele ei. Nu făcuse decît să le recunoască şi-şi folosea cunoştinţele de psihologie pentru a-i susţine căutările. O calidetică a măsurătorilor asupra lui Cayle Clark era încă

necesară la Isher. Şansa ca impactul să afecteze însuşi războiul nu era deloc imposibilă. Odată pornit pe calea cea bună, ritmul activităţii, tiparul calidităţii avea să fie un cub cu mişcare directă, cu acumulări atît de rapide încît nici un creier uman n-avea să surprindă măsura exactă a celor ce se întîmplă decît ulterior.

Dacă ar fi existat vreun mijloc de a descoperi ce formă avea să prindă... Hedrock începu să se cutremure. Nu era deloc înclinat să se autoiluzioneze. Trebuiau pur şi simplu să supravegheze mişcările lui Clark şi Să spere că vor identifica momentul în care se produce fenomenul. Văzu că fata aşteaptă de la el să-i mai spună ceva. Gîndurile i se ascuţiră brusc. Întrebă:

— La ce oră ai întîlnirea? Astă-noapte sau mîine?

87

— Astă-seară la zece şi jumătate — izbuti să zîmbească, deşi cam sumbru. Recepţionerul a insistat să fiu punctuală. S-ar părea că nu pot face faţă la atîtea solicitări.

— Şi dacă se întîmplă să nu se afle printre cei disponibili în momentul acela, ce-ai să spui?

— Presupun că în momentul acela se produce o ruptură completă a iluziilor. Atunci li se permite bărbaţilor şi femeilor să-şi aleagă partenerii. Dar dacă el nu va fi disponibil, nu voi fi nici eu. Am să fac cît mai multe mofturi cu putinţă.

— Şi-ţi închipui că Clark te va recunoaşte?

Văzu că fata nu-l înţelege şi-i explică.

— Percepţia iluziilor.

Lucy răspunse:

— Am să-l fac să mă recunoască.

Şi descrise mai multe metode pe care avea de gînd să le folosească. Hedrock le analiză, apoi clătină din cap:

— Se vede că n-ai fost niciodată într-o asemenea casă. Oamenii aceştia suit suspicioşi la nesfîrşit. Pînă cînd nu te afli cu adevărat într-o stare de iluzie, sînt prea puţine şanse de a spune vreun lucru care să nu fie auzit şi de alţii. De îndată ce maşinile automate încep-să iradieze stimuli, nu se mai preocupă de tine. Ţine minte lucrul ăsta şi adaptează-te la orice situaţie care s-ar putea ivi.

Lucy îşi reveni din şoc. În urma după-amiezii pe care o petrecuse împreună cu Cayle se simţea în siguranţă în privinţa

lui.

— Fără doar şi poate mă va recunoaşte, zise ea cu fermitate. Hedrock nu reacţiona în nici un fel. Nu dorise decît să sublinieze

care e problema. Trei zile şi trei nopţi de iluzii constituiau o perioadă foarte îndelungată. Chiar dacă nu erau şi imagini remanente, creierul era abrutizat, capacitatea vitală a trupului era redusă temporar la cel mai scăzut nivel, nu rămînea pic de energie disponibilă pentru memorie.

Lucy vorbi din nou:

— Cred că ar fi mai bine să mă pregătesc. La revedere, domnule Hedrock.

— Îţi urez şansă maximă, Lucy. Dar nu ne chema în ajutor decît dacă e absolut necesar.

Hedrock nu părăsi teleecranul imediat ce se întrerupse legătura.

În perioada de alarmă locuia într-un apartament vecin cu biroul de coordonare. Munca era viaţa lui. Mai toate ceasurile de trezie şi le petrecea la birou. Acum chemă Comandamentul Central al Forţelor Navale ale Arsenalelor şi porunci să se trimită o navă de război ca protecţie. Dar tot nu era mulţumit. Încruntîndu-se, trecu în revistă toate eventualităţile implicate de situaţia lui Lucy şi, în cele din urmă, ceru dosarul ei secret. Peste două minute, prin sistemul de transport interspaţial al Arsenalelor, îndepărtatul Centru de informaţii îi aduse placa sensibilă pe masă. Mai întîi verifică

88

elementele faptice: coeficientul de înţelegere — 110, orizontul — 118, pletora — 105, dominanta — 151, ego-ul — 120, indicele emoţional — 150...

Hedrock se opri aici. În comparaţie cu standardul de 100 de puncte şi fără a uita media de 85, Lucy era o fată remarcabilă, inteligentă, cu o capacitate afectivă de un nivel foarte ridicat. Tocmai asta o implicase într-o asemenea intrigă amoroasă. După ce Cayle Clark fu identificat drept un uriaş calidetic (printr-o verificare obişnuită întreprinsă asupra mulţimii adunate în faţa unui nou magazin de arme), se luase decizia de a-l contacta printr-o femeie necăsătorită cu un indice emoţional ridicat.

În mod intenţionat, Consiliul făuritorilor de arme

prevăzuse că această personalitate calidetică va stîrni la Lucy o fixaţie emoţională. Mai existau şi alţi factori răspunzători pentru alegerea ei, în special măsurile de precauţie sanitară pentru o tînără care urma să fie supusă unor stresuri nefireşti. Pe de o parte era de dorit — pentru fericirea fetei — ca atracţia să fie, deocamdată, reciprocă. Bineînţeles că într-o lume în permanentă schimbare nu i se putea garanta trăinicia.

Hedrock examina pe rînd factorii care aveau aplicabilitate la situaţia de faţă. În cele din urmă oftă. Îi părea rău pentru Lucy. În mod normal, Arsenalele nu se amestecau în viaţa particulară a membrilor direcţi şi nici a oricărei alte persoane. Numai o situaţie cu totul primejdioasă justifica folosirea unei fiinţe omeneşti drept pion.

Îl preocupa ipoteza primejdiei. Returnă dosarul la Centrul de informaţii, apoi declanşă din nou ţeleecranul. Îl manipula cu multă atenţie, respinse mai multe imagini rezultate din "fluxul" de energie din încăperea asupra căreia se concentra şi, în sfîrşit, obţinu ceea ce dorise, harta temporală. Localiză fără dificultate umbra cea mare la şase săptămîni şi o zi în viitor. Umbra minusculă era mai greu de găsit. O văzu într-un tîrziu ca un mic punct negru pe curbura vastă a hărţii. Părea să se afle la aproximativ un milion de milioane de ani în trecut. Hedrock închise ochii şi se strădui să vizualizeze arcul peste timp, dar nu izbuti: energia încătuşată în McAllister era acum prea mare pentru comparaţii planetare. Problema declanşării ei prin explozie devenise un coşmar logic.

Cînd, în cele din urmă, închise teleecranul, simţi o oboseală copleşitoare şi se miră, neîncrezător, că, după tot acest interval, încă nu găsise o eventuală soluţie la primejdia fatală ce ameninţase vreodată întregul sistem solar.

În următoarea oră studie sinteza rapoartelor primite în tot cursul zilei de la alţi agenţi. Lucy nu ştia că se numără printre cei cîţiva zeci de agenţi care obţineau acces imediat şi direct la el în orice moment din zi şi din noapte. Cei mai puţin favorizaţi vorbeau cu nişte automate sau cu vreun altul din cei doisprezece funcţionari superiori, care lucrau cîte trei într-un schimb.

89

În repetate rînduri, rapoartele sintetice necesitau investigaţii mai ample. Niciodată el nu-şî cruţa timpul. Niciodată

nu se lăsa grăbit. Cerceta fiecare raport în amănunt, dacă i se părea necesar.

Se făcu zece şi jumătate. Cu toate că îşi dădea seama că Lucy trebuie să fi sosit între timp la casa aceea, îşi oferi un scurt răgaz, apoi chemă nava de război a Arsenalelor care plutea în aer, la o mare înălţime deasupra locului respectiv.

O clipă cercetă casa în sine, aşa cum i se înfăţişa prin telescop: o clădire ca o jucărie, într-o zonă urbană care părea toată o grădină. Apoi, păstrînd în minte o imagine clară, se întoarse la munca lui curentă.

CAPITOLUL XIV

DE ÎNDATĂ ce împinse poarta, Lucy simţi o lumină caldă care-i pătrunse în trup. Se opri la mijlocul unui pas, ezitînd să-l mai facă.

Ştia că senzaţia de căldură fusese provocată artificial. Era primul pas al voluptăţii care ducea către înălţimile ameţitoare ale bucuriilor simţurilor oferite de o "casă a iluziilor". De-acum şi pînă cînd va părăsi localul acela nu avea să mai treacă nici un moment fără vreo manipulare nouă, poate chiar insidioasă şi nebănuită, a sistemului ei nervos.

Scurta clipă de nehotărîre dispăru sub presiunea finalităţii ei. Încet, încet, merse înainte, studiind totodată casa în care pătrunsese. Era retrasă de la stradă, pe un teren foarte frumos aranjat. Florile şi arbuştii se iveau în mod iscusit dinţr-o serie de intrînduri în abundenţa de stînci care alcătuiau cea mai mare parte a împrejmuirii. Un ecran masiv din plante cu frunziş verde luxuriant pornea cam de la treizeci de metri de intrarea clădirii, ascunzînd-o cu totul vederii.

Trecînd pe sub bolţile de verdeaţă, ajunse curînd la o intrare care se forma gradual, începînd ca un gard nu prea înalt, ce se ridica treptat pînă peste capul ei, la o înălţime dominantă şi care, în cele din urmă, se arcuia deasupra, într-un acoperiş strălucitor, li vedea capătul la vreo cincizeci de metri mai departe.

Fără să vrea, încetini de două ori paşii. Prima dată pentru că ceva moale păru să-i mîngîie faţa. Era ca şi cum s-ar fi întins către ea o mînă iubitoare şi ar fi atins-o delicat, cu degete pline de afecţiune. A doua oară, rezultatul a fost mai dramatic. A icnit

brusc pentru că i-a ars faţa un fel de îmbujorare care i s-a răspîndit prin tot trupul, încălzindu-i-l. Se simţi jenată şi totuşi fericită, puţin sfioasă, dar excitată. Nu putu să nu se întrebe dacă nu era chiar senzaţia pe care ar fi avut-o o tînără în noaptea nunţii.

Tocmai în asemenea nuanţe excelau "casele iluziilor". Aici, oameni îmbătrîniţi în rele — atît bărbaţi cît şi femei — mai puteau recăpăta, în schimbul unei taxe, emoţii altfel pierdute de trupurile lor suprasaturate de plăceri.

91

Ajunse la un cot al coridorului şi se trezi în faţa unui alcov cu zeci de oglinzi. Se apropie şovăielnică de ele, întrebîndu-se dacă ar putea fi uşi, şi fu tulburată de eventualitatea de a o deschide pe cea care nu trebuia. În cele din urmă se opri şi aşteptă ca vreuna dintre uşi să se deschidă de la sine. Dar, după vreo două minute de aşteptare, tot nu se întîmplă nimic, aşa că începu să împingă mai întîi o oglindă, apoi alta.

Primele şase se dovediră înţepenite, de parcă îndărătul lor s-ar fi aflat un zid imposibil de urnit din loc. Cea de-a şaptea se deschise uşor, dovedindu-se a fi o uşă turnantă. Trecu prin ea într-un coridor îngust, numai un pic mai lat decît trupul ei. Ştergea mereu pereţii cu umerii şi avea un sentiment tulburător de claustrare, o senzaţie clară că se află într-un spaţiu prea strimt pentru a fi confortabil. Şi nu era vorba numai de o senzaţie fizică. Aceasta se afla şi în mintea ei, legată de teama de spaţii închise, într-un fel asociată cu toate lucrurile necunoscute care i se puteau întîmplă unei persoane aflată în imposibilitatea de a se mişca altfel decît înainte sau înapoi, în cazul în care s-ar fi întîmplat ceva rău.

Se întrebă dacă senzaţia de stînjeneală ar putea proveni cumva din propria-i încordare, din cunoaşterea faptului că se găseşte aici pentru un scop care nu are nimic de-a face cu activitatea normală a instituţiei respective. Ea, personal, era împotriva lucrurilor care se petreceau într-un asemenea loc şi avea intenţia de a tulbura cel puţin o parte din organizarea respectivă. Neliniştea ei putea proveni perfect din teama ca motivele care o îmboldeau să nu fie cumva descoperite înainte de a -şi atinge scopul propus. I se părea rezonabil ca obişnuiţii acestui local să nu fie speriaţi de un coridor îngust deoarece, fără îndoială, ei ştiau unde se termină acesta.

Dar temerile i se spulberară tot atît de repede* cum se sţîrniseră. Le luă locul sentimentul brusc al aşteptării, al perspectivei unei bucurii imense pe care avea s-o simtă. Ajunse Ja capătul coridorului aproape fără suflare şi împinse peretele îngust care-l închidea. Acesta se deschise uşor şi, de astădată, spre marea ei uşurare, văzu că a ajuns într-o cameră mică, dar foarte plăcut mobilată. De cum intră, dădu cu ochii de o femeie aşezată la un birou chiar în stînga uşii. Lucy se opri şi femeia îi spuse:

— Te rog, ia loc. Fireşte că oricine ne vizitează prima dată stabilimentul urmează să aibă o întrevedere.

Femeia avea vreo patruzeci de ani, o faţă frumoasă cu trăsături clasice, doar ochii îi erau cam mici şi buzele prea strînse. O pofti cu un gest să se aşeze pe scaun şi Lucy se conformă fără o vorbă. Femeia reluă:

— Înţelegi, de bună-seamă, că tot ce-mi vei spune va rămîne confidenţial. De fapt... şi buzele ei încercară să zîmbească în timp ce-şi atingea fruntea cu degetul bine îngrijit... trebuie să-ţi spun că am o memorie desăvîrşită.

92

Lucy tăcu. Întîlnise în viaţa ei mulţi indivizi înzestraţi cu memorie eidetică şi acceptă ca atare declaraţia femeii cu o asemenea memorie. După toate relatările pe care le auzise privitoare la "casele iluziilor", nu se găsise niciodată, în vreuna din ele, un registru al clienţilor. S-ar părea că această casă îşi păstrează registrele şi arhiva în mintea unei persoane capabile să conserve în memorie asemenea lucruri.

Femeia continuă:

— Asta înseamnă, fireşte, că nu operăm decît cu bani-gheaţă. Ce venit anual ai?

— Cinci mii de unităţi monetare, spuse fără şovăială Lucy.

— Unde lucrezi?

Lucy pomeni o firmă binecunoscută în oraş. Toate acestea erau lucruri simple, pregătite de mult de Arsenale. Toţi membrii-erau înregistraţi ca salariaţi ai unei organizaţii, fie subordonată în secret lor, fie proprietatea unui susţinător al lor. Aşadar, dacă vreunul dintre membri era supus unui interogatoriu de rutină în Isher, acesta putea furniza răspunsuri normale şi verificabile.

— Ce chirie plăteşti? întrebă femeia.

— O sută de unităţi pe lună.

— Şi cam cît cheltuieşti pe mîncare?

— Cincizeci-şaizeci, ceva.în genul ăsta.

Cu un aer gînditor, femeia spuse, mai mult pentru sine:

— Transportul — zece, îmbrăcămintea — douăzeci şi cinci, diverse — zece. Înseamnă că-ţi rămîn două mii cinci sute bani-gheaţă pentru alte cheltuieli. Dacă ai vrea să vii aici o dată pe săptămînă, te-ar costa cîţe cincizeci de unităţi. Dar îţi putem face o reducere pentru situaţii excepţionale. Treizeci şi cinci de unităţi, te rog.

Lucy îi numără banii, surprinsă de caracterul necruţător al calculelor făcute. De fapt, venitul ei mai era grevat şi de alte plăţi, de pildă impozitul pe venit, de o mie de unităţi. Iar îmbrăcămintea o costa mult mai mult de douăzeci şi cinci. Şi totuşi, la nevoie, dacă pofta ei de plăceri i-ar fi depăşit prudenţa, ar fi putut s-o scoată la capăt cu mai puţin decît spusese femeia. Un fapt evident, implicat în calculele făcute de aceasta, era dorinţa probabilă a unei persoane care aluneca pe panta pierzaniei de a veni de mai multe ori pe săptămînă. Într-o asemenea eventualitate, s-ar fi putut muta la o gazdă mai ieftină, şi-ar fi cumpărat haine mai puţin costisitoare, ar fi mîncat mai puţin — erau posibile multe reduceri şi toate la fel de vechi ca şi întreaga istorie a corupţiei oamenilor.

Femeia puse banii într-un sertar şi şe ridică:

— Mulţumesc, draga mea. Nădăjduiesc că vom fi legate printr-o asociere îndelungată şi reciproc satisfăcătoare. Poftim pe uşa asta.

Era tot o uşă secretă şi dădea pe un coridor larg, la capătul căruia se deschidea o arcadă amplă. Apropiindu-se de ea, Lucy văzu că aceasta era, de fapt, intrarea într-un dormitor mare şi luxos. Sesiză

mărimea dormitorului chiar înainte de a ajunge în pragul lui. Dar multe lucruri dinăuntru îi stîrniră suspiciune, aşa că nu intră imediat, ci se opri în prag şi cercetă interiorul. Îşi reaminti că trebuie să nu uite nici o clipă că se află într-o "casă a iluziilor". Aici, tot ceea ce în mod normal ar părea real, ar putea fi numai fantezie. Nu uitase de sfaturile pe care i le dăduse Hedrock: mijloace de a detecta amăgirile produse pe cale mecanică. Şi foarte curînd văzu că, dacă-şi îngăduie să privească încăperea cu coada ochiului, toată scena se

înceţoşează în mod ciudat, în special la marginile cîmpului ei vizual. I se păru că vede silueta unei femei şi sugestia generală făcea ca încăperea să i se pară mai mare decît i se înfăţişase la început.

Lucy zîmbi, merse către peretele opus, trecu prin el — cu toate că păruse compact — şi se trezi într-o sală imensă strălucind toată de oglinzile care căptuşeau trei dintre pereţi. Se grăbi s-o întîmpine o tînără salariată care-i făcu o plecăciune ca şi cum i-ar fi cerut scuze:

— Vă rog să ne iertaţi, domnişoară, dar, întrucît este prima dumneavoastră vizită în stabilimentul nostru, a fost* necesar să presupunem că nu cunoaşteţi nimic din "sacul" nostru cu trucuri.' Aţi aflat despre această iluzie de la vreun prieten sau aţi mai fost prin alte "case"? Era o întrebare foarte precisă şi Lucy îşi dădu seama că nu trebuie s-o ocolească:

— Mi-a descris-o o prietenă, spuse ea cu toată sinceritatea. Răspunsul păru satisfăcător. Femeia, o blondă micuţă şi vioaie,

o conduse către ceea ce se dovedi a fi o uşă cu oglindă:

— Vă rog să vă schimbaţi hainele şi apoi să treceţi pe uşa din capătul celălalt.

Lucy se trezi într-un mic vestiar. Pe un perete era aşezată, pe portmantou, o rochie albă foarte atrăgătoare, iar pe podea se afla o pereche de sandale. Altceva nimic. Se dezbrăcă încet, dar se simţi brusc implicată. Într-adevăr, n-avea să fie deloc uşor să iasă din situaţia asta. Dacă nu izbutea să-l contacteze pe Cayle în timpul pe care-l avea la dispoziţie însemna că ar putea fi supusă, cu sau fără voia ei, tuturor experienţelor pe care le oferea această "casă".

Rochia albă era minunat de moale cînd o atingea şi, îmbrăcînd-o, senzaţia pe care i-o produse pe piele îi smulse de pe buze o exclamaţie de încîntare. Era făcută dintr-o ţesătură specială, foarte scumpă, menită să afecteze doar corpusculii de voluptate din trup. Costa cel puţin o sută de unităţi monetare metrul.

Rămase o vreme locului, lăsînd senzaţia de plăcere să-i învăluie tot trupul. Brusc, o cuprinse o adevărată stare de excitaţie. Se legănă ca ameţită, gîndind: "De fapt nu contează, orice s-ar întîmpla aici... astă-seară o să mă distrez pe rupte".

Îşi puse sandalele comode şi iarăşi se clătină bîjbîind după

încuietoarea uşii; apoi, revenindu-şi, o deschise şi se trezi, clipind des, într-o încăpere ca un pavilion al oglinzilor, unde bărbaţii stăteau la mesele înşirate de-a lungul peretelui din stînga, iar femeile de-a

94

lungul celui din dreapta. Peste tot, desene viu colorate, strălucitoare. De-a curmezişul, la capătul opus, un bar, cu băuturi. Lucy încercă aşa, cam fără voie, să testeze iluzia privind scena cu coada ochiului. Dar nu-şi făcu prea multe griji. Asta era deci sala de întîlnire. Peste cîteva minute trebuia să i se ofere prilejul de a-l găsi pe Cayle. Dacă nu stabilea contactul... mă rog, n-avea mare importanţă, mai rămî-neau şi alte nopţi. Sau cel puţin aşa îşi spuse nedesluşit în sinea ei.

Porni prin încăperi, dîndu-şi aere. Se uită dispreţuitoare la celelalte femei, aşezate pe la mese, sorbind din pahare. Majoritatea erau mai în vîrstă decît ea, chiar mult mai bătrîne. Plictisită deodată de această competiţie, se uită la bărbaţii de pe cealaltă parte. Observă abia atunci că ceea ce i se păruse a fi o sală, în realitate era o pereche de săli. O barieră transparentă despica spaţiul în două, din tavan pînă la pardoseală, despărţindu-i pe bărbaţi de femei. Bineînţeles, şi această barieră putea fi, şi ea, tot o iluzie. Lucy, ştiind cîte ceva despre energiile implicate în procesele prin care aceste "case" îşi realizau efectele scontate, bănuia că, pînă la urmă, avea să se producă o îmbinare a celor două despărţituri.

Gîndul îi pieri din minte în timp ce trecea repede în revistă şirul bărbaţilor. Erau, aproape fără excepţie, relativ tineri. Trecu cu privirea peste Cayle înainte de a-l recunoaşte. Simţi nevoia de a-l mai privi o dată, dar prudenţa îi blocă gestul. Încercînd să se trezească după scurta ameţeală produsă de emoţii, se îndreptă către una dintre mese purtînd imaginea lui .mintală.

Se aşeză şi toată surescitarea îi dispăru. Se simţi îngrozitor amintindu-şi faţa lui răvăşită din momentul acela al dezastrului. Un Cayle Clark istovit, nefericit, cu ochii scoşi din orbite... ăsta era chipul pe care-l ţinea minte. Se întrebă aşa, într-o doară, dacă ochii lui sticloşi au observat-o cumva. În cele din urmă gîndi: "Să-l mai privesc o dată peste un minut. De data asta am să încerc să-i atrag atenţia".

Se uită mereu la ceas, hotărîtă să nu se lase "grăbită. Mai erau încă cinci secunde pînă la sfirşitul minutului cînd, din nişă,

apăru un individ care ridică mîna în sus. Lucy îi aruncă repede o privire lui Cayle şi văzu, brusc emoţionată, ochii lui supraveghind-o intens, după care îl auzi vorbind pe un ton jovial:

— Ei, oameni buni, acum cade bariera. Iată momentul potrivit pentru a face cunoştinţă.

Reacţiile la acest semnal fură diferite. Majoritatea femeilor rămaseră la locurile lor. Dar multe dintre ele se ridicară în grabă şi tot în grabă traversară sala. Văzîndu-l pe Cayle că vine spre ea, Lucy nu se sculă. El se lăsă greoi pe scaunul din faţa ei şi-i spuse cu toată seriozitatea:

— Sînteţi foarte atrăgătoare, domnişoară.

95

Dădu din cap, acceptînd complimentul, dar nu avu tăria să vorbească. Un fel de chelner al localului se aplecă spre urechea ei şi o întrebă în şoaptă:

— Vă place, domnişoară?

Lucy înclină iarăşi din cap şi funcţionarul îi spuse:

— Poftiţi pe-aici.

Lucy se ridică, socotind în mintea ei: "De-ndată ce sîntem singuri putem să ne făurim un plan".

La una din uşi se produse nu numai învălmăşeală, dar şi agitaţie. Femeia care o interogase iniţial pe Lucy se repezi înăuntru şi-i vorbi cu glas scăzut "chelnerului". Peste o clipă se auzi o sonerie. Lucy se întoarse pe jumătate şi, într-un mod destul de ciudat, îşi pierdu echilibrul. Simţi cum cade în întuneric...

Hedrock se mai afla în biroul lui, la unsprezece şi un sfert, cînd bîzîi teleecranul, pe care apăru chipul lui Lucy, clătinînd nedumerită din cap:

— Nu ştiu ce s-a întîmplat. Lucrurile păreau să meargă bine. M-a recunoscut fără să se trădeze şi se pare că tocmai urma să fim conduşi într-o cameră intimă, cînd totul s-a întunecat. M-am trezit abia aici, în apartamentul meu.

— O clipă numai, zise Hedrock.

Întrerupse legătura şi chemă nava de protecţie. Comandantul clătină din cap:

— Tocmai voiam să vă sun. A fost o razie a poliţiei, probabil cu un răgaz foarte scurt pentru alarmă, pentru că le-au încărcat pe femei în autoavioane — cîte şase în fiecare aparat —

şi le-au expediat repede acasă.

— Dar cu bărbaţii ce s-a întîmplat?

Hedrock era foarte încordat. În cazuri grave sau de primejdie, "casele" acestea aveau nişte obiceiuri destul de ciudate.

— Păi tocmai d-asta nu v-am sunat imediat. Am văzut cum i-au încărcat pe bărbaţi într-un avion de transport şi i-au trirrfis de-acolo. M-am ţinut după ei, dar au folosit metoda obişnuită.

— Aha, înţeleg, spuse Hedrock. Îşi acoperi ochii şi gemu în sinea lui. Problema lui Cayle Clark se complica iarăşi şi nu era nimic de făcut decît să-şi ia mîna de pe el.

— Bine, căpitane, zise el cu un aer întunecai. Succes la treabă!

Închise aparatul, o chemă din nou pe Lucy şi-i împărtăşi veştile.

— Îmi pare rău, dar asta înseamnă eliminarea lui din scenă. Nu îndrăznim să ne amestecăm.

— Şi eu ce să fac? întrebă ea.

— Aşteaptă! Atîta doar. Aşteaptă.

Altceva nu era de spus.

CAPITOLUL XV

FARA lucra, gîndindu-se adesea că tot asta va face pînă în pragul morţii. Era un prost — de o mie de ori îşi spusese că e un prost fără -pereche — , dar tot mai spera că, într-o bună zi, Cayle va intra în atelier şi-i va mărturisi:

— Tată, mi-am primit lecţia. Dacă mă poţi ierta, învaţă-mă meseria şi retrage-te pentru o odihnă binemeritată.

La 26 august, teleecranul se declanşa exact după ce terminase Fara prînzul:

— Apel pentru bani, oftă aparatul. Apel pentru bani!

Fara şi Creel se uitară unul la altul.

— Ei, spuse într-un tîrziu Fara, apel către noi pentru bani.

După înfăţişarea tristă a soţiei, îşi dădu seama ce se petrece în mintea ei. Îl blestemă printre dinţi pe băiat.

Dar, lucru uimitor, într-un fel, simţea o uşurare! Deci Cayle începea să aprecieze valoarea părinţilor. Descinse placa video şi spuse:

— Veniţi să luaţi banii.

Imaginea care apăru pe ecran era a unei feţe ciudate, cu fălci late şi sprîncene stufoase. Individul spuse:

— Vă vorbeşte Clerk Pearton de *la BANCA A CINCEA* din Ferd. Am primit o cambie vizuală de zece mii de unităţi în contul dumneavoastră. Cu comision şi impozit, suma necesară va fi de douăsprezece mii o sută de unităţi. O plătiţi acum sau treceţi după-amiază pe la noi?

— Bbbbine...bbbbine..., dar... începu Fara, cine... cine?

97

Se opri din nou conştient de faptul că individul cu faţa grosolană spune ceva în sensul că aceşti bani i-au fost plătiţi în dimineaţa respectivă lui Cayle Clark, în urma unui apel urgent. Într-un tîrziu, Fara îşi recăpătă glasul:

— Bine, dar banca n-avea nici un drept să plătească banii fără a fi autorizată de mine, protestă el.

Glasul îl întrerupse cu răceală:

— Atunci să informăm centrala noastră că banii au fost obţinuţi prin fraudă? Fireşte, se-va emite imediat un mandat de arestare împotriva fiului dumneavoastră.

— Staţi... staţi puţin...

Fara vorbi cu ochii închişi, fără să mai ţină cont de nimic. O simţea pe Creel lîngă el clătinînd din cap. Era albă ca varul şi cu un glas bolnăvicios, disperat, spuse:

— Fara, lasă-l baltă! A terminat cu noi. Trebuie să-i arătăm aceeaşi neîndurare. Lasă-l baltă!

Cuvintele răsunau în urechile lui Fara, dar parcă nu aveau nici un sens. Nu păreau să intre în nici un tipar normal. Vorbea fără şir:

— N-am... n-am... cum pot plăti... in rate?

— Dacă doriţi un împrumut, spuse Clerk Pearton, fireşte că vom fi bucuroşi să analizăm chestiunea. Aş putea spune că, atunci cînd a sosit cambia, v-am verificat situaţia financiară şi sîntem gata să vă împrumutăm pe timp nelimitat unsprezece mii de unităţi, cu ipotecă asupra atelierului. Am aici formularul de contract şi, dacă sînteţi de acord, introducem apelul nostru prin circuitul de înregistrare şi puteţi semna imediat.

— Nu, Fara! strigă Creel.

Funcţionarul continuă:

— Restul de o mie o sută de unităţi se va plăti în bani-gheaţă. Vă convine?

— Da, da, bineînţeles. Am două mii cinci...

Îşi stăpîni limba înclinată să trăncănească şi continuă:

— Da, da, e convenabil.

Odată tranzacţia încheiată, Fara se întoarse cu destul de multă asprime către nevastă-sa. Din adîncurile fiinţei lui rănite şi îndurerate, urlă:

— Ce tot spui să nu plătim? De nu ştiu cîte ori m-ai acuzat că băiatv! a ajuns ce a ajuns din vina mea. Şi pe urmă nici nu ştim pentru ce-i trebuie banii. A zis că e un caz urgent.

Creel rosti cu glasul aproape şoptit:

— Intr-un ceas ne-a stors toate economiile. Probabil că a făcut-o intenţionat, socotindu-ne doi gogomani bătrîni care nu sîntem capabili decît să-i plătim datoriile.

— Eu nu văd altceva, o întrerupse Fara, decît că ne-am salvat numele de la o ruşine.

98

Înaltul său simţ al datoriei împlinite cum se cuvine îi dădu o stare plăcută pînă spre mijlocul după-amiezii, cînd veni portărelul de la Ferd să preia atelierul.

— Bine, dar... bîigui Fara.

Portărelul preciza:

— Compania Atelierelor de Reparaţii Atomice Automate a preluat împrumutul dumneavoastră de la bancă şi execută ipoteca.

— Bine, dar e nedrept, spuse Fara. O să mă adresez justiţiei. Se gîndea năucit: "Dacă află vreodată Împărăteasa o să... o să..."

Judecătoria era o clădire mare, cenuşie şi Fara se simţea tot mai golit şi mai înfrigurat, de la o clipă la alta, în timp ce străbătea coridoarele sumbre. La Glay, hotărîrea lui de a nu se preda în mîinile unui avocat păruse un act de înţelepciune. Aici însă, în aceste săli enorme şi camere ca de palat, acest lucru i se părea, pur şi simplu, o prostie îngrozitoare.

Şi totuşi izbuti să prezinte Curţii o relatare a acţiunii criminale întreprinse de bancă, mai întîi dîndu-i bani Iui Cayle, apoi predînd contractul de împrumut principalului său concurent, chiar la cîteva minute de la semnarea lui. Şi încheie cu vorbele:

— Onorată instanţă, sînt sigur că Împărăteasa nu va aproba asemenea acţiuni întreprinse împotriva unor cetăţeni

cinstiţi.

— Dar cum îndrăzneşti — spuse glacial persoana de pe fotoliul judecătorului — să foloseşti numele sacru al Maiestăţii sale în susţinerea intereselor dumitale meschine?

Fara simţi fiori prin tot trupul. Sentimentul tainic că este un membru al marii familii a Împărătesei îi sugeră brusc imaginea a zece milioane de tribunale îngheţate ca acesta şi a miliarde de oameni răuvoitori şi împietriţi ca acest judecător care se interpuneau între Împărăteasă şi supusul ei loial, Fara Clark. Il chinuia un gînd pătimaş: "Dacă Împărăteasa ar şti ce se întîmplă aici şi cît de nedrept sînt tratat, ar... Dar oare chiar aşa ar face?"

Îşi alungă din minte cumplita îndoială tocmai cînd vocea cadiului îl trezi din această reverie.

— Apelul reclamantului se respinge, cu condamnare la plata a şapte sute de unităţi cheltuieli de judecată, urmînd ca acestea să fie împărţite între tribunal şi avocatul apărării în proporţie de cinci la doi. Să se ia măsuri ca reclamantul să nu părăsească localul pînă cînd nu plăteşte daunele. Procesul următor de pe rol!

A doua zi, Fara se duse singur la mama lui Creel. Se opri-mai întîi la "Restaurantul fermierilor" de la marginea satului. Observă cu satisfacţie — gîndindu-se la banii care vin în flux continuu — că restaurantul este pe jumătate plin, încă înainte de amiază. Dar patroana nu era acolo. I se spuse să o caute la depozitul de alimente.

O găsi în spatele restaurantului, supraveghind cîntărirea unor cereale. Bătrîna îi ascultă povestea cu faţa împietrită, fără să scoată o vorbă. În cele din urmă spuse destul de sec:

99

— Nu e nimic de făcut, Fara. Mă număr printre cei care trebuie să apeleze destul de des la împrumuturi de la bancă pentru a -mi susţine afacerile. Dacă aş încerca să te lansez şi pe tine în afaceri, aş stîrni duşmănia ălora de la Compania de Reparaţii Atomice Automate. Şi, pe lîngă asta, ar însemna să fiu zevzeacă dacă i-aş da bani unui om care lasă pe ticălosul de fiu-său să stoarcă de la el o avere. Un asemenea om nu se pricepe cîtuşi de puţin la treburile lumeşti. Şi refuz să-ţi dau o slujbă pentru că nu angajez niciodată rubedenii... Spune-i lui Creel să vină să stea la mine. Dar un bărbat nu vreau să întreţin. Asta-i

tot, încheie ea.

O privi o vreme deznădăjduit, observînd-o cum îi supraveghea calmă pe salariaţii care manipulau aparatele de măsură, vechi şi de mult timp inexacte. De două ori răsună glasul ei în interiorul încărcat de praf şi de fiecare dată cu o notă acută:

— Greutatea e depăşită cu cel puţin un gram. Fiţi atenţi la cîntar! Cu toate că stătea cu spatele la el, după atitudinea pe care o

adoptase, Fara o simţi încă conştientă de prezenţa lui. Intr-un tîrziu se răsuci pe călcîie, cu o mişcare bruscă, şi-l apostrofă:

— De ce nu te duci la magazinul de arme? N-ai nimic de pierdut, oricum nu mai poţi merge mai departe.

Fara ieşi, parcă orbeşte. La început, sugestia că ar trebui să cumpere un pistol şi să se sinucidă nu părea să fie o aluzie la persoana sa. Dar se simţi îngrozitor de jignit că o făcuse tocmai soacră-sa. Să se omoare? Era ridicol. Era încă tînăr, abia se apropia de cincizeci de ani. Dacă i se oferea o şansă corespunzătoare, cu mîinile lui atît de abile putea să-şi cîştige existenţa onorabil chiar şi într-o lume în care maşinile automate te copleşeau. Dar pentru un om care ştie să-şi facă meseria e loc pretutindeni. Toată viaţa lui şi-o întemeiase pe acest crez.

Întors acasă, o găsi pe Creel făcîndu-şi bagajele:

— Cred că e lucrul cel mai înţelept să închiriem casa şi să ne mutăm în camere mobilate.

Îi vorbi de oferta mamei ei de a o întreţine, cercetîndu-i atent faţa în tot acest timp. Creel dădu din umeri:

— I-am spus "nu" încă de ieri, relată ea gînditoare. Mă întreb de ce ţi-a pomenit şi ţie de chestia asta.

Fara se grăbi către vitrina cea mare care dădea.înspre grădina cu flori, cu piscină şi cu aranjamentul acela de stînci. Încercă să şi-o imagineze pe Creel departe de grădina ei, de casa aceasta în care îşi petrecuse două treimi din viaţă, pe Creel locuind în camere mobilate. Ştia ce voise să spună mama ei. Mai avea o speranţă. Aşteptă pînă ce Creel urcă, apoi îl chemă prin teleecran pe Mei Dale. Faţa rotofeie a primarului căpătă o expresie de nelinişte cînd văzu cine-l cheamă. Dar ascultă cu un aer de pontif şi, în cele din urmă, răspunse:

— Îmi pare rău, dar Consiliul municipal nu acordă

împrumuturi. Şi aş putea să-ţi mai spun, Fara, dar, bagă de seamă, n-am nici un

100

amestec în treaba asta, că nu mai poţi obţine autorizaţie pentru a deschide un atelier.

— Cum? se fistici Fara.

— Îmi pare foarte rău! Uite ce este, Fara, ascultă-mi sfatul şi du-te la magazinul de arme, îi sugeră primarul, cu glas aspru. Au şi locurile astea rostul lor.

Se auzi un declic şi Fara se trezi privind placa neluminată a teleecranului.

Deci moartea era singura soluţie!

CAPITOLUL XVI

Îi TREBUIRÂ DOUĂ LUNI de şedere într-o singură cameră pentru a ajunge să ia o hotărîre. Aşteptă pînă se goli strada, apoi traversă, trecu pe lîngă un aranjament floral şi ajunse la uşa magazinului de arme. O clipă îl cuprinse teama că uşa n-o să se deschidă, dar ea se deschise aproape de la sine. Cînd trecu din antreul nu prea bine luminat în magazinul propriu-zis îl văzu pe bătrînelul cu părul argintiu aşezat pe un scaun, într-un colţ, citind la lumina blîndă a unei veioze. Acesta înălţă ochii de pe carte, o lăsă jos şi se ridică în picioare:

— Ah, domnul Clark, spuse el liniştit. Cu ce vă putem servi?

Fara simţi o uşoară îmbujorare. Sperase că nu va suferi umilinţa de a fi recunoscut. Dar acum, această teamă trecuse şi el rămase mai departe dîrz. Lucrul cel mai important în problema sinuciderii era ca înmormîntarea să n-o coste prea mult pe Creel. Nici cuţitul, nici otrava nu puteau satisface această cerinţă fundamentală.

— Aş vrea o armă, spuse Fara, care să poată fi adaptată în aşa fel încît să dezintegreze dintr-o singură împuşcătură un corp cu diametrul, de un metru optzeci. Aveţi aşa ceva?

Bătrînul se întoarse către o vitrină, de unde scoase un revolver solid, care strălucea în toate culorile blînde ale inimitabilului plastic "Ordin". Apoi rosti cu multă precizie în glas:

— Observaţi că flanşele acestei ţevi nu sînt nişte simple bulbucături. Este modelul ideal pentru a fi purtat într-un toc la

subţioară, pe sub haină. Poate fi scos foarte repede, deoarece, dacă este acordat cum trebuie, sare direct în mina proprietarului la simpla ei apropiere. În momentul de faţă este acordat la persoana mea. Băgaţi de seamă cînd îl repun în toc şi...

Viteza mişcării revolverului fu uimitoare. Nici nu întinsese bătrînul degetele, că revolverul sări între ele de la distanţa de peste

102

un metru. Mişcare de o precizie desăvîrşită. Ca uşa în noaptea aceea cînd îi scăpase din mînă lui Fara şi se trîntise fără zgomot în nasul poliţistului Jor. *Instantaneu!*

Fara, care deschisese gura, în timp ce bătrînul îi dădea aceste explicaţii, pentru a protesta, arătînd inutilitatea ilustrării vreunei alte calităţi a armei în afară de cea de care întrebase el, strinse buzele la loc. Se holbă fascinat. Şi ceva din minunea pe care o vedea îi paraliza şi mintea, şi trupul. Văzuse şi mînuise şi el armele soldaţilor, care nu erau decît nişte obiecte obişnuite din metal ori din plastic, folosite destul de stîngaci, ca şi orice altă substanţă materială, cituşi de puţin asemănătoare cu acest revolver, fără o viaţă proprie uluitoare, sărind cu o vioiciune intrinsecă pentru a susţine cu toată puterea lor superbă voinţa stăpînului.

Tresărind, Fara îşi aminti de scopul venirii lui în acest magazin. Zîmbi cam strîmb şi zise:

— Toate acestea sînt foarte interesante. Dar cum rămîne cu raza care se poate desface?

Bătrînul spuse calm:

— La grosimea unui creion, raza aceasta poate stăbate orice corp, cu excepţia anumitor aliaje de plumb, pînă la o distanţă de batru sute de metri. Dacă gura ţevii este ajustată cum trebuie, puteţi dezintegra un obiect de un metru optzeci diametru pînă la cincizeci de metri depărtare. Şurubul acesta slujeşte la adaptare.

Şi arătă un dispozitiv minuscul instalat chiar pe ţeavă:

— Răsuciţi-l spre stînga pentru a împrăştia razele şi spre dreapta pentru a le concentra.

— Bine, cumpăr pistolul, spuse Fara. Cît costă?

Îl văzu pe bătrîn cum îl priveşte gînditor, şoptindu-i:

— V-am mai explicat şi altădată regulile noastre, domnule Clark. Sper că le mai ţineţi minte, nu?

— A, zise Fara şi se opri, holbîndu-se. Adică vreţi să spuneţi — îşi trase cu greu răsuflarea — că lucrurile astea chiar se aplică. Va să zică nu sînt... Încordat, aproape ţeapăn, îşi termină gîndul... Nu vreau altceva decît o armă care să tragă în autoapărare, dar pe care s-o pot îndrepta împotriva mea dacă trebuie... sau dacă vreau s-o fac.

— A, sinucidere, zise bătrînul şi făcu o mutră de parcă abia atunci s-ar fi dumirit. Dragul meu domn, n-avem nimic împotriva sinuciderii. Este privilegiul dumneavoastră personal într-o lume în care, de la un an la altul, avem tot mai puţine privilegii. Cît despre preţul acestui revolver, el costă patru unităţi.

— Patru... numai patru unităţi! se minună Fara.

Rămase uimit. "Vai de mine, dar numai plasticul... şi tot pistolul cu mecanismul său fin şi complicat ar fi fost ieftin şi la preţul de douăzeci şi cinci de unităţi". Un fior de interes îi străbătu trupul.

103

Deodată, misterul Arsenalelor i se dezvălui la fel de vast şi de important ca şi sumbrul său destin. Dar bătrînul îi vorbi din nou:

— Şi acum, dacă aveţi amabilitatea să vă scoateţi vestonul, vi-l putem pune direct în toc.

Fara se supuse maşinal. Era prea uluit să-şi dea seama că peste doar cîteva secunde avea să iasă din magazin echipat pentru sinucidere şi că acum dispăruse orice obstacol din calea morţii lui. Lucru ciudat, era destul de dezamăgit. N-avea cum să explice, dar, într-un fel sau altul, în fundul inimii lui stăruise speranţa că aceste magazine ar putea... ar putea... ce să facă? într-adevăr, ce să facă? Fara oftă şi simţi că bătrînul vorbeşte iar:

— Poate că preferaţi să ieşiţi pe uşa laterală. E mai puţin vizibilă decît cea din faţă.

Fara nu mai era în stare de nici un fel de împotrivire. Simţea degetele negustorului pe braţul său, aproape călăuzindu-l. Apoi, bătrînul acţionă unul dintre butoanele de pe perete — deci aşa se petreceau lucrurile! — şi se ivi uşa. Dincolo de deschizătura ei vedea florile. Fără o vorbă, se îndreptă spre ele. Ajunse afară aproape fără să-şi dea seama.

CAPITOLUL XVII

FARA RAMASE o clipă pe poteca curată, străduindu-se să înţeleagă pe deplin finalitatea propriei situaţii. Dar, în afară de senzaţia că e înconjurat de mulţi oameni, nu apărea nimic altceva. Mintea îi era ca o plutire pe un şuvoi de apă în toiul nopţii. Şi, totuşi, conştiinţa faptului că undeva exista o greşeală străpunse întunericul din capul său. Greşeala îi mai stăruia încă în fundul minţii cînd coti spre stinga pentru a ajunge în faţa magazinului de arme. Sentimentul acela vag se transformă brusc într-un adevărat şoc: el nu se mai afla la Glay şi magazinul de arme nu mai era acolo unde fusese.

Vreo zece oameni trecură pe lîngă Fara pentru a se alătura unei cozi foarte lungi, ceva mai departe de el. Dar Fara se simţea imun la prezenţa lor, la stranietatea lor. Intreaga-i fiinţă se concentra acum asupra maşinii aflate pe locul unde fusese mai înainte magazinul. Creierul parcă i se împrăştia în efortul lui de a cuprinde imensitatea înspăimîntătoare a acelui colos de metal fără luciu care se întindea aici, sub razele soarelui strălucitor de vară. Cinci etaje imense de metal, fiecare de cîte treizeci de metri înălţime. Maşina parcă domina cerul. Superbul proiect al celor o sută cincizeci de metri se sfîrşea cu un con de lumină, o adevărată turlă de biserică prelungită în sus cu vreo şaizeci de metri, rivalizînd în strălucire cu soarele.

Şi era chiar o maşină, nu o clădire, căci întregul etaj inferior mişuna de lumini licăritoare, în culori vii, majoritatea verzi, dar împestriţate cu roşu, iar pe ici, pe colo cu albastru şi galben. De două ori, chiar sub privirile lui Fara, luminile aflate drept în faţa lui se înroşiră fără nici un fel de scînteie.

Cel de-al doilea etaj strălucea de lumini albe şi roşii, deşi acestea nu erau decît o fracţiune a celor mult mai numeroase aflate la etajul inferior. A treia secţiune avea pe suprafaţa ei metalică, nestrăluci-

toare, lumini albastre şi galbene care clipeau ici-colo pe vastitatea ei.

Al patrulea etaj era alcătuit dintr-o serie de firme luminoase mai mici, care conduceau spre începutul unei înţelegeri. Întreaga firmă arăta astfel:

ALB-NAŞTERI

ROŞU-MORŢI
VERDE-VII'
ALBASTRU-IMIGRARE PE PĂMÎNT
GALBEN-EMIGRARE

Al cincilea etaj era tot doar o firmă, cu explicaţiile finale:

POPULAŢII

SISTEMUL SOLAR 11.474.463.747
PÂMlNT 11.193.247.361
MARTE 97.298.604
VENUS 141.053.811
LUNILE 42.863.971

Chiar în timp ce le privea, cifrele se modificară, sărind în sus şi în jos, mutîndu-se dedesubt şi deasupra, faţă de cele iniţiale. Oamenii mureau, se năşteau, se deplasau pe Marte sau pe Venus, pe lunile-satelit ale lui Jupiter, pe luna-satelit a Pămîntului, iar alţii se întorceau, aterizînd în fiecare minut, pe zecile de cosmodroame. Viaţa continua la proporţiile ei gigantice, iar aici se afla evidenţa.

— Mai bine treci la coadă, i se adresă o voce prietenoasă lui Fara. După cîte înţeleg, durează destul de mult procesarea unui caz individual.

Fara se holbă la necunoscut. Avu impresia că i s-au aruncat nişte vorbe fără sens.

— La coadă?...începu el, dar se opri, simţindu-se gîtuit de durere.

Avansa orbeşte, cu gîndurile învălmăşite, trecînd înaintea tînărului care-i vorbise. "Deci pe calea aceasta fusese transportat poliţistul Jor pe Marte", îşi spuse el, cînd îi pătrunse în minte un alt cuvînt de-al necunoscutului:

— Caz? întrebă cu vehemenţă Fara. Caz individual?

Tînărul cu faţa grosolană şi ochi albaştri, de vreo treizeci şi cinci de ani, îi aruncă o privire curioasă.

— Desigur, ştiţi de ce vă aflaţi aici. Dacă nu aţi fi avut o problemă de un fel sau altul pe care urmează să v-o rezolve tribunalele Arsenalelor, n-aţi fi fost trimis pînă aici; nu există nici un alt motiv de a veni la Centrul de informaţii.

Fara continuă să înainteze, pentru că acum se afla la această coadă, o coadă în continuă mişcare în jurul maşinii, care-l purta, fără putinţă de scăpare, spre o uşă ce ducea în interiorul marii construcţii metalice.

Deci era o clădire, nu numai o maşină.

O problemă... se gîndi el, da... desigur, avea o problemă. O problemă disperată, de nerezolvat, atît de complicată şi atît de profund înrădăcinată în structura de bază a civilizaţiei imperiale încît ar fi trebuit răsturnată întreaga lume pentru a o soluţiona.

Tresări cînd văzu că se afla la intrare. Se gîndi cu spaimă că, peste cîteva secunde, avea să fie destinat în mod irevocabil... destinat să ajungă unde?

CAPITOLUL XVIII

IN INCINTA Centrului de informaţii al Arsenalelor, Fara se deplasă pe un coridor larg şi luminos. Tînărul care se afla în spatele lui spuse:

— Există şi un coridor lateral, aproape gol. Să mergem!

Fara intră pe acest coridor tremurînd. Observă că la capătul holului erau vreo cîteva tinere aşezate la birouri care întreţineau conversaţii preliminare cu bărbaţii. Se opri în faţa uneia dintre fete. Era mai puţin tînără decît păruse de la distanţă, probabil trecuse de treizeci de ani, dar arăta bine şi era foarte vioaie. Zîmbi cu amabilitate, dar impersonal, înainte de a-l chestiona:

— Numele, vă rog?

Îşi spuse numele şi mormăi ceva... că vine din satul Glay. Femeia îi mulţumi, după care continuă:

— E nevoie de cîteva minute ca să vă găsim dosarul. Nu vreţi să luaţi loc?

Nici nu observase scaunul. Se lăsă moale pe el şi inima îi bătea atîţ de tare încît aproape că se sufoca. Mintea i se golise de gînduri şi-i dispăruse orice speranţă; simţea doar o tulburare intensă, aproape copleşitoare. Îşi dădu brusc seama că fata i se adresează, dar prin acel ecran pe care starea de încordare i-l crease în minte nu străbăteau decît crîmpeie din ceea ce spunea ea:

— ... Centrul de informaţii este... Într-adevăr... un birou de statistică. Toate persoanele născute... se înregistrează aici... Învăţămîntul, schimbările de adresă... ocupaţiile... şi evenimentele majore din viaţă. Totul este susţinut de... o combinaţie de... legături neautorizate şi nebănuite cu... Camera imperială de statistică şi... prin intermediul unor agenţi... toate comunităţile...

Fara crezu că-i scapă nişte informaţii vitale şi că... dacă ar izbuti măcar să se concentreze şi să audă mai multe... Se strădui, dar

108

I degeaba. Era prea agitat ca să-şi mai poată concentra atenţia asupra

[1] lucrurilor pe care le auzea. Încercă să vorbească, dar, înainte de a-şi

sili buzele să formeze cuvinte, se auzi un zgomot şi apoi, pe biroul

femeii, alunecă o placă subţire de culoare închisă. Femeia o ridică

şi o studie. După o clipă, rosti cîteva vorbe într-un microfon discret

şi, în scurt timp, mai căzură de sus pe biroul ei încă două plăci. Le

I studie impasibilă şi, în cele din urmă, ridică ochii spre Fara.

— Poate vă interesează să aflaţi că fiul dumneavoastră Cayle este pe Marte.

— Cum? întrebă Fara. Se ridică pe jumătate de pe scaun, dar, înainte de a putea scoate vreo vorbă, tînăra i se adresă ferm:

— Trebuie să vă informez că Arsenalele nu întreprind nici o acţiune împotriva anumitor indivizi. Nu ne preocupă cîtuşi de puţin corijarea moravurilor. Chestiunile etice nu ne privesc. Şi acum, dacă nu vă supăraţi, relataţi-mi pe scurt problema dumneavoastră pentru a o trece în registru şi a o prezenta tribunalului.

Fara se lăsă pe speteaza scaunului leoarcă de apă. Avea nevoie absolută, disperată de informaţii suplimentare despre Cayle. Vorbea, bălmăjind cuvintele:

— Bine, dar... dar ce... cum...

Îşi reveni cu oarecare dificultate şi, cu un glas slab, povesti tot ce s-a întîmplat. Cînd termină, fata îi spuse:

— Acum vă rog să mergeţi la "Camera numelor". Cînd îl găsiţi pe al dumneavoastră, urcaţi direct la camera 474. Nu uitaţi, 474... Şi acum, dacă nu vă supăraţi, văd că mă cheamă altcineva...

Zîmbi politicos şi Fara se trezi îndepărtîndu-se aproape pe nesimţite. Se mai întoarse o dată, dînd să mai pună o întrebare, dar pe scaunul părăsit de el tocmai se aşeza un bătrîn. Fara se grăbi de-a lungul unui coridor larg, tulburat de sunetele ciudate ce izbucneau de peste tot.

Deschise nerăbdător uşa, şi zgomotul îl izbi ca o lovitură de baros. Era atît de intens, încît se opri în prag, retrăgîndu-se speriat. Dar rezistă, clipind continuu din ochi, şi încercă să-şi ordoneze vălmăşagul de imagini vizuale care rivalizau ca magnitudine cu acel torent de sunete.

Bărbaţi, bărbaţi, bărbaţi pretutindeni. Mii de bărbaţi într-o sală de spectacole lungă şi lată, cu zeci de şiruri de scaune, bărbaţi neliniştiţi care umblau, în sus şi-n jos, pe culoarul dintre scaune. Priveau cu toţii, îngrijoraţi, un ecran lung, împărţit în pătrate, fiecare pătrat purtînd o literă a alfabetului. Listele cu nume alergau continuu pe toată lungimea sălii. "Camera numelor", se gîndi Fara,' cu oarecare spaimă, lăsîndu-se moale pe un scaun. Deci numele pe care-l căuta el avea să apară pe coloana C.

Parcă se afla la o partidă de pocher cu miză nelimitată, aşteptînd nerăbdător să se ivească de undeva cărţile cele mai preţioase. Parcă ar fi jucat la o bursă mondială într-un moment de criză, de prăbuşire

109

a valorilor. Era un adevărat chin pentru nervii săi, era uluitor, istovitor, fascinant, teribil.

Noi şi noi nume apăreau prin nişte izbucniri luminoase pe cele douăzeci şi şase de pătrate. Bărbaţi din dreapta şi din stingă sălii începeau să strige ca nişte demenţi, iar unii dintre ei chiar leşinau. Zarva ajunsese pînă la Urnita pe care o putea suporta cineva: era un adevărat iad care se dezlănţuise sau, mai bine-zis, continua într-un unic zgomot, de o intensitate incredibilă. Şi, din minut în minut, fulgera de-a curmezişul ecranului un anunţ pentru toată lumea:

URMĂRIŢI-VĂ INIŢIALELE!

Fara se uita cu atenţie. De la o secundă la alta, simţea că nu mai poate rezista. Îi venea să ţipe la toţi bărbaţii aceia zgomotoşi să tacă dracului odată. Ar fi vrut să sară şi să alerge şi el ca nebunul dintr-o parte într-alta, dar cei care procedau astfel erau asaltaţi de ţipetele isterice ale celorlalţi. Sălbăticia oarbă a acestui spectacol îl înspăimîntă pe Fara. Se gîndi, nesigur: "N-am de gînd să mă fac de rîs. Eu unul... "

"Clark Fara..." — clipi ecranul. "Clark Fara..."

Sări în picioare strigînd:

— Ăsta-s eu!... Eu sînt!

Nimeni nu întoarse capul. Nimeni nu-i dădu nici cea mai mică atenţie. Ruşinat, se strecură de-a curmezişul sălii pînă la locul unde b gloată de bărbaţi asalta un coridor dincolo de uşă. Liniştea ce domnea pe acel coridor era aproape la fel de copleşitoare ca şi zgomotul căruia îi luase locul. Era greu să se concentreze asupra unui număr... 474! Era absolut imposibil să-şi închipuie ce putea să se afle dincolo — la 474.

Încăperea cu acest număr era mică, mobilată cu o măsuţă de tipul biroului pentru convorbiri de afaceri şi cu două scaune. Pe masă se aflau şapte teancuri de dosare, fiecare teanc avînd o culoare diferită, rînduite în faţa unui glob mare, alb-lăpţos, care arunca o lumină blîndă. Din adîncurile acestui obiect se auzi o voce baritonală:

— Fara Clark?

— Da.

— Înainte de a se pronunţa verdictul în cazul dumitale, continuă liniştită vocea, vrei să scoţi un dosar din teancul albastru? Lista îţi va indica *A CINCEA BANCĂ INTERPLANETARĂ* în relaţia ei proprie cu dumneata şi cu lumea întreagă, ceea ce ţi se va explica la momentul potrivit.

Fara văzu că lista nu cuprinde decît societăţi. Numele mergeau de la A pînă la Z şi erau cam cinci sute la număr. Dosarul nu purta nici un fel de titlu sau explicaţie. Fara îl îndoi cu un gest automat şi

Încercă să-l îndese în buzunar, în timp ce din globul strălucitor răsună din nou glasul acela profund:

-S-a stabilit că *A CINCEA BANCĂ INTERPLANETARA* a comis în cazul dumitale o escrocherie grosolană şi că se face vinovată şi de alte practici necinstite, cum ar fi înşelătoria, şantajul şi participarea la un complot criminal. Banca a stabilit contactul cu fiul dumitale, Cayle, printr-o persoană cunoscută sub denumirea de "gunoier", adică un agent a cărui misiune este să găseacă tineri şi tinere cu o situaţie financiară dificilă, dar care au părinţi bogaţi. Pentru îndeplinirea acestui serviciu, "gunoierul" primeşte întotdeauna un comision de opt la sută de la cel ce 'împrumută, în cazul de fată de la fiul dumitale. Banca a folosit mijloace necinstite prin aceea că agenţii autorizaţi de ea te-au păcălit susţinînd că i-au plătit deja fiului dumitale zece mii de unităţi monetare, pe cînd în realitate nu i s-au plătit decît o mie, şi asta abia după ce au obţinut poliţa dumitale. Culpa de şantaj se naşte din ameninţarea că-ţi vor aresta fiul pentru obţinerea prin fals a unui împrumut, ameninţare pe care au făcut-d într-un moment în care nu se efectuase încă nici o plată. Complotul constă în acţiunea prin care poliţa a fost predată imediat concurentului dumitale. Ca atare, banca este amendată cu o sumă triplă, şi anume cu treizeci şi şase de mii trei sute de unităţi. Fara Clark, nu e în interesul nostru să afli cum. se obţin aceşti bani. E suficient să ştii că banii se plătesc şi că din această amendă Arsenalele alocă jumătate propriilor trezorerii. Cealaltă jumătate...

Se auzi un pocnet şi pe*masă căzură bancnote aşezate într-un teanc frumos împachetat.

— E pentru dumneata, continuă vocea.

Cu degete tremurătoare, Fara îşi strecură în buzunarul interior teancul de bancnote. Trebuia să facă un mare efort, mintal şi fizic, pentru a se concentra asupra următoarelor cuvinte ce se rostiră:

— Nu trebuie să presupui că ai scăpat de necazuri. Pentru a-ţi recăpăta atelierul de reparaţii din Glay ai nevoie de forţă şi curaj. Fii înţelept, viteaz şi hotărit şi nu vei da greş. Nu şovăii să recurgi la pistolul pe care l-ai cumpărat pentru a-ţi apăra drepturile. Planul de acţiune ţi se va explica ulterior. Şi acum treci pe uşa din faţa dumîtale.

Fara se încordă, pentru a-şi aduna toate puterile, deschise uşa şi trecu pragul. Păşi într-o cameră nu prea luminoasă, dar cu un aer familiar, unde dădu peste un bărbat cărunt, cu alură de

om rafinat, care se ridică de pe un scaun de bibliotecă, întîmpinîndu-l cu un zîmbet grav.

Deci această aventură uluitoare, fantastică, entuziasmantă se încheiase. Se afla din nou în magazinul de arme din Glay.

CAPITOLUL XIX

NU ÎNCETA să se mire de tot ce i se întîmplase. Această organizaţie mare şi fascinantă fusese întemeiată aici, în însăşi inima unei civilizaţii necruţătoare, o civilizaţie care, doar în cîteva săptămîni, îl despuiase de tot ce poseda. Cu un efort de voinţă îşi opri acest nou şuvoi de gînduri. Faţa lui virilă se încreţi cînd spuse:

— Jude... judecătorul... Fara şoyăi în privinţa numelui. Se încruntă din nou supărat pe sine însuşi, apoi continuă... Judecătorul consideră că, pentru a mă reface, va trebui să...

— Pînă ce ajungem la acest subiect, îl întrerupse bătrînul, aş vrea să te uiţi la dosarul albastru pe care l-ai adus.

— Dosarul? întrebă, aproape fără să înţeleagă, Fara.

După un minut, îşi aminti că luase un dosar de pe masa din camera 474. Cercetă nedumerit listele numelor de societăţi şi observă că Atelierele de Reparaţii Atomice Automate de motoare erau la litera A, aşa că *A CINCEA BANCĂ INTERPLANETARĂ* era doar una dintre marile bănci. Intr-un tîrziu, îşi ridică privirea:

— Înţeleg. Acestea sînt societăţile împotriva cărora trebuie să acţionez?

Bărbatul cu părul argintiu îi zîmbi destul de aspru şi clătină din cap.

— Nu asta vreau să spun. Aceste firme reprezintă doar o fracţiune infimă din cele opt milioane de societăţi aflate în mod constant în registrele noastre. (Zîmbi din nou, dar nu prea vesel.) Toate aceste societăţi ştiu că, din pricina noastră, profiturile de pe hîrtie nu au nici o legătură cu fondurile lor fixe. Nu cunosc însă diferenţa adevărată. Întrucît noi dorim o ameliorare generală a eticii financiare şi economice, nu numai planuri şi mai iscusite, şi mai diabolice, pentru a ne contracara, preferăm să le întreţinem această ignoranţă.

Făcu o pauză. De data asta îl cercetă cu ochi scrutători pe Fara, conţin uind să-i vorbească:

— Trăsătura de-a dreptul unică a societăţilor de pe această listă, în speţă, este că, absolut toate, sînt proprietatea împărătesei din Isher. Date fiind părerile dumitale mai vechi în această privinţă, nu mă aştept să mă crezi, încheie el brusc.

Fara începu să geamă:

— Am fost ca nebun. Tot ce făceau Împărăteasa şi funcţionarii ei era corect. Nici o prietenie, nici o relaţie personală din toate cîte le-am avut nu ar fi rezistat dacă n-aş fi luat lucrurile aşa cum erau. Presupun că, dacă aş vorbi împotriva împărătesei, aş fi lichidat rapid.

— În nici o împrejurare şi în nici un caz nu trebuie să spui nimic împotriva Maiestăţii sale, îl sfătui bătrînul. Magazinele de arme nu vor încuviinţa asemenea cuvinte şi nu vor mai oferi nici un fel de ajutor vreunei persoane care s-ar dovedi atît de lipsită de înţelepciune. Personal, Împărăteasa nu e răspunzătoare în măsura în care ţi se pare dumitale. Ca şi dumneata, şi ea este purtată în dreapta şi-n stînga de valurile civilizaţiei noastre. Dar n-aş vrea să intru în amănunte privind politica Arsenalelor. Cea mai dificilă perioadă din relaţiile cu puterea imperială a fost în urmă cu patruzeci de ani, cînd toate persoanele suspectate de a fi primit ajutor din partea noastră au fost asasinate într-un fel sau altul. Pînă la urmă, am izbutit să punem capăt acestor omoruri lichidînd trei oameni din vîrful piramidei — *excluzînd* familia regală — care dăduseră ordinul pentru o execuţie în masă. Dar nu mai vrem să se repete acest gen de asasinate sîngeroase şi nici nu ne interesează criticile aduse toleranţei pe care o manifestăm faţă de atîlea şi atîtea lucruri rele. Este important să înţelegi că *noi nu ne amestecăm in curentele principale ale existenţei umane.* Noi îndreptăm relele, acţionînd .ca o barieră între oameni şi exploatatorii lor cei mai neîndurători. În cei patru mii de ani, de cînd geniul strălucitor numit Walter S. De Lany a inventat procesul vibrator, care a făcut posibilă crearea Arsenalelor, şi a stabilit cel dintîi principiu al filosofiei politice a acestora, am urmărit creasta valului puterii mişcîndu-se înainte şi înapoi între democraţia supusă unei monarhii constituţionale, limitată, şi tirania totală. Am ajuns să facem următoarea descoperire: *Oamenii au întotdeauna tipul de guvernare pe care il doresc.* Cînd vor o schimbare, o fac. Şi

acum ajungem şi la... la problema dumitale. De fapt este foarte simplă. Trebuie să lupţi aşa cum au luptat, de la începuturi, toţi bărbaţii, pentru orice lucru la care ţineau, pentru drepturile lor legitime. După cum ştii, oamenii de la Atelierele de Reparaţii Atomice Automate ţi-au confiscat instalaţiile şi uneltele la mai puţin de o oră după ce s-a pus sechestrul pe atelierul dumitale. Aceste materiale au fost duse la Ferd şi apoi expediate la un depozit uriaş de pe coasta Oceanului. Noi le-am recuperat şi, cu mijloacele

noastre speciale de transport, ţi le-am returnat. Ca atare, te vei duce la atelier şi...

Fara ascultă împietrit instrucţiunile, apoi dădu din cap şi fălcile i se încleştară. Într-un tîrziu, răspunse politicos, dar scurt:

— Vă puteţi bizui pe mine. La vremea mea am fost un om încăpăţînat. Cu toate că am trecut dintr-o tabără într-alta, nu mi-am schimbat principiile.

CAPITOLUL XX

POLIŢIA CUNOŞTEA majoritatea "caselor" şi cu privire la ele funcţiona chiar o lege nescrisă. Cînd urma să se facă o razie, proprietarul era întotdeauna avertizat, dar numele celor întemniţaţi acolo trebuiau neapărat să rămînă la dispoziţia poliţiei într-un sertar de birou uşor accesibil. Chiar în zilele următoare avea să se întreprindă o verificare a listelor de pasageri, înregistrîndu-se numele locatarilor şi al delincvenţilor trimişi pe Marte, Venus şi pe diferitele Luni. Antreprenorii guvernamentali aveau nevoie permanentă de mînă de lucru pe alte planete. Iar "casele" acestea, fiind frecventate de femei bogate, cărora nu le convenea să fie implicate în scandaluri, furnizau un şuvoi continuu de lucrători care nu puneau nici un fel de întrebări.

Cayle păşi de pe pasarelă pe solul planetei Marte şi se opri involuntar. Pămîntul era tare ca piatra. Răceala lui de gheaţă îi pătrundea prin tălpi, străbătîndu-i parcă şi măduva spinării. Privea înmărmurit sinistrul oraş Shardl. Îl cuprinse deodată o ură atît de puternică încît parcă simţea gheaţa dinlăuntru! său prefăcîndu-se în oţel.

— Hai, mişcă-te mai repede, auzi el, şi un baston îl înţepă

în umăr.

Unul dintre soldaţii care conduceau debarcarea lungului şir de bărbaţi încărunţiţi urmă aceste îndemnuri şi glasul suna straniu de sec în aerul acela rarefiat.

Cayle nici măcar nu întoarse capul. Se mişcă... asta fu reacţia lui la insulta şi infamia la care fusese supus. Mergea mai departe, păstrîndu-şi locul în şirul respectiv, şi, cu fiecare pas pe care-l tăcea, frigul îi inunda întreaga fiinţă. În plămîni îi pătrundea aerul rece. Dinaintea lui, alţi oameni simţeau aceeaşi constringere. Începură să fugă. Treceau rapid pe lîngă el, răsuflînd zgomotos, răguşit, cu ochii

scoşi din orbite, cu trupurile reacţionînd destul de stîngaci la gravitaţia mult mai mică decît cea de pe Pămînt. Terenul era aspru şi denivelat, iar cei care cădeau ţipau de durere cind colţurile de stîncă le sfîşiau carnea. Sîngele omenesc păta solul îngheţat tun al glacialei planete Marte.

Cayle merse mai departe, nepăsător, dispreţuindu-i pe cei care-şi pierduseră capul. Fuseseră doar avertizaţi că lipseşte gravitaţia, iar tabăra din barăci de plastic, înconjurată cu gard, se afla tocmai la cinci sute de metri depărtare. Gerul care-i despărţea de ea îi izbea în plin, dar era suportabil. Ajunse şi el acolo, cu carnea amorţită, cu picioarele ţepene. Înăuntru era cald şi Cayle îşi croi încet drum către partea laterală a clădirii, de unde se vedea cartierul principal al oraşului.

Shardl era un oraş minier. Se înălţa pe o cîmpie plată, care, iată, abia începea să înflorească, şi ici-colo se zărea verdele caldelor grădini atomice. Parcul cu arbuşti — nişte pete cu o înfăţişare ciudată — nu făcea decît să sublinieze aerul dezolant al tuturor orizonturilor fizice.

Văzu că oamenii studiază nişte aviziere de pe unul dintre pereţi. Se apropie şi citi ceea ce putea să desluşească... cuvîntul

ŞANSE

Cayle izbuti apoi să descifreze şi celelalte cuvinte. Zîmbi şi se îndepărtă. Aşadar, li se cerea oamenilor să se angajeze prin contract şi să lucreze la fermele de pe Marte. Dacă acceptau să rămînă acolo cincisprezece ani, Graţioasa Sa Maiestate Innelda de Isher-le oferea o fermă complet echipată, încălzită atomic.

Nu era nevoie de nici un fel de avans, totul se amortiza în decurs de patruzeci de ani.

Şi oferta se încheia pe un ton insinuant: "Mergeţi imediat la biroul Terenuri, semnaţi-vă cererile şi nu va mai trebui să efectuaţi nici un minut de muncă în mine".

Cayle rămase imun în faţa acestui apel. Auzise de un fel de colonizare a îngheţatei planete Marte şi a înfierbîntatei planete Venus. Pînă la urmă avea să se ocupe şi ultimul pogon de teren, iar planeta avea să fie supusă influenţei benefice a energiei atomice. Şi aşa, peste milenii, oamenii aveau, în fine, să topească toate lumile îngheţate, dar locuibile, ale sistemului solar şi aveau să răcorească pustiurile arzătoare de pe Venus şi Mercur. Bărbaţii care-şi istoveau vieţile pe "odraslele" mai puţin atrăgătoare ale Soarelui aveau să creeze facsimile rezonabile ale îndepărtatului Pămînt verde de pe care veniseră.

Aceasta era teoria. În zilele de trindăvie din anii de liceu, cînd citise şi ascultase relatările referitoare la colonizare, nici nu visase măcar că, într-o bună zi, avea să se afle în acest loc, privind spre lumea pe jumătate luminată a planetei Marte. *Stînd aici,* prins într-un întreg proces mult prea neîndurător pentru orice bărbat crescut ca

şi el pentru a rezista, nu-l mai ura acum pe taică-su. Acest resentiment se topise înţr-un trecut întunecat, în acea lume a neantului, unde se duseseră şi iluziile lui. Biet prostovan fără minte! Mai bine că unii oameni nu înţelegeau niciodată realităţile vieţii din Imperiul Isher.

Problema lui personală fusese rezolvată de o manieră simplă dar eficace. Iniţial se temuse, dar acum frica-i dispăruse. În mod destul de uluitor fusese chiar onest. Acum nu mai era. Ei bine, într-un fel nu era. De fapt, totul depindea de concepţia individuală asupra vieţii, de măsura în care accepta teoria că o fiinţă omenească trebuie să fie destul de viguroasă pentru a face faţă necesităţilor epocii respective. Cayle Clark intenţiona să le înfrunte întotdeauna. Aşa cum se simţea el în acest moment, nu mai putea rămîne multă vreme pe Marte. Între timp nu trebuia să semneze nici un act care să-i limiteze, într-un fel sau altul, capacitatea de deplasare. Trebuia să fie prudent, dar să profite imediat de orice prilej în cadrul unei abordări globale.

Îndărătul lui cineva insinua:

— Oare mă adresez domnului Cayle Clark, cîndva sătean din Glay?

Cayle se întoarse încet. Nu se aşteptase să i se ivească atît de iute o şansă. Omul de lîngă el, micuţ de statură, purta un palton dintr-o stofă foarte bună şi scumpă. Evident, nu era o persoană dintre acelea venite cu el pe navă, în ciuda înfăţişării sale insignifiante.

-Sînt... reprezentantul... ăă... local al *BĂNCII A CINCEA.* S-ar putea să vă ajutăm să ieşiţi din situaţia aceasta neobişnuită.

Era lipicios ca o broască rîioasă, cu faţa suptă, parcă ieşit dintr-o galerie înaltă. Ochii, ca nişte sîmburi negri, priveau lacom, dar fără strălucire.

Cayle se întoarse, involuntar, cu gîndul înapoi. La "casa iluziilor" venise o femeie, o femeie încărcată de bijuterii şi blănuri, cu o faţă ca aceasta şi cu ochi foarte asemănători. Toate loviturile de bici care îi fuseseră administrate pe spinarea goală, în timp ce îl privea cu ochi lacomi, nu-i frînseseră dorinţa de a o evita cu orice preţ. Printr-un efort mintal realiză că nu e cazul să compare cele două persoane, ca şi cum ar avea ceva în comun.

— Vă interesează? întrebă fiinţa aceea dezgustătoare.

Cayle încuviinţă din cap. De-abia după aceea conştientiză un cuvînt al cărui sens nu-l pătrunsese pînă atunci.

— Ce bancă spuneţi?

Caricatura umană zîmbi cu aerul unei persoane care începea să înţeleagă cît de preţioase sînt darurile pe care le aduce.

— *BANCA A CINCEA,* spuse el. Aţi făcut o depunere, acum vreo lună, la centrala noastră din Oraşul imperial. În cursul unei cercetări de rutină a situaţiei fiecărui nou- depunător am avut plăcerea să descoperim că sînteţi în drum spre Marte, dar nu ne-au

bucurat deloc condiţiile în care aţi pornit în această călătorie. Aşadar, vrem să vă punem la dispoziţie secţia noastră de credit.

— Aha, înţeleg, zise cu multă prudenţă Cayle,

Ochii lui ageri îl cercetară încă o dată, cu multă atenţie, pe acest agerit al băncii celei mari. Dar nu era nimic nou, nimic care să-i inspire încredere. Şi totuşi nu-i trecu prin minte să

pună capăt conversaţiei.

— Şi ce anume ar putea face pentru mine banca? întrebă el liniştit.

Bărbatul îşi drese glasul:

— Sînteţi fiul lui Fara şi Creel Clark? întrebă el cu un aer pompos.

După o clipă de ezitare, Cayle recunoscu gradul de rudenie.

— Şi doriţi să vă întoarceţi pe Pămînt?

Răspunsul la această întrebare nu-i lăsă nici o clipă de şovăială.

— Da.

— Costul călătoriei este de şase sute de unităţi cînd distanţa dintre Marte şi Pămînt permite efectuarea ei în douăzeci şi patru de ore. Cînd distanţa este mai mare, costul se majorează cu zece unităţi pe zi. Probabil ştiaţi toate astea.

Cayle nu fusese aşa bine informat. Dar îşi închipuise că salariul de miner, de douăzeci şi cinci de unităţi pe săptămînă, nu i-ar fi putut furniza în nici un caz un mijloc de revenire rapidă pe Pămînt. Se simţi destul de încordat, conştient de faptul că Un om lipsit de resurse putea fi întemniţat pentru totdeauna pe o planetă. Abia acum realiză ce putea să se întîmple.

— BANCA A CINCEA, spuse, pe un ton grandilocvent, necunoscutul, vă va împrumuta suma de o mie de unităţi dacă tatăl dumneavoastră garantează datoria şi dacă semnaţi o notă în sensul că sînteţi de acord să returnaţi zece mii de unităţi.

Cayle se aşeză cu greu. Î se sfirşise orice speranţă mult mai repede decît se aşteptase.

— Tatăl meu, zise cu oboseală în glas, nu mi-ar garanta niciodată zece mii de unităţi.

— Tatălui dumneavoastră i se va cere să garanteze doar mia. Restul de zece mii le veţi plăti dumneavoastră din cîştigurile viitoare.

Cayle îl studie concentrîndu-şi privirea:

— Şi cum mi se vor plăti aceşti bani?

Faţa suptă deveni zimbitoare:

— De îndată ce semnaţi, vi-i dăm. De tatăl dumneavoastră avem noi grijă. Banca dispune de psihologi care se ocupă de semnatarii şi cosemnatarii hîrtiilor. Asupra unora folosim tehnica dominării, asupra altora...

Cayle îl întrerupse:

— În ceea ce mă priveşte, solicit ca banii să mi se plătească înainte de a semna.

Interlocutorul dădu din umeri şi rîse:

118

— Cum doriţi. Văd că vă place să vă tocmiţi. Poftiţi în biroul directorului minei.

Şi se îndepărtă. Cayle îl urmă cu un aer gjnditor. Totul părea prea uşor, ceea ce nu-i plăcea deloc. Totul se întîmpla prea repede ca şi cum..., mă rog, ca şi cum ar fi făcut parte din operaţiile obişnuite de la sfîrşitul unei călătorii. Încetini pasul şi se uită cu atenţie sporită de jur-împrejur. Văzu un şir nesfîrşit de birouri în care alţi bărbaţi erau luaţi în primire de indivizi bine îmbrăcaţi.

I se păru atunci că tabloul se limpezeşte. Prima ofertă pe avizier. Voluntari care să meargă la o fermă. Dacă nu te prindeau în felul acesta, atunci venea un individ, care, cu vorbe mieroase, îţi oferea un împrumut pe baza creditului de care se bucura familia ta. Împrumutul fie nu-ţi era avansat deloc, fie îţi era furat aproape imediat după aceea.

Aşadar, după ce ţi se epuizau toate resursele disponibile, prezente şi viitoare, te aflai definitiv pe Marte, fără şansa de a mai părăsi planeta. "Vor fi cîţiva amatori — se gîndi Clark. Indivizi I. voinici, înarmaţi cu pistoale care să se asigure că nu-ţi primeşti banii".

Era un mijloc bun de a coloniza o planetă neprietenoasă, poate chiar singurul mijloc posibil, ţinînd seama de faptul că pe oameni nu-i mai interesau prea mult munca de pionierat.

Intrînd în birou, îi găsi acolo pe cei doi bărbaţi eleganţi, zîmbitori, prietenoşi. Se prezentară: "directorul minei" şi un "funcţionar" de la Bancă. Clark se întrebă cu cinism cîtor persoane, momite sau răpite ca şi el, le era prezentat în momentul acesta "directorul minei". Trebuie să fi fost chiar impresionant să ai şansa de a vorbi aşa, de la om la om, cu o persoană atît de importantă. Cayle îi strînse mîna, după care încercă să evalueze întreaga situaţie. Trebuia să obţină bani pe căi legale. Deci, să semneze efectiv documentul şi să capete o copie. Bine — şi asta putea să fie un lucru cu totul nesemnificativ — , dar, la urma-urmei, pe toate planetele funcţionau anumite legi. Era primejdios să se trezească fără bani şi să

ajungă în faţa tribunalului, unde alţii puteau să nege foarte uşor întreaga poveste.

Intră într-o încăpere mare, mobilată luxos. Putea fi chiar şi biroul unui director de mină. Avea două uşi: aceea prin care intrase şi cea, exact din faţa ei, pe unde probabil individul spoliat ieşea fără a avea vreo şansă de a vorbi cu oamenii din sala mare de unde venise. Clark se îndreptă spre uşa a doua, o deschise şi văzu că dă afară. Se aflau în apropiere, foarte vizibile, zeci de barăci şi, de jur-împrejur, grupuri de soldaţi. Îi privi o clipă, dar constată că i-ar fi fost cu neputinţă să alerge pînă acolo pentru a scăpa cu viaţă dacă izbutea cumva să obţină banii.

Cu trupul său bloca mulţimea. Cu degete grăbite încercă uşa să vadă dacă nu e încuiată pe dinafară, ceea ce chiar aşa şi era. Închise

Încet uşa şi, zîmbind, reveni în acelaşi loc. Începu să tremure de-a binelea:

— Fără doar şi poate e un frig mortal. Aş fi bucuros să pot să mă întorc pe Pămînt.

Cei trei bărbaţi îi zîmbiră cu multă înţelegere şi agentul bancar, cu aspect de reptilă, îi întinse un document de care erau prinse cu o clamă zece bancnote de o sută. Clark numără banii şi-i puse în buzunar. Apoi citi contractul. Era foarte simplu. Aparent, destinat să-i liniştească pe oamenii care deveneau suspicioşi în faţa unor formule complicate. Erau trei exemplare, unul de trimis pe Terra, unul pentru filiala de pe Marte şi unul pentru el. Era semnat şi ştampilat corespunzător şi se aştepta doar semnătura lui. Clark smulse al treilea exemplar şi-l băgă în buzunar. Celelalte intrară în circuitul oficial. Pe primul exemplar aşternu o semnătură cu înflorituri, apoi se dădu înapoi şi aruncă tocul cu vîrful înainte drept în faţa "directorului".

Bărbatul ţipă şi-şi duse mîna la obrazul rănit.

Doar atît apucă Clark să mai vadă. Dintr-un salt ajunse lîngă individul ce semăna cu o broască rîioasă, îl înşfacă de gît şi-l strînse cu toată puterea. Individul guiţă, incapabil de a se lupta.

O clipă, Clark fu cuprins de teama acută că planul lui de atac avusese o bază falsă. Presupusese că celălalt are şi el un pistol şi că, panicat, va încerca să-l folosească. Degete lungi şi

descărnate bîjbîiră prin haina voluminoasă. Apucă un detonator mic şi strălucitor pe care Clark i-l smulse din mînă, de fapt cu mînă cu tot, şi-l strivi în palma lui.

Văzu că "funcţionarul" voinic şi-a scos pistolul şi se strecoară în partea cealaltă încercînd să tragă fără să rănească şi reptila. Clark îl împuşcă în picior. Flacăra strălucitoare se concentra într-o rază subţire, cu o lumină orbitoare. Se stîrniră un miros de piele arzîndă şi un şuvoi de f-um albastru. Cu un ţipăt, individul scăpă pistolul din mînă şi se trînti la pămînt. Începu să se zvârcolească, apucîndu-şi cu amîndouă mîinile piciorul. La îndemnul lui Clark, "directorul" ridică manile în sus, fără prea multă bucurie. Clark îi înhăţă repede arma, o ridică şi pe cea căzută pe podea, retrăgîndu-se cu spatele către uşă.

Apoi le explică pe scurt planul. Broscoiul avea să-l însoţească în calitate de ostatic. Avea să se îndrepte către cea mai apropiată bază a unei linii aeriene şi să zboare pînă în Oraşul mare Cimmerium, unde avea să prindă o navă cu zboruri regulate spre Terra.

— Şi dacă cumva se întîmplă ceva rău, cel puţin o persoană va muri înaintea mea, încheie Cayle Clark.

Dar totul fu în perfectă regulă. Şi ziua aceea era 26 august, anul Isher 4785, cu două luni şi douăzeci şi trei de zile după ce Împărăteasa Innelda îşi lansase atacul împotriva făuritorilor de arme.

CAPITOLUL XXI

CAYLE CLARK îşi făcu multe planuri şi proiecte. Zilele călătoriei de pe Marte pe Pămînt se desfăşurară cu mersul unui ceasornic. Timpul se scurse treptat de la *ora zilei cimmeriene* la *ora Oraşului imperial.* Noaptea de-afară, cu soarele ei strălucitor într-o parte şi în rest cu un întuneric de nepătruns, era aceeaşi, neschimbată. Mesele se serveau la ore fixe. Clark dormea, visa şi se mişca normal. Gîndurile îi deveniră mai directe şi mai hotărîte. Nu avea nici un fel de îndoială. Un om care izbutise să-şi alunge spaima de moarte nu putea da greş.

Soarele străpungea din ce în ce mai puternic bezna, aruncînd raze în spirală. Marte părea că se retrage, devenind apoi doar un punct, un punct roşiatic într-o mare a nopţii — greu de identificat printre miriadele de stele cu străluciri de briliant.

Treptat-treptat, Pămîntul apăru ca o imagine luminoasă, din ce în ce mai mare, apoi ca ceva monstruos, incredibil, înceţoşat, care umplea jumătate de cer. Începură să se desluşească continentele, iar pe partea nopţii terestre, parţial vizibilă pe măsură ce nava străbătea vecinătatea Lunii, se zăreau, scînteind cu un licăr intermitent, oraşele.

Clark abia percepu această viziune a Pămîntului. La cinci zile depărtare de destinaţie, el descoperise într-una din calele navei un joc de pocher stud. De la început pierdu. Dar nu toate partidele. Cîte un cîştig ocazional îl ajuta să recupereze cîteva monede. Dar în a treia zi a acestui joc nesfirşit, penultima zi a călătoriei, norocul i se schimbă atît de tare încît îl abandonă imediat, alarmat.

În cabină îşi numără banii care-i rămăseseră - optzeci şi una de unităţi. Plătise reprezentantului băncii comisionul de opt la sută la cele o mie de unităţi. Restul se dusese pe biletul de călătorie, pe jocul de pocher şi pe un pistol în "stil imperial". "Cel puţin, se gîndi

Clark, curînd mă voi afla din nou în Oraşul imperial şi cu ceva mai mulţi bani decît data trecută".

Se lăsă pe spate, foarte degajat. Pierderile de la pocher nu-l tulburau. Nu avusese intenţia de a se dedica din nou acestui joc. Acum îl obseda altceva. Fireşte, avea să-şi asume anumite riscuri, dar la un nivel superior: să cîştige cinci sute de mii de unităţi — cel puţin — în acel "Palat al Gologanilor". Ştia că va fi greu să le recapete, dar nu şovăia să încerce, cu speranţa de a izbuti. Se simţea acum capabil şi răbdător, pregătit pentru orice eventualitate.

De îndată ce va pune mîna pe bani, va obţine de la colonelul Medlon un grad în armată. Poate că va trebui să plătească, poate că nu. Totul depindea de momentul respectiv. Acum, nu se mai gîndea la răzbunare. Nu-i mai păsa ce se va întîmpla cu cele două creaturi venale: grăsanul şi colonelul. I se părură doar nişte verigi ale planului său, cel mai ambiţios făurit vreodată de cineva în Imperiul Isher. Acest plan îşi avea rădăcinile într-un fapt ce părea să li scăpat atenţiei tuturor indivizilor ce ajunseseră să ocupe ranguri înalte în serviciul imperial.

Innelda de Isher manifestase intenţii bune pentru ţara sa.

Acest unic contact pe care l-a avut cu ea i-a dezvăluit lui Cayle o personalitate neatinsă de corupţie. În ciuda tuturor celor ce se spuneau împotriva ei, Împărăteasa era cinstită, dar avea ceva machiavelic. Clark nu se îndoia că e în stare oricînd să dea un ordin de excepţie. Dar asta făcea parte din funcţia ei de conducător. Ca şi el, aceasta trebuia să se ridice la înălţimea poziţiei pe care o deţinea.

Fiind atît de cinstită, Împărăteasa avea să primească cu dragă inimă în garda sa un bărbat care, slujindu-se, fără doar şi poate, de autoritatea ei nelimitată, va face curăţenie în jur. De două luni şi jumătate, Cayle se tot gîndea la ce spusese Împărăteasa atunci în biroul lui Medlon şi răspunsurile ei, pe care şi le amintea clar, demonstrau că era la curent cu tot ce se petrecea. Se referise la faptul că mulţi dintre candidaţii la rangul de ofiţer renunţaseră, deoarece auziseră că ceva n-ar fi în regulă. Iar o presupusă conspiraţie în favoarea Arsenalelor era, fără doar şi poate, legată de închiderea inexplicabilă a magazinelor. Ceva se punea la cale, şi pentru Cayle apăruse o ocazie unică de a-şi manifesta loialitatea.

Dar toate proiectele sale erau condiţionate: trebuia s-a caute pe Lucy Rall şi s-o ceară de nevastă.

Nava ateriză într-o zi fără nori, în receptaculul care o aştepta cu cîteva minute înaintea amiezii. Se făcuse deja ora două, cînd Cayle Clark se văzu cu hîrtiile ştampilate. Ieşi în aer liber. Briza îi atinse obrajii şi de pe acel pisc de metal, care era aeroportul, vedea, spre apus, oraşul luminat orbitor.

Priveliştea îţi tăia, pur şi simplu, respiraţia, dar Clark nu irosi nici o clipă. Dintr-o cabină cu teleecran formă numărul lui Lucy. După o pauză, pe ecran se ivi faţa unui tînăr:

122

— Şînt soţul lui Lucy, zise acesta. A ieşit o clipă, dar dumneata nu vrei să-i vorbeşti. Uită-te bine la mine şi ai să fii de acord, adăugă el pe un ton convingător.

Clark se holbă prosteşte. Şi, totuşi, chipul familiar al celuilalt nu străbătea prin şuvoiul vorbelor pe care le rostise.

— Uită-te bine, îl îndemnă, imaginea[1] de pe teleecran.

Clark începu:

— Nu cred că...

Deodată înţelese.

Se trase înapoi ca şi cum ar fi fost pălmuit. Întinse mina

să-şi apere ochii de o imagine prea strălucitoare. Simţea cum i se golesc obrajii de sînge şi se clătină pe picioare ca de o slăbiciune. Vocea, devenită între timp familiară, îl readuse la normal:

— Revino-ţi, îî spuse vocea, şi ascultă. Vrei să te întîlneşti cu mine mîine-seară pe plaja din "Paradisul Galanteriei"? Uită-te încă o dată la mine, convinge-te şi să nu lipseşti de la întîlnire.

Clark nu avea nevoie să se mai uite, dar ochii lui căutară totuşi faţa din imagine. Nu mai încăpea nici o îndoială. Faţa care îl privea din teleecran era chiar a lui.

Cayle Clark se uita la Cayle Clark — la 4 octombrie, anul Isher 4784, ora două şi zece post-meridian.

CAPITOLUL XXII

ZIUA de 6 octombrie. Împărăteasa se trezi din somn agitată şi se răsuci în pat. O obseda o amintire. De cu seară îşi spusese că pînă dimineaţă va lua o hotărîre. Trezindu-se, îşi dădu seama că o mai apasă încă nesiguranţa. Deschise ochii, pornită împotriva zilei ce avea să urmeze.

Se ridică în capul oaselor şi încercă să-şi mai relaxeze faţa încordată, tn acest moment, vreo cinci-şase cameriste, care stăteau mai mult sau mai puţin la pîndă în spatele unui paravan insonorizat, se repeziră spre ea, ofenndu-i o băutură energizantă. Adaptară lumina solară şi dormitorul cel mare se lumină pentru o nouă dimineaţă. Masaj, duş, machiaj, pieptănat, coafat — şi mereu, în timp ce trecea prin toate aceste operaţii cotidiene, ea se gîndea: "Trebuie să pornesc la acţiune, căci altfel atacul va culmina printr-o umilinţă personală. Este sigur că după patru luni nu o să mai întîrzie prea mult".

De îndată ce se îmbrăcă, începu să primească dregătorii de la Curte. Mai întîi pe Gerritt, administratorul-şef al Palatului, care avea o problemă, de fapt mai multe, şi, ca de obicei, dintre cele mai plicticoase. Era şi vina ei. Cu mult timp în urmă insistase ca ea să decidă în privinţa tuturor pedepselor aplicate personalului Palatului, unde predomina insolenţa. Slujitorii îşi înfruntau superiorii şi nu voiau să muncească, iar delictele se răspîndeau tot mai mult.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse ţîfnoasă Innelda. Dacă nu le plac restricţiile impuse de statutul lor de ce nu

pleacă? Slujitorii educaţi la Palat pot obţine întotdeauna posturi bune chiar şi pentru simplul motiv că se crede despre ei că mi-ar cunoaşte viaţa particulară.

— Dar de ce nu mă lasă Maiestatea voastră să rezolv personal aceste chestiuni? întrebă Gerritt.

124

Aceasta era observaţia pe care o făcea întotdeauna cu încăpăţîna-re. Împărăteasa ştia că pînă la urmă va izbuti s-o convingă, obosind-o, dar asta nu va fi în avantajul lui. Ea nu voia ca vreun conservator I bătrîn şi încăpăţînat să aibă controlul deplin asupra uriaşului personal de slujitori ai Palatului. Moştenire din perioada regenţei, Gerritt şi toţi cei de teapa lui, erau ameninţaţi cu presiuni pentru a-i determina să demisioneze. Oftă, şi-l trimise la plimbare, revenind la propriile-i probleme. Ce putea să facă? Să comande atacuri oriunde era - posibil? Să aştepte, cu speranţa că vor apărea noi informaţii? Necazul era că aştepta de prea multe săptămîni.

Intră generalul Doocar, un bărbat înalt şi slab, cu ochi cenuşii ca de gresie. O salută cu gesturi rigide şi spuse:

— Doamnă, clădirea a reapărut astă-noapte cam la un minut de la momentul în care era aşteptată, şi imaginea a stăruit două ore şi patruzeci de minute.

Innelda încuviinţă din cap. Se obişnuise cu această veste. Tiparul acela al reapariţiei fusese stabilit cam la o săptămînă de la prima dispariţie. Dar ea tot mai insista să fie ţinută la curent cu mişcările clădirii, deşi nu ar fi putut spune de ce anume.

"Sînt ca un copil", îşi mărturisi ea, autocritic, "nu vreau să las nimic să-mi scape de sub control". Gîndul acesta o întuneca şi o întrista. Făcu vreo cîteva observaţii aspre cu privire la eficacitatea savanţilor militari de sub comanda generalului, şi puse apoi întrebarea vitală. Generalul clătină din cap:

— Doamnă, în momentul de faţă nici nu se pune problema unui atac. Avem o maşină energetică ce domină magazinele de arme din toate oraşele mari de pe planetă. Dar în ultimele două luni şi umătate au dezertat unsprezece mii de ofiţeri. Maşinile energetice sînt deservite de nişte paznici, care nu ştiu să le mînuiască.

Femeia îl fulgeră cu o nouă observaţie:

— Maşina hipnotică ar fi putut să-i instruiască pe toţi în numai o oră.

— Da.

Glasul aspru nu se schimbă. Buzele subţiri se subţiară şi mai tare. Generalul reluă.

— Maiestate, dacă sîntem gata să dăm asemenea informaţii soldaţilor obişnuiţi, acesta este privilegiul dumneavoastră. Este suficient. Daţi ordinul şi mă voi supune.

Innelda îşi muşcă buzele supărată. Bătrînul ăsta sever o prinsese în capcană. Era supărător să constate că, pînă la urmă, a dat în vileag un gînd pe care de atîtea ori şi-l reprimase în trecut. Vorbi în propria apărare:

— S-ar părea că soldaţii de rînd sînt mai loiali şi mai bravi chiar decît ofiţerii mei.

Generalul dădu din umeri.

125

— Dumneavoastră le permiteţi acestor perceptori să vîndă gradele din armată, făcînd din asta un privilegiu exclusiv al lor. Astfel, vă procuraţi oameni învăţaţi, dar să nu vă aşteptaţi ca un om care a plătit zece mii de unităţi monetare pentru gradul de căpitan să-şi asume şi riscul de a fi ucis în luptă.

Discuţia începu s-o cam obosească. O mai auzise sub o altă formă de nu ştiu cîte ori. Aceleaşi sensuri vechi, cu aceleaşi accente dramatice, deşi trecuseră cîteva săptămîni de cînd se comentase problema obţinerii gradelor în armată. Nu era deloc un subiect plăcut. Acum îi amintea de un lucru pe care aproape că-l uitase:

— Ultima dată cînd am discutat această problemă, zise ea, vorbind rar, ţi-am cerut să-l contactezi pe colonelul Medlon şi să-l întrebi ce s-a întîmplat cu ofiţerul pe care urma să-l angajeze tocmai cînd i-am vorbit eu deunăzi prin teleecran? Nu mi se întîmplă des să stabilesc contacte personale cu rangurile inferioare.

Se înfurie brusc.

— Sînt prizoniera unei grupări de bătrîni care nu sînt în stare să mobilizeze o armată.

Stăpînindu-şi puţin furia, adăugă:

— Dar să lăsăm asta. Ce e cu el?

Generalul Doocar rosti vorbe foarte tăioase:

— Colonelul Medlon mă informează că tînărul candidat la rangul de ofiţer nu a revenit la ora stabilită. Colonelul presupune că acesta a aflat ce se pune la cale şi, probabil, s-a răzgîndit.

Împărăteasa medită un timp în tăcere. Explicaţia părea greşită. Băiatul nu-i făcuse această impresie. Şi pe urmă îi vorbise chiar ea personal.

Împărăteasa nu subestima puterea unor asemenea contacte directe. Oamenii care o cunoşteau pe Împărăteasa din Isher îi simţeau nu numai farmecul personal, ci şi aura ei ieşită din comun.

În cele din urmă, vorbi calm şi hotărit:

— Domnule general, informează-l *chiar astăzi* pe colonel că trebuie ori să-l aducă pe acest tînăr ofiţer, ori el să fie supus dimineaţa controlului prin aparatul Lambeth.

Generalul uscăţiv se înclină, dar pe faţă îi juca un zîmbet cinic:

— Doamnă, dacă doriţi să distrugeţi corupţia, de la individ la individ, vă aşteaptă o sarcină de-o viaţă.

Împărătesei nu-i prea plăcură aceste vorbe. Simţea în ele o brutalitate care o rănea în adîncul inimii. Se trase înapoi:

— Trebuie totuşi să pornesc de undeva. Făcu un gest pe jumătate de ameninţare, pe jumătate de dezamăgire. Apoi spuse cu uri glas aproape plîngăreţ.

— Nu te mai înţeleg, domnule general. Acum cîţiva ani, erai de acord că trebuie făcut ceva.

— Nu-de către dumneavoastră, clătină el din cap. Familia imperială trebuie să sancţioneze, dar nu să conducă personal o

operaţie de asanare morală. (Dădu din umeri.) De fapt, m-am raliat, mai mult sau mai puţin, la ideea Arsenalelor că trăim într-o epocă în care oamenii se lasă pradă corupţiei ori de cîte ori li se neagă posibilitatea de exprimare normală a instinctelor lor aventuroase. Ochii verzi ai împărătesei scîhteiară:

— Nu mă interesează filosofia Arsenalelor.

Înţepeni de uimire văzînd că a vorbit astfel despre Arsenale. Îi aruncă generalului acuzaţia, dar bătrînul părea imun:

— Doamnă, cînd voi înceta să studiez ideile şi concepţiile filosofice ale unei puteri care dăinuie de trei mii şapte sute de ani, îmi voi prezenta demisia.

Femeia încetă să se mai certe. Pretutindeni unde se întorcea dădea peste un soi de semiadoraţie faţă de Arsenale. Mai mult decît atît, exista un fel de acceptare a magazinelor de

arme ca o faţetă legitimă a civilizaţiei Isher. "Trebuie să mă descotorosesc de bătrînii ăştia", gîndi ea, şi nu pentru prima dată. "Mă tratează ca pe un copil şi aşa o să facă întotdeauna".

Apoi rosti cu glas tare, glacial:

— Domnule general, nu mă interesează să au'd preceptele morale ale unei organizaţii care stă la baza întregii imoralităţi din sistemul solar. Trăim într-o epocă în care capacitatea productivă este atît de mare încît nimeni nu va trebui, vreodată, să moară de foame. Crimă dincolo de motivaţiile economice nu există. Problema crimei din punct de vedere psihiatric poate fi rezolvată ori de cîte ori depistăm o persoană afectată de o maladie psihică. Dar care este soluţia?

Între timp se înfierbîntase de amintirea furiei ei trecute.

— Descoperim că unui psihopat i s-a vîndut un pistol de la magazin. Tot aşa este protejată şi proprietatea unei "case a iluziilor". E adevărat că în cazul acesta există o înţelegere între poliţie şi aceste "case" prin care sînt autorizate raziile. Dar dacă vreun proprietar individual s-ar hotărî să se împotrivească, ar trebui să punem în acţiune, pentru a-l înfrînge, un tun de treizeci de mii de cicli.

Făcu o pauză pentru a inspecta în oglindă talentul coafezei. Se declară satisfăcută şi o trimise Ia plimbare cu un gest. Apoi continuă:

— Ridicol şi criminal! Din toate părţile sîntem frustraţi în dorinţa noastră de a pune capăt acestei ticăloşii eterne a milioane de indivizi care-i rîd în nas legii pentru că au arme de Ia Arsenale. Ar fi cu totul altfel dacă aceştia — fabricanţii de arme — şi-ar vinde produsele numai unor persoane onorabile. Dar cînd tot soiul de ticăloşi pot cumpăra pistoale...

— Arme defensive... o întrerupse cu blîndeţe generalul. Numai de apărare.

— Exact, spuse Innelda. Un om poate comite orice crimă şi apoi se poate apăra împotriva justiţiei. Ah! De ce mă mai obosesc să- ţi vorbesc dumitale? Domnule general, ascultă-mă. Avem arme care pot distruge definitiv aceste Arsenale. Nu e nevoie să-i omori pe

membrii organizaţiei, ci doar să pui armata să distrugă magazinele. Am zis însă că trebuie organizată armata pentru un atac în termen de cît? Trei zile? O săptămînă?

Se uită lung la el.

— Spune, domnule general, de cît timp e nevoie?

Acesta vorbi cu glas aproape rugător:

— Doamnă, acordaţi-mi răgaz măcar pînă la sfirşitul anului. Jur că starea de confuzie generată de dezertări ne-a adus în pragul prăpastiei.

Momentan, ea uitase de dezertări:

— Şi i-aţi capturat pe unii dintre aceşti ofiţeri?

— Pe unii da, spuse şovăielnic generalul.

— Vreau să mi se pună la dispoziţie unul pentru a-l interoga chiar în cursul acestei dimineţi.

Generalul Doocar se înclină.

— Cît despre ceilalţi, continuă Innelda, ţineţi poliţia militară pe urmele lor. De îndată ce se termină zăpăceala asta, am să înfiinţez curţi marţiale speciale si o să-i învăţ pe trădătorii ăştia sensul adevărat al jurămintelor lor de supunere.

— Dar dacă au cumva magazine de arme, spuse Doocar din nou cu glas foarte blînd.

Reacţia împărătesei fu atît de violentă îneît cu foarte marc greutate îşi mai stăpîni furia. Rosti cu gravitate :

— Prietene, cînd disciplina forţelor armate poate fi anihilată de către o organizaţie subversivă, atunci pînă şi generalii trebuie să-şi dea seama că e timpul să distrugă subversiunea. (Făcu un gest cu braţul drept — un gest care semnifica luarea unei hotărîri.) Domnule general, azi după-amiază voi vizita laboratoarele din Cîmpul Olimpic. Vreau să văd ce progrese s-au făcut în problema depistării operaţiilor executate de făuritorii de arme împotriva acestei clădiri. Mîine-dimineaţă, cel mai tîrziu, colonelul Medlon trebuie să mi-l aducă pe.tînărul care urma să fie angajat în armată. Dacă n-o poate face, atunci va cădea cel puţin unul dintre capetele corupţiei. Poate mă vei socoti copilăroasă pentru că mă preocup de un singur individ. De undeva trebuie să încep, totuşi. Şi pe tînărul acela îl cunosc. În privinţa lui pot întreprinde verificările necesare. Acum însă, dumneata, admiratorul Arsenalelor, dispari de aici pînă nu iau o măsură drastică.

— Doamnă, protestă fără prea multă convingere Doocar, sînt supus loial al Casei Isher.

— Îmi pare bine că o spui, îl ironiza Innelda.

Cu un aer maiestuos, trecu pe lîngă el fără a mai întoarce

capul.

CAPITOLUL XXIII

CÎND ÎMPĂRĂTEASA INTRĂ în sală, îi auzi pe cei adunaţi deja acolo oftînd uşuraţi. Le zîmbi fără prea multă strălucire. Oamenii care voiau să mănînce în salonul imperial trebuiau să aştepte pînă ce frîngea ea pîinea ori, dimpotrivă, pînă le trimitea vorbă că nu vine. În general, cei care aveau acces la acest salon căutau să profite de privilegiu. Innelda le spuse "bună-dimineaţa" şi se aşeză în capul mesei. Sorbi dintr-un pahar cu apă, acesta fiind semnalul prin care-i chema pe chelneri. După ce le dădu comenzile, se uită prm încăpere. Pretutindeni, doar capete cărunte: bărbaţi şi femei de peste cincizeci de ani, relicve din perioada regenţei.

Vreo cinci-şase tineri şi vreo două dintre secretare şedeau chiar la masa ei. Dar aceştia rămăseseră doar cîţiva, după emigrarea tinerilor în urma plecării Prinţului Del Curtin.

— Toată lumea a dormit bine astă-noapte? zise Innelda cu dulceaţă, întrerupînd tăcerea. Toţi se grăbiră s-o asigure că aşa fusese. "Vai ce drăguţ", murmură ea, şi apoi căzu într-o tăcere morocănoasă. Nu era prea sigură ce doreşte de la însoţitorii ei. Probabil, oarecare frivolitate. Dar cît de multă? Cu un an în urmă, un tînăr abia prezentat celor de faţă, o întrebase dacă mai e virgină. Şi întrucît era, incidentul o mai enerva şi acum.

Vorbirea pe şleau nu era acceptată. Avea sentimentul instinctiv, că o comportare imorală din partea ei s-ar reflecta negativ asupra reputaţiei familiei Isher. Şi ce-i cu asta? Ciuguli dintr-un fel de pîine prăjită. Ce voia? O abordare pozitivă — credinţa în principii cu capacitatea de a vedea latura umoristică a vieţii. Educaţia severă şi simplă pe care o primise îi accentuase deprinderile pozitive ale minţii. "Trebuie să scap de indivizii ăştia fără umor, nişte pierde-vară, nişte lasă-mă-să-te-las, nişte speriaţi, grijulii, care se gîndesc de două ori înainte de a face un pas şi apoi se opresc".

129

Înduioşată de propria-i soartă, se rugă zeilor săi intimi: "Daţi-mi într-o bună zi o glumă ca să mă faceţi să rid şi un bărbat care să poată conduce treburile statului şi care, pe deasupra, să mă şi amuze. Ah, de-ar fi aici Del". Se încruntă

supărată de calea pe care îi porniseră gîndurile. Vărul ei, Prinţul Del Curtin, dezaprobase atacul împotriva Arsenalelor. Ce şoc avusese cînd descoperise prima dată acest lucru! Şi ce umilinţă, cînd toţi tinerii din clica lui părăsiseră Palatul împreună cu el, refuzînd să participe la aventură! După ce-l ucisese pe Banton Vickers, care ameninţase că informează Arsenalele despre planurile ei — afirmaţie trădătoare care, lăsată în voia ei, i-ar fi distrus prestigiul — , nu mai putea trece cu vederea opoziţia. Cu buzele strînse, îşi amintea ultima lor conversaţie. Prinţul, rece şi oficial, minunat de chipeş în mînia lui, iar ea nesigură, şi totuşi încăpăţînată, cînd el îi spusese: "Innelda, cînd o să-ţi treacă nebunia asta, poţi să mă rechemi". Nu se poate ca el să nu fi ştiut că e un prilej pentru ea să spună "asta înseamnă niciodată", dar, de fapt, nu îndrăznise să rostească aceste vorbe. Se comportase ca o nevastă — gîndi ea cu amărăciune — nedreptăţită şi totuşi ezitînd să spună prea mult de teamă ca nu cumva soţul ei să-i iâ drept bune cuvintele. Nu că ar mai fi putut să se mărite vreodată cu Prinţul după o astfel de comportare din partea lui, dar" ar fi fost totuşi plăcut să-l aibă din nou alături... mai tîrziu, după distrugerea Arsenalelor. Îşi termină micul-dej«n şi se uită la ceas. Era nouă şi treizeci de minute. Se strînse fără voie în ea*însăşi. Ziua cea lungă abia începea. La zece şi jumătate, după ce rezolvase corespondenţa urgentă, ceru să fie adus în faţa ei ofiţerul dezertor. Se numea Gile Sanders. Innelda îl scrută cu un aer posomorit. Din dosarul lui reieşea că avea trei amante şi că făcuse o adevărată avere din afaceri dubioase privind achiziţiile pentru armată. Poveste absolut tipică. Nu reuşea însă să priceapă cum de părăsise toate acestea şi dezertase. La întrebarea ei, ofiţerul ridică din umeri:

— Probabil, am fost nerod.

Împărăteasa îl cercetă cu atenţie, muşcîndu-şi buzele.

— Prietene, zise ea, în cele din urmă, cu blîndeţe, stă în puterea mea să te pedepsesc în multe feluri: cu moartea, cu surghiunul... Dar, în acelaşi timp, pot să-ţi comut pedeapsa — şovăi — sau să te repun în drepturi.

Maiorul Sanders oftă obosit.

— Ştiu, aceasta este imaginea pe care mi-am făcut-o imediat.

— Nu înţeleg, zise ea nedumerită. Dacă ai cunoscut elementele potenţiale aie acţiunii dumitale, atunci ai fost

absolut zevzec.

— Imaginea — zise el, cu glas monoton, ca şi cum nici nu ar fi sesizat întreruperea — unei perioade în care cineva, nu neapărat dumneavoastră, ar avea această putere fără nici un fel de îngrădire,' fără să existe vreun loc către care să se întoarcă, fără alte resurse, fără uşurare, fără... speranţă.

130

Innelda vorbi explodînd de mînie:

— Doamne, cîţe tîmpenii!

Se lăsă, copleşită, pe speteaza scaunului, răsuflă adînc, apoi dădu supărată din cap.

— Domnule maior, zise ea, cu asprime în glas, îmi pare rău pentru dumneata. Fără îndoială, ceea ce ştii despre istoria familiei mele ţi-a sugerat că pericolul abuzului de putere nu există.

Observă cu uimire că vorbele ei nu l-au atins în nici un fel. Reluă:

— Domnule maior, dacă ne descotorosim de magazinele de arme, am putea introduce legi pacificatoare, care să nu mai fie călcate în picioare.

— Exact, zise Sanders. Doar atît.

Împărăteasa continuă cu amărăciune:

— Dacă crezi cu atîta fermitate în magazinele de arme, de ce nu te-ai apărat cumpărînd de la ele un pistol defensiv?

— Ba am cumpărat.

Innelda şovăi, apoi îl întrebă cu răceală:

— Atunci care a fost chestiunea? Te-a părăsit curajul în momentul în care trebuia să-l foloseşti pentru a te apăra de arestare?

Îl supraveghea atentă, dîndu-şi seama că n-ar fi trebuit să rostească aceste vorbe.

— Nu, Maiestate, am făcut exact ceea ce au făcut şi alţi... ăă... dezertori. Mi-am scos uniforma şi m-am dus la un magazin de arme cu gîndul să cumpăr un pistol. Dar uşa n-a vrut să se deschidă.

În timp ce vorbea, ochii i se luminară, dar în scurt timp se întristară din nou:

— Sînt exact în situaţia în care vreţi să-i aduceţi pe toţi. N-am încotro. Trebuie să mă supun legilor dumneavoastră. Trebuie să accept declaraţia secretă de război împotriva unei

instituţii care, în egală măsură cu Casa imperială, face parte din civilizaţia Isher, termină el calm.

După ce-l expedie, Împărăteasa îi trecu numele în agendă, dorind cu insistenţă să audă verdictul Curţii Marţiale care-l judeca. Totodată, îşi aminti de tînărul pe care urma să-l aducă, în cursul dimineţii, colonelul Medlon. Răsfoi paginile agendei şi-i găsi imediat numele:

— Cayle Clark, zise ea, cu glas tare. El e! .

CAPITOLUL XXIV

"NE-AM CĂSĂTORIT într-o vineri pe la prînz — scria Lucy în raportul, ei destul de haotic, prezentat Secţiei de coordonare a Arsenalelor — , în ziua în care el a debarcat de pe Marte. Nu ştiu cum se explică faptul că o verificare ulterioară a arătat că a aterizat abia la ora două; şi nici nu i-am cerut această informaţie. O să-l întreb numai dacă mi se cere anume s-o fac. Nu am chef să ghicesc cum de a izbutit să mă ia de nevastă înainte de ora sosirii navei. În minţea mea nu stăruie nici un fel de întrebări. Bărbatul cu care m-am măritat este Cayle Clark. Este imposibil să fi fost trasă pe sfoară de cineva care se dădea drept el. Tocmai mi-a transmis apelul zilnic prin teleecran, dar nu ştie că aştern acum pe hîrtie acest raport, încep să simt că fac o greşeală prezentînd rapoarte, de un fel sau altul, despre persoana lui. Totuşi, date fiind împrejurările generale, încerc, aşa cum mi s-a cerut, să-mi amintesc în amănunt cele întîmplate. Voi începe cu momentul în care am primit apelul lui prin teleecran în dimineaţa sosirii de pe Marte.

Ţin minte că era pe la zece şi jumătate. Conversaţia aceea a fost extrem de scurtă. Ne-am dat bineţe şi pe urmă m-a cerut de nevastă. Sentimentele mele pentru Cayle Clark sînt binecunoscute şefului Departamentului de coordonare şi sînt sigură că domnul Hedrock nu va fi surprins că am căzut imediat la învoială cînd mi s-a făcut această propunere şi că ne-am semnat declaraţiile de căsătorie pe circuitul înregistrat cu cîteva minute înainte de amiază, chiar în aceeaşi dimineaţă. Apoi am plecat împreună spre apartamentul meu, în care, cu o singură întrerupere, am rămas în tot cursul zilei şi nopţii respective. Întreruperea s-a pFodus la două fără un sfert, cînd m-a întrebat dacă n-aş vrea să fac o plimbare în jurul clădirii, în timp ce urma

să folosească teleecranul meu pentru o conversaţie. Nu mi-a

132

spus dacă va suna el sau va fi sunat, dar, întorcîndu-mă, am observat după contor că nu el făcuse apelul.

Nu-mi cer scuze pentru că am părăsit apartamentul la cererea lui, întrucît mi se pare normal faptul că am acceptat. În cursul zilei şi serii n-am mai făcut nici un fel de referire la această conversaţie. În schimb, mi-a povestit tot ce i s-a întîmplat de cînd îl văzusem utima oară în acea «casă a iluziilor». Mărturisesc că pe alocuri relatarea lui nu era chiar atît de clară şi că, de mai multe ori, mi-a dat impresia că povesteşte lucruri care i se întîmplaseră cu foarte multă vreme mai înainte.

În dimineaţa de după căsătorie s-a sculat devreme şi mi-a spus că are multe lucruri de făcut. Întrucît eram nerăbdătoare să-l chem pe domnul Hedrock, l-am lăsat să plece fără nici un fel de obiecţie. Raportul ulterior al unui alt agent al Arsenalelor, în sensul că un avion particular foarte luxos l-a cules din preajma apartamentului meu, înainte ca agentul să poată chema pe cineva în ajutor, mă nedumereşte. Sincer vorbind, nu izbutesc să înţeleg. De atunci, Cayle nu m-a mai vizitat, dar m-a chemat în fiecare dimineaţă prin tele-ecran, spunîndu-mi că, deocamdată, nu-mi poate oferi amănunte despre ceea ce face şi că mă iubeşte la fel ca întotdeauna. Nu am cît de cît cunoştinţă despre relatarea după care, de o lună încoace, este căpitan în armata Maiestăţii sale. Nu ştiu cum a izbutit să obţină acest rang şi nici prin ce mijloace îşi promovează interesele» Dacă este, într-adevăr, ataşat Corpului de servicii personale al Împără-tesei, atunci nu pot decît să-mi exprim uimirea şi să fac orice specu-laţii privind felul în care a izbutit să ajungă acolo.

În concluzie, să-mi fie îngăduit a-mi afirma încrederea în Cayle. Nu-mi pot explica acţiunile lui, dar cred că rezultatul final va fi onorabil.

(Semnat)

Lucy Rall Clark, 14 noiembrie

anul Isher 4784"

CAPITOLUL XXV

DECI ASTA ERA. De o lună, Hedrock îşi tot amînase reflecţiile, aşteptînd noi. şi noi dovezi. Dar acum, citind raportul

întocmit de Lucy, îşi formă o convingere. Avusese loc, în sfîrşit, o întorsătură spectaculoasă a evenimentelor. În ce anume consta aceasta habar n-avea. Era alarmat de teama că ar putea pierde nişte atuuri de importanţă vitală.

Încruntat, reciti declaraţia primită şi i se păru că Lucy are o atitudine negativă faţă de magazinele de arme. Asta nu se vedea din ceea ce făcuse, ci din faptul că simţea pericolul interpretării greşite a acestor acţiuni. Era o atitudine devansată, şi deci greşită. Arsenalele exercitau o putere psihologică asupra membrilor lor. De obicei, cînd cineva dorea să se desprindă, i se răpeau amintirile vitale, i se dădea o primă în funcţie de vechimea în muncă şi era alungat cu binecuvântările organizaţiei. Dar Lucy reprezenta un cpntact-che-ie, mai ales în vremurile acestea, de mare criză. Conflictul dintre îndatoririle ei faţă de magazine şi situaţia personală nu trebuia lăsat să creeze probleme prea mari.

Hedrock se încruntă din nou, încercînd să rezolve dilema, apoi formă un număr de apel prin teleecran. Apăru faţa lui Lucy şi Hedrock îi spuse foarte senos:

— Lucy, ţi-am citit declaraţia şi vreau să-ţi mulţumesc pentru ajutorul acordat. Apreciem foarte exact poziţia în care te am şi mi s-a cerut — formulă cu multă grijă afirmaţia de parcă îndărătul vorbelor lui s-ar fi aflat o conducere colectivă — nu s-a cerut să te rog să rămîi pregătită pentru o chemare din partea noastră, zi şi noapte, pînă ce trece perioada critică. În schimb, Arsenalele vor face tot ce le stă în putinţă pentru a-ţi ocroti soţul de orice reacţie primejdioasă ce ar putea rezulta din acţiunile lui.

Nu era o promisiune uşuratică. Încredinţase deja această misiune Filialei de protecţie, care acţiona în măsura în care era posibil să protejeze un om în sfera imperială. Se uită în treacăt, dar cu multă intensitate, la faţa lui Lucy. Deşi era inteligentă, n-avea să înţeleagă niciodată pe deplin războiul dintre Arsenale şi Imperiul Isher. Acesta nici nu era, de altfel, foarte vizibil. Nu se trăgea cu arme de foc, nimeni nu era ucis şi, chiar dacă Arsenalele ar fi fost distruse, Lucy n-ar fi observat imediat, iar viaţa n-ar fi fost afectată în nici un fel. Nici măcar Nemuritorul n-ar putea spune care avea să fie tiparul existenţei cînd se va elimina una dintre cele două faţete energetice ale clădirii. Văzu

că Lucy nu e mulţumită de explicaţiile sale. Şovăi înainte de a adăuga:

— Doamnă Clark, în ziua în care v-aţi măritat, aţi luat măsurăto-. rile calidetice ale soţului dumneavoastră şi ni le-aţi dat nouă. Nu v-am pus niciodată la curent cu rezultatul integral pentru că n-am vrut să vă alarmăm. Cred, totuşi, că veţi fi mai degrabă interesată decît îngrijorată.

— Dar e vorba de ceva deosebit? întrebă Lucy.

— Ceva deosebit? (Hedrock bîjbîi puţin, căutîndu-şi epitetele.) Caliditatea soţului dumneavoastră în momentul în care l-aţi supus măsurătorilor era cea mai ridicată pe care a înregistrat-o vreodată istoria Centrului de informaţii. Indicele nu are nici o legătură cu jocurile de noroc şi nu putem nici măcar să ne închipuim ce formă va lua, atîta doar că va afecta întreaga lume a Isherului — în privinţa asta nu avem nici o îndoială.

O privi lung, cu ochii tulburaţi. Îngrozitor în întreaga poveste era că acest Cayle Clark nu făcea absolut nimic. Iată-l acolo, ataşat pe lîngă personalul de serviciu al împărătesei. Fiecare mişcare a lui era relatată de o armată de spioni — mă rog, aproape toate mişcările lui. Apelurile pe care le făcuse, prin teleecrane, din Palat se dovediseră a avea un caracter prea intim pentru a suporta un amestec din afară. Doar de două ori reuşise *sÂ* părăsească Palatul, scăpînd de urmăritori. Incidentele minore nu izbuteau să explice faptul că, în conformitate cu măsurătorile calidetice, ceea ce se întîmpla, se întîmpla *acum.* Marele eveniment, care va fi fost acela, tocmai se petrecea. Şi nici măcar negatiştii de la Arsenale nu izbuteau să ghicească despre ce e vorba.

Hedrock explică atunci situaţia:

— Lucy, eşti sigură că nu ne ascunzi nimic? Iţi jur că e o chestiune de viaţă şi de moarte, în special în legătură cu viaţa lui.

Fata clătină din cap şi, cu toate că Hedrock o ţinea sub o observaţie severă, ochii ei nu manifestară nici o schimbare şi nici nu păreau să fie miopi. Se măriră, dar acesta era alt fenomen. Gura îi rămase fermă, ceea ce reprezenta un semn bun. Era, fireşte, imposibil să spună ceva precis, urmărind doar reacţiile ei fizice — afară doar de faptul că, după cîte se ştia, Lucy Rall nu făcuse

niciodată instrucţie de eludare. În timp ce Robert Hedrock învăţase să mintă fără a se trăda prin vreuna dintre reacţiile cunoscute detectorului de minciuni, Lucy, pur şi simplu, nu avea experienţa necesară: stăpînirea nervilor pentru a înăbuşi semnalele inconştiente ale muşchilor.

— Domnule Hedrock, zise ea, ştiţi bine că puteţi conta pe mine întotdeauna.

Asta era o victorie pentru ţelurile lui imediate. Dar întrerupse legătura, nemulţumit, nu de Lucy sau de ceilalţi agenţi, ci de el însuşi, îi lipsea ceva. Mintea lui nu pătrundea destul de profund realitatea. Tocmai acum îi scăpa printre degete soluţia problemei pendulării, tot aşa cum îl nedumerea ceea ce în realitate ar fi trebuit să fie doar aparenţă. Şezînd aici, în biroul lui, aplecat asupra unor fapte şi cifre, se afla prea departe de scena acţiunilor.

În mod limpede, sosise timpul ca Robert Hedrock să facă personal o cercetare la faţa locului.

CAPITOLUL XXVI

HEDROCK merse agale pe "Bulevardul Şansei", încîntaţ de înfăţişarea schimbată a acestei artere de circulaţie. Nici nu mai ţinea bine minte cînd fusese ultima dată pe aici, dar i se păru că trecuse foarte, foarte multă vreme. Stabilimentele se înmulţiseră faţă de ce-şi amintea, dar altfel schimbările nu erau foarte evidente. O sută de ani nu afectaseră metalul structural şi materialele de construcţii fabricate după regulile stricte ale Imperiului Isher. Liniile arhitectonice generale rămăseseră aceleaşi. Numai decoraţia era schimbată. Alte faţade luminoase menite să atragă privirile îl întîmpinau din toate părţile. Ştiinţa renovării nu fusese neglijată.

Intră în "Palatul Gologanilor" fără să fi luat vreo hotărîre în privinţa genului de acţiune pe care avea s-o întrejprindă. Era pentru metoda abordării irezistibile. Se gîndea că e mai bme să amine pentru moment hotărîrea în această privinţă. Cînd intră în "Sala comorilor", simţi *o* furnicătură de la inelul de pe degetul cel mic. O transparenţă îl verifica din dreapta. Merse mai departe, apoi se întoarse aşa, în treacăt, ştergîndu-i cu privirea pe cei doi bărbaţi din direcţia cărora venise impulsul. Erau oare angajaţi sau amatori? întrucît avea la el întotdeauna vreo

cincizeci de mii de unităţi monetare, pentru trişorii amatori neplăcerea ar fi fost destul de mare. Zîmbi blînd, apro-piindu-se de ei.

— Mă tem că nu, zise el. Aţi uitat planurile pe care le aveaţi? Cel mai greoi dintre ei băgă mîna într-un buzunar al hainei şi

apoi dădu din umeri:

— Văd că nu aveţi vreun pistol de la magazinele de arme, zise el, cu mult subînţeles. Nu sînteţi deloc înarmat.

Hedrock îi răspunse:

— Vreţi să mă supuneţi unui test? îl privi pe individ drept în ochi.

Cartoforul fu primul care coborî privirea:

137

— Haide, Jay, nu e senul de treabă la care mă aşteptam.

Hedrock îl opri în timp ce dădea să plece:

— Lucrezi aici?

Bărbatul clătină din cap:

— Nu, dacă aveţi ceva împotrivă, zise el foarte sincer.

Hedrock rise:

— Vreau să vorbesc cu şeful.

— Aşa m-am gîndit şi eu, răspunse bărbatul. Ei, treaba a fost bună atîta vreme cît a ţinut.

De data asta, Hedrock îi lăsă să plece. Nu fu deloc surprins de reacţia lor. Secretul forţei umane este încrederea în sine şi încrederea pe care o citiseră ei în ochii lui îşi avea rădăcinile în certitudini pe care majoritatea bărbaţilor nici nu le avuseseră vreodată. În lumea întreagă, nu existase niciodată vreun bărbat înarmat ca el cu sisteme de apărare mentale, fizice, afective, neurale şi moleculare.

Dată fiind descrierea biroului lui Martin, pe care i-o oferise Lucy, fu scutit de orice explorări. Intră pe coridorul din spatele sălii de jocuri. Cînd închise uşă în urma lui, căzu peste el o plasă care-l înfăşură din cap pînă-n picioare. Se strînse brusc şi îl înălţă la aproape un metru de la podea. Hedrock nu făcu nici un efort de a se elibera. Era destulă lumină pentru a vedea duşumeaua de sub el şi poziţia nedemnă în care se afla nu-l tulbura cîtuşi de puţin. Avu răgaz pentru cîteva gînduri. Şi Harj Martin începuse să fie mai prudent în privinţa musafirilor nepoftiţi. Asta dovedea ceva. Ce anume, avea să afle mai tîrziu,

în momentul întîlnirii.

N-a trebuit să aştepte prea mult. S-au auzit nişte paşi. S-a deschis uşa şi a intrat grăsanul. A aprins lumina puternică şi, cu un zîmbet vesel pe faţă, a rămas cu ochii ţintă la deţyiut:

— Ei, spuse el, în cele din urmă, pe cine avem noi aici?

Se opri cînd simţi privirea lui Hedrock aţintită asupra lui. O parte din veselie îi dispăru imediat.

— Cine eşti dumneata? spuse el repezit.

Hedrock îi răspunse:'

— În seara zilei de 5 octombrie, sau cam aşa ceva, ai fost vizitat aici de un tînăr numit Cayle Clark. Ce s-a întîmplat?

— Întrebările le pun eu, replică Martin, şi din nou înfruntă privirea lui Hedrock. Ia spune, dumneata cine eşti? De data asta, întrebase pe un ton mai umil.

Hedrock făcu un gest, bine studiat ca timp şi valoare. Unul dintre inelele de pe degetele lui dizolvă materialul din care era făcută plasa. Se desfăcu sub el ca o uşă care se deschide. Cînd ateriza pe picioare, zise:

— Hai, vorbeşte, prietene, mă grăbesc.

Fără să ia în seamă pistolul pe care îl apucă în grabă Martin, trecu pe lîngă el. Cînd vorbi din nou, i se simţea deplina siguranţă

În glas. Mai fii nevoie doar de cîteva momente pentru ca, resemnat, operatorul de la cazinou să se hotărască să colaboreze cu el.

— Dacă nu doriţi decît informaţii, e-n regulă. (Apoi adăugă.) Data este corectă. Pe la miezul nopţii, în seara, zilei de 5 octombrie, a venit aici individul acela, Clark. Era însoţit de fratele său geamăn. Hedrock dădu din cap, dar nu spuse nimic. Nu venise aici pentru o discuţie.

— Vai, continuă Martin, erau cei mai hotărîţi gemeni pe care i-am văzut vreodată şi lucrau împreună ca o echipă. Unul dintre ei trebuie să fi avut ceva experienţă în armată pentru că stătea ţeapăn — mde, ştii şi dumneata, aerul pe care îl deprind acolo... parcă sînt hipnotizaţi. El era cel care ştia totul şi, Doamne, ce dificil s-a mai dovedit! Am început să-i spun că nu sînt fraier şi m-am trezit că mă pocneşte peste picioare. Am făcut o mişcare cam prea rapidă cînd m-am întors să scot banii din seif şi o nouă explozie mi-a retezat o parte din păr.

Şi arătă o porţiune de chelie în creştetul capului. Hedrock o cercetă cîteva secunde. În mod evident era vorba de o împuşcătură trasă de aproape. O armă de la Arsenale ori din armată. Procedînd prin eliminare, hotărî că e vorba de armată.

— Dar văd că n-ai nimic, comentă el.

Martin se învioră:

— Pe individul ăla nu-l preocupa dacă am păţit sau nu ceva. Viaţa fiind tot mai aspră, pe zi ce trece, habar n-aveam că dispozitivele normale de apărare din Isher pot fi anulate atît de uşor, se lamenta el.

Ajuns afară, Hedrock se îndreptă gînditor către o staţie de autoavioane. Intre timp se stabilise deci existenţa celor doi Cayle. Iar unul dintre ei slujise destulă vreme în armată, primind instrucţia preliminară ca ofiţer. Această instrucţie i se făcuse la 5 octombrie, doar la o zi după sosirea lui Cayle Clark de pe Marte. Pînă în dimineaţa zilei de 6, cînd intrase Clark în armată, după scripte, reieşea că obţinuse deja suma de cinci sute de mii de unităţi monetare.

Era o miză foarte frumoasă cu care orice tînăr putea să progreseze. Dar asta nu explica anumite lucruri care se întîmplau. Şi chiar dacă părea atît de mare, era totuşi o sumă foarte mică, dacă o comparai cu indicele calidetic al lui Cayle Clark — în cazul în care caliditatea trebuia să urmeze un tipar monetar. Autoavionul sosi şi îi întrerupse gîndurile. Mai avea de făcut o vizită în dimineaţa respectivă — la colonelul Medlon.

CAPITOLUL XXVII

ROBERŢ HEDROCK reveni în biroul său de la hotelul Royal Ganeel. Curînd, după-amiază, studie rapoartele care-i parveniseră în absenţa sa, apoi petrecu două ore în faţa unui teleecran particular, discutînd cu un expert economic de la Centrul de informaţii al Arsenalelor. Pe urmă îi chemă pe membrii Consiliului Făuritorilor de Arme şi ceru convocarea imediată a unei şedinţe plenare. Fu nevoie de vreo zece minute pentru întrunirea tuturor membrilor în sala de consiliu a hotelului. Şedinţa fu deschisă de Dresley.

— Am impresia, domnilor, că coordonatorul nostru a găsit o pistă fierbinte. Aşa este, domnule Hedrock?

Hedrock înaintă zîmbind. Ultima dată cînd se adresase

unei delegaţii a acestui consiliu, spiritul lui era dominat de timpul care presa *şi de Împărăteasă.* Harta se mai afla încă în această clădire, problema ei nefiind rezolvată şi devenind tot mai urgentă cu fiecare ceas care trecea. Dar acum avea o soluţie. Începu fără nici un fel de preliminarii:

— Domnilor, în dimineaţa zilei de 27 octombrie, deci peste douăsprezece zile, vom trimite un mesaj Împărătesei din Isher în care vom cere să pună capăt războiului. Vom însoţi cererea noastră cu cifre şi fapte care o vor convinge că nu are alternativă.

Se aştepta să stârnească senzaţie şi, într-adevăr, obţinu efectul scontat. Oamenii aceştia ştiau că, atunci cînd era vorba de o misiune, nu era omul care să dea naştere unor speranţe falşe — urmau abia să descopere că eficienţa lui este la fel de mare şi în alte domenii. Oamenii se agitară, mişcîndu-şi picioarele. Stîrni chiar senzaţie.

Peter Cadron spuse pe un ton exploziv:

— *Omule,* nu ne mai ţine aşa sub tensiune! Ce anume ai descoperit?

— Daţi-mi voie să recapitulez, spuse Hedrock, apoi continuă. După cum bine ştiţi, în dimineaţa zilei de 3 iunie anul Isher 4784, în magazinul nostru de arme de la Greenway şi-a făcut apariţia un bărbat din secolul al XX-lea. Apoi s-a descoperit că Împărăteasa îndrepta o nouă armă energetică împotriva tuturor magazinelor de arme din Oraşul imperial. Era o formă de energie atomică veche prin natura ei, dar nouă pentru ştiinţă. Descoperirea ei anunţă un nou pas înainte în înţelegerea de către noi a structurii complexe a tensiunilor spaţiu-timp care explică existenţa materiei. Sursa energetică din Oraşul imperial era o clădire terminată acum vreun an şi aflată pe Bulevardul Principal. Efectul ei asupra magazinului din Greenway diferea de efectul asupra magazinelor situate mai departe. Teoretic ar fi trebuit să distrugă instantaneu toate structurile materiale, dar magazinele de arme nu sînt făcute din materie, în sensul acceptat al cuvîntului, ceea ce conducătorii Imperiului Isher n-au ştiut niciodată. Aşadar, a fost o interacţiune complicată a unor forţe gigantice, care s-a produs mai ales în Timpul în sine. Şi aşa a venit un om şapte mii de ani din trecutul îndepărtat.

Recurgînd la termeni exclusiv matematici, Hedrock

descrise pe scurt acţiunea de balans dintre om şi clădire, de îndată ce au fost lansate în abisul timpului. Apoi continuă:

— Mai sînt oameni cărora le e greu să înţeleagă cum poate exista o pendulare a timpului, un fel de scrînciob, cînd cunoaştem realitatea macrocosmică după care .Soarele şi planetele sale se mişcă în mod constant prin spaţiu-timp cu viteza de peste douăsprezece mile pe secundă. Dacă mai adăugăm şi faptul că planetele urmează cu viteze diferite acelaşi curs orbital în jurul Soarelui, logic, ar trebui să se desprindă ideea că, dacă te deplasezi în trecut ori în viitor, te vei trezi într-un punct din spaţiu îndepărtat de Pămînt. E greu pentru oamenii care gîndesc astfel să-şi dea seama că spaţiul este o ficţiune, un produs secundar al relaţiei fundamentale timp-energie şi că o tensiune a materiei — de exemplu, o planetă — nu influenţează fenomenele din fluxul temporal, ci este în ea însăşi supusă legilor energiei temporale.

Raţiunea echilibrării timpului de două ore şi patruzeci de minute după fiecare pendulare este obscură, dar s-a sugerat că natura caută irevocabil stabilitatea. Cînd se leagănă către trecut, clădirea ocupă acelaşi "spaţiu" ca şi în timpul ei normal, dar fără repercusiuni, căci similaritatea este în sine o funcţie de timp, şi nu a produsului tensiunii sale. McAllister a pornit de la şapte miî de ani, clădirea de la două secunde — toate acestea sînt aproximaţii.

Astăzi, omul este cu mai multe cvadrilioane de ani înainte, iar clădirea se leagănă la o distanţă ceva mai mică de trei luni. Fireşte că punctul de sprijin înaintează în timpul nostiu, aşa că avem următoarea situaţie: clădirea nu se mai leagănă înapoi în timp pînă la 3 iunie, data la care a pornit balansul iniţial. Vă rog să reţineţi

cele ce v-am spus, în timp ce eu voi reveni pe scurt la o altă secţiune a acestei chestiuni complicate, dar, în fond, simplă.

Hedrock făcu o pauză. În camera aceasta erau multe minţi agere. Pe el îl interesa să citească pe faţa tuturora o expresie de aşteptare nerăbdătoare. Acum cînd el, personal, cunoştea adevărul, i se părea de-a dreptul ciudat că ei n-au sesizat încă realitatea.

— Domnilor, Departamentul de coordonare a descoperit,

acum cîteva luni, că în satul Glay exista un uriaş calidetic. Cu o asemenea presiune internă care-l împingea, nu a fost prea greu să-t manevrăm în aşa fel încît să-l aducem în Oraşul imperial. La început, credinţa noastră că va influenţa substanţial evenimentele a fost anulată de faptul că nu cunoştea realităţile din Isher. Nu voi intra în amănunte, însă a fost expediat pe Marte ca un banal muncitor necalificat. Dar a putut să se întoarcă aproape imediat.

Şi Hedrock continuă, oferind explicaţii referitoare la căsătoria lui Lucy Rall cu un Cayle Clark cu cîteva ceasuri înainte desosirea navei care-l aducea pe Cayle Clark înapoi pe Pămînt, apoi despre felul în care cei doi Clark au pus mîna pe cinci sute de mii de unităţi monetare. Pe urmă l-au vizitat pe colonelul Medlon, unul dintre ei fund deghizat. Vizita a fost un mare noroc pentru Medlon, căci Împărăteasa tocmai îi ceruse să i-l înfăţişeze pe Clark sub ameninţarea unei grave pedepse. Lui Clark i se conferi rangul de căpitan cu obişnuita instrucţie pentru ofiţeri cu ajutorul maşinii de hipnoză. A doua zi, el s-a prezentat la Împărăteasă: Pentru un motiv pe care ea îl cunoştea a fi fost un impuls, dar care poate fi atribuit calidităţii lui, Împărăteasa l-a ataşat personalului ei de serviciu, unde se află şi acum. Oriunde i se întindea influenţa, el urma un tipar foarte interesant de eliminare fără milă a corupţiei mai evidente şi acest amănunt i-a stărnit interesul ambiţioasei Innelda. Chiar dacă nimic altceva nu ar acţiona în favoarea lui, oricum va apărea ca un tînăr menit să promoveze în Serviciul imperial.

Hedrock zîmbi:

— De fapt, Cayle Clark, care trebuie supravegheat, nu este cel aflat în văzul tuturora, ci cel care a rămas ascuns în oraş. Acest Clark a stîrnit o mare senzaţie de la 7 august încoace. În acest interval, el a realizat multe succese şi, domnilor, vă avertizez, în viaţa dumneavoastră n-aţi auzit aşa ceva.

Descrise toate cele întîmplate în cîteva fraze. Cînd termină, masa zumzăia de discuţii animate. În cele din urmă, unul dintre consilieri întrebă:

— Dar de ce s-a însurat cu Lucy Rall?

— Parţial din dragoste şi parţial... Hedrock şovăi.

Îi pusese lui Lucy o întrebare foarte precisă, aşa că răspunsul ei îi dădea şi lui posibilitatea să răspundă bine acum.

— Aş putea spune că a devenit extrem de prudent şi a început să se gîndească la viitor. Au apărut pe primul-plan nişte impulsuri

142

fundamentale. Să presupunem că i s-a întîmplat ceva unui om care în cîteva săptămîni a realizat această mişcare. Domnilor, el dorea un moştenitor şi Lucy era singura fată cinstită pe care o cunoştea. S-ar putea să fie un aranjament cu caracter permanent. Dar n-aş putea spune cu precizie. În pofida rezervei faţă de părinţii sai, Clark este esenţialmente un tînăr educat. În orice caz, Lucy nu va suferi. Va cunoaşte chiar şi experienţa interesantă pe care o reprezintă naşterea unui copil. Şi, ca soţie, are drept de proprietate ca oricare membru al comunităţii.

Peter Cadron se ridică în picioare:

— Domnilor, vă propun să votăm o moţiune de mulţumire adresată lui Robert Hedrock pentru serviciile pe care le-a adus Arsenalelor.

Aplauzele se prelungiră.

— De asemenea, propun să i se acorde rangul de membru cu drepturi nelimitate, spuse Peter Cadron.

Şi de data aceasta votul fu unanim. Hedrock înclină capul în semn de mulţumire. Răsplata nu era doar o simplă onoare. Ca membru cu drepturi nelimitate nu trebuia să se mai supună decît .testelor efectuate de maşina Pp. Mişcările şi acţiunile lui nu aveau să fie supravegheate în nici un fel şi el putea recurge la toate facilităţile Arsenalelor de parcă acestea ar fi fost proprietatea lui. O făcuse oricum, dar pe viitor nu mai aveau să existe nici un fel de suspiciuni. Era un adevărat cadou.

— Vă mulţumesc, domnilor, zise el cînd încetară aplauzele.

— Iar acum, spuse Peter Cadron, îl rog respectuos pe domnul Hedrock să părăsească sala de consiliu, în timp ce noi vom discuta problema care ne-a mai rămas, aceea a pendulului.

Hedrock ieşi posomorit din încăpere. Pentru moment uitase că pericolul cel mai grav stăruia.

CAPITOLUL XXVIII

ERA 26 NOIEMBRIE, cu o zi înainte de data la care Arsenalele intenţionau s-o informeze pe Împărăteasă că a

pierdut războiul. Ea nu avea nici un fel de presimţire neagră. Coborîse pentru a vedea şi, poate... poate pentru a face ceea ce-i sugerase căpitanul Clark. Încă se mai simţea respinsă, dar fără a avea temeri, doar sentimentul că Împărăteasa din Isher nu trebuie să se implice personal în aventuri necugetate. Şi totuşi gîndul devenise tot mai insistent, aşa că iat-o aici. Cel puţin avea să urmărească acţiunea şi să aştepte în timp ce căpitanul Clark şi savanţii făceau călătoria. Cobori cu mişcări vioaie din autoavionul ei şi se uită de jur-împrejur.

La o distanţă nu prea mare, o perdea de aburi se ridica leneş în înaltul cerului ca o ceaţă artificială care, de cîteva luni încoace, izolase acest cartier al oraşului de privirile curioşilor. Păşi încet înainte, faţa ei de adevărată Isher întorcîndu-se încoace şi încolo, în timp ce cerceta scena respectivă. Îi făcu semn căpitanului Clark.

— Cînd e aşteptată clădirea?

Tînărul, zîmbitor, o salută cu mişcări energice.

— Peste şapte minute, Maiestate.

— Aveţi tot echipamentul necesar?

Ascultă cu multă atenţie recapitularea pe care i-o făcu. În clădire aveau să intre şapte grupuri de savanţi, fiecare cu propriile instrumente. Era o adevărată plăcere să-şi dea seama că ofiţerul Clark a verificat personal listele de maşini ale fiecărui grup.

— Căpitane, zise ea, luminată de un zîmbet, eşti o adevărată comoară.

Cayle nu răspunse. Laudele ei nu însemnau nimic pentru el. Fata aceasta era literalmente stăpîna lumii şi, fără doar şi poate, nu se* aştepta ca oamenii inteligenţi să-i fie întru totul credincioşi în schimbul cîtorva complimente şi al soldei militare. Nu avea nici un

fel de simţ anticipativ al vinovăţiei şi, de fapt, nici nu considera că ceea ce intenţiona el să facă îi dăunează, într-un fel sau altul, împărătesei. La Isher făcea ce era necesar şi pentru el nu exista cale de întoarcere. Tiparul acţiunilor lui era deja fixat.

Femeia cercetă din nou scena. Gaura din pămînt unde se aflase clădirea era în dreapta ei. În stînga se afla magazinul de arme din Greenway, cu parcul său. Văzu pentru prima dată un

asemenea magazin ale cărui firme strălucitoare nu funcţionau. Asta o făcu să se simtă mai bine. Magazinul părea izolat în mod straniu printre umbrele copacilor. Strînse pumnii şi se gîndi: "Dacă toate magazinele din sistemul solar ar fi eliminate brusc, cele cîteva mii de parcele de tipul parcurilor unde se aflaseră ele puteau fi uşor transformate în aproape orice". Iar apoi îşi spuse cu o certitudine sumbră: "După o generaţie vor fi date uitării. Copiii născuţi între timp vor creşte mirîndu-se despre ce poveşti mitologice fără sens discută părinţii lor şi alţi oameni mari".

— Pe toţi zeii spaţiali! zise ea tare, pe un ton pătimaş, chiar aşa se va întîmpla!

Vorbele ei avură efectul unui sfirşit de replică, în teatru. Deodată, aerul căpătă o vibraţie stranie. Acolo unde fusese o imensă gaură de formă regulată se înălţă brusc o clădire.

— Exact la tanc, zise căpitanul Clark, înnebunit de fericire.

Innelda, încremenită, privi lung clădirea. Mai urmărise o dată acest proces pe teleecran. Acum însă era altceva, întrucît se afla la faţa locului. În primul rînd putea vedea mai bine mărimea clădirii. Se înălţa spre cer, cam la vreo cinci sute de metri, compactă, prin construcţia ei din oţel aliat şi plastic, avînd aceeaşi lăţime şi lungime cît şi înălţimea. Fireşte că trebuia să fie mare. Inginerii prevăzuseră nişte goluri supradimensionate între diversele camere energetice. În interior, spaţiul efectiv de locuit era destul de mic. Îi luă cam vreun ceas să inspecteze toate nivelele.

— Ei, spuse uşurată Innelda, s-ar părea că locul nu a fost afectat în nici un fel de experienţele prin care a trecut. Dar cu şobolanii cum rămîne?

Cu ocazia unei apariţii anterioare, fuseseră introduşi nişte şobolani în clădire. Deocamdată nu dădeau nici un semn că ar fi fost afectaţi în vreun fel. Totuşi, ar fi fost înţelept să se verifice dacă erau încă în siguranţă fără să fi avut ceva de suferit. Aşteptă într-o cameră de la un nivel superior, nitîndu- se din cînd în cînd la ceas, în timp ce minutele treceau.

Era supărător pentru ea să-şi dea seama că este agitată şi îngrijorată. Se simţea ca o proastă, deoarece, deşi se tot gîndea să plece, stătea acolo în tăcerea virtuală a unei clădiri aproape goale. Se uita la bărbaţii care se oferiseră s-o însoţească în cazul în care pleca. Tăcerea lor nu era normală şi ei nici n-o priveau de fapt, ci stăteau şi se holbau posomoriţi prin zidul transparent.

Se auziră nişte
145
paşi. Îşi făcu apariţia, cu mers ţanţoş, căpitanul Clark. Zîmbea şi în palmă ţinea un şobolan alb, pe care i-l întinse. *

— Maiestate, vă rog să-l priviţi. Arată straşnic.

Era atît de vesel cînd i-l mtinse, încît Împărăteasa îl luă şi-l privi gânditoare. Cu un imbold brusc, îl ridică şi-i apăsă trupul cald de obrazul ei.

— Ce ne-am face, murmură ea, fără nişte şobolani drăgălaşi ca tine?

Ii aruncă o privire căpitanului Clark.

— Ei, domnule, care este opinia oamenilor de ştiinţă?

— Fiecare şobolan, începu Clark, este sănătos din punct de vedere fizic, afectiv şi psihologic. Toate, testele care indică reacţiile şobolanilor au ieşit bine.

Innelda încuviinţă din cap. Toate se potriveau. La început, în ziua lansării primului atac, înainte ca bărbaţii din incinta clădirii să ştie ce s^a întîmplat, clădirea dispăruse, producînd o imensă confuzie despre care nu primise niciodată 6 relatare coerentă. Cu acel prilej, în momentul în care reapăruse clădirea, întregul personal fusese retras şi de atunci nu i se mai îngăduise nimănui să întreprindă "călătoria". Dar examenele medicale la care fuseseră supuşi bărbaţii îi prezentau fără afecţiuni de vreun fel sau altul.

Totuşi, Innelda şovăia. Acum n-ar fi fost deloc favorabil dacă s-ar fi abţinut să participe la călătorie, dar erau atîţia şi atîţia factori de luat în considerare. Dacă i se întîmpla ceva, guvernul Isherului putea să cadă. Iar ea nu avea nici un fel de moştenitor. Succesiunea avea să fie preluată de Prinţul Del Curtin, care se bucura de popularitate, dar care căzuse în dizgraţia ei, după cum ştia multă lume. Întreaga situaţie era ridicolă. Se simţea strinsă cu uşa, dar n-avea rost să nege realitatea.

— Domnule căpitan, zise ea cu glas ferm, te-ai oferit să faci această... călătorie... indiferent dacă eu merg sau nu. M-am hotărît clar să nu merg. Îţi urez noroc şi aş fi dorit din suflet să pot merge cu dumneata. Dar mă tem că nu e bine s-o fac. Ca Împărătească nu mă simt liberă să particip la aventuri curajoase. Du-te, însoţit de binecuvântarea mea, îi spuse ea întinzîndu-i mîna.

La mai puţin de un ceas după aceea văzu cu ochii ei cum clădirea dispare în neant. Aşteptă. I se aduse hrană. Mîncă în autoavionul ei, citi mai multe documente oficiale pe care le adusese cu ea şi apoi, cînd se lăsă întunericul peste capitala Imperiului, constată, uitîndu-se la ceas, că era timpul să reapară clădirea.

Fulgeră din nou în cîmpul vizual şi curînd din ea începură să coboare bărbaţii. Unul dintre savanţi se apropie şi-i spuse:

— Maiestate, călătoria a fost efectuată fără incidente, cu o singură excepţie. După cum ştiţi, căpitanul Clark avea intenţia de a părăsi clădirea pentru a efectua anumite explorări. Intr-adevăr, a părăsit-o. Am primit de la el un mesaj rostit în teleecranul de la încheietura

mîinii în sensul că data este 7 august, anul Isher 4084. Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-am mai auzit. Probabil i s-a întîmplat ceva. Nu a mai revenit la timp pentru a întreprinde împreună cu noi călătoria de întoarcere.

— Bine, dar... Începu Innelda şi se opri fără expresie.

Apoi reluă:

— Bine, dar asta înseamnă că de la 7 august pînă la 26 noiembrie au existat doi Cayle Clark — cel normal şi cel care a efectuat întoarcerea în timp.

Se opri, pierzîndu-şi de tot siguranţa. În mintea ei îşi spuse: "Vechiul paradox temporal. Oare omul se poate întoarce în timp pentru a-şi strînge mîna?" Iar apoi, tot nesigură, cu glas întrebător spuse:

— Dar ce s-a întîmplat cu cel de-al doilea?

CAPITOLUL XXIX

7 AUGUST — o zi luminoasă, cu un cer albastru blînd; o briză uşoară îi sufla lui Clark drept în faţă în timp ce se îndepărta repede de clădirea care-l adusese într-o perioadă din propriu-i trecut. Nu-l necăjea nimeni. Purta uniforma de căpitan cu epoleţii roşii speciali, care arătau că este membru al statului-major imperial. Santinelele postate pe străzile din preajma clădirii îl salutau, luînd poziţie de drepţi cînd trecea pe lîngă ele.

Peste cinci minute era deja la bordul unui autoavion public şi mergea ţintă către inima oraşului. Mai trebuiau să treacă două

luni şi jumătate înainte de a se întoarce de unde pornise, dar pentru ceea ce-şi pusese el în gînd perioada era mult prea scurtă.

După-amiaza era pe sfirşite şi, totuşi, putu închiria un birou cu patru camere înainte de închiderea afacerilor din ziua aceea. O agenţie de plasare îi făgădui să trimită a doua zi dimineaţa, pînă la ora nouă, mai multe stenografe şi cîţiva contabili. Şi, cu toate că localul era mobilat doar ca birou, izbuti să obţină un pat, înaintea lăsării întunericului, de la Serviciul de închiriere, deschis douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Trebuia să plece cu avionul dis-de-dimineaţă, aşa că dormi destul de agitat. Se trezi puţin înainte de revărsatul zorilor şi, luînd cu el foaia de hîrtie pe care îşi făcuse calculele, merse cu liftul pînă la biroul de schimb al uneia dintre cele mai mari agenţii de bursă. În buzunare avea vreo cinci sute de mii de unităţi monetare pe care i le dăduse "al doilea " Cayle Clark. Erau mai ales bancnote mari, atîtea cîte putea duce cineva fără a se încărca prea mult ca să mai poată umbla.

Înainte de a se încheia ziua, adunase trei milioane şapte sute de mii de unităţi. Contabilii de sus îi înregistrau tranzacţiile la bursă şi aveau treabă pînă peste cap: stenografele începeau să scrie scrisori, iar un expert contabil, angajat în grabă ca administrator-şef, făcea

148

noi angajări de personal şi închiria noi spaţii pentru birouri la etajele apropiate.

Istovit, dar jubilînd de bucurie, Cayle îşi petrecu seara pregă-tindu-se pentru ziua următoare. Avusese o experienţă în privinţa celor ce le poate face un om care şi-a adus cu el din viitor rapoartele cu privire la cursurile de la Bursă pe o perioadă de două luni şi jumătate. În seara aceea adormi cu un sentiment de bucurie fără margini. Abia mai avea răbdare să aştepte ziua următoare. Şi cealaltă zi. Si a treia, şi a patra.

În cursul lunii august, cîştigă nouăzeci de miliarde de unităţi monetare. În seria aceea de tranzacţii, prelua una dintre reţelele bancare, unităţi industriale în valoare de patru miliarde, şi obţinu controlul parţial asupra a treizeci şi patru de alte companii.

În cursul lunii septembrie, cîştigă trei sute treizeci miliarde de unităţi şi absorbi acel colos care se numea *PRIMA BANCĂ*

IMPERIALĂ, trei societăţi miniere interplanetare şi proprietatea parţială asupra a două sute nouăzeci de companii. Pînă la sfîrşitul lunii era instalat într-un zgîrie-nori, cu o sută de etaje, din inima cartierului financiar şi încredinţa Societăţii de angajare sarcina de a-l instala ca o firmă majoră. La 30 septembrie, în clădirea aceea lucrau peste şapte mii de salariaţi ai lui.

În octombrie, îşi canaliză resursele în bani-gheaţă către investiţii în domeniul proprietăţilor hoteliere şi rezidenţiale, cu o valoare totală de trei trilioane şi o optime. Tot în octombrie se însura cu Lucy Rall, răspunse la propria-i chemare — el întorcîndu-se chiar atunci de pe Marte — şi-şi dădu întîlnire cu "celălalt" Clark. Cei doi tineri, la fel de hotărîţi şi sobri, vizitară "Palatul Gologanilor" şi smulseră de la Harj Martin banii care-i fuseseră furaţi de patronul cazinoului. De fapt, suma aceasta nu mai conta prea mult în stadiul la care ajunsese, dar important era principiul. Cayle Clark pornise spre cucerirea lumii impersonale a Isherului. Şi nimeni care-l trăsese vreodată pe sfoară nu trebuia să mai încerce o asemenea satisfacţie. După Harj Martin, era pur şi simplu firesc să-l caute pe colonelul Medlon şi să pregătească terenul pentru călătoria în trecut.

Doi Cayle Clark — de fapt acelaşi, dar din două epoci diferite — , aceasta era esenţa prezentării pe care o făcu Robert Hedrock în faţa Consiliului Arsenalelor. Acesta era incidentul fenomenal care o sili pe Împărăteasă să pună capăt războiului ei ca nu cumva alţi ofiţeri ori soldaţi să distrugă stabilitatea financiară a sistemului solar, încercînd să repete performanţa lui Cayle Clark.

CAPITOLUL XXX

AFARĂ era întuneric. Fara străbătea străzile liniştite din Glay şi pentru prima dată îşi dădu seama că Centrul de informaţii al Arsenalelor trebuie să fie pe la jumătatea orbitei în jurul lumii, căci atunci cînd ieşise de acolo era încă în plină zi.

Tabloul dispăru de parcă nici n-ar fi existat vreodată, în timp ce el redeveni conştient de satul Glay, adormit de jur-împrejurul lui. Tăcut, paşnic, şi totuşi urît, se gîndi el, urît de acea urîciune pe care o aducea întronarea răului. Se gîndi la dreptul de a cumpăra arme — şi inima îi zvîcni în piept; îi dădură lacrimile. Se şterse la ochi cu dosul mîinii ca să mai poată vedea

ceva în jur, îşi aminti de tatăl lui Creel care murise de mult şi păşi mai departe, fără să se simtă ruşinat. Unui om furios îi făcea bine să verse citeva lacrimi.

Lacătul masiv cedă în faţa energiei concentrate a micului revolver. O flamă scurtă, şi metalul se dizolvă. Păşi înăuntru. Era întuneric, nu vedea nimic, dar nu aprinse imediat luminile. Merse pe bîjbîite pînă la fereastra de control, răsuci ferestrele pînă la nivelul de vibraţii al întunericului şi apoi aprinse luminile. Trase aer în piept cu un extraordinar sentiment de uşurare constatînd că maşinile lui, preţioasele lui instrumente şi uneîte care-i fuseseră confiscate de portărel, se aflau din nou aici, gata să fie folosite.

Zguduit încă de emoţie, Fara o chemă pe Creel prin teleecran. Ea apăru puţin mai tîrziu, îmbrăcată într-un capot. Cînd văzu cine a făcut apelul, păli la faţă.

— Fara, ah, Fara! Credeam că...

El îi reteză vorba cu severitate:

— Creel, am fost la Arsenale. Vreau să faci următorul lucru: du-te direct la maică-ta. Eu sînt la atelier. Stau aici zi şi noapte pînă cînd se stabileşte că rămîn stăpîn pe el... Am să trec mai tîrziu

pe-acasă după hrană şi îmbrăcăminte, dar vreau ca pînă atunci să fii plecată. E limpede?

Obrajii ei supţi, dar frumoşi, se îmbujorară.

— Nu te mai necăji că nu poţi veni acasă, Fara. Fac eu tot ce trebuie. Am să strîng cele necesare în autoavion, inclusiv un pat pliant. O să dormim în cămăruţa din spatele atelierului.

Zorile se revărsară palide, dar se făcuse ora zece cînd se ivi o umbră în uşa deschisă; intră jandarmul .lor. Părea ruşinat.

— Am un mandat de arestare.

— Spune-le celor care te-au trimis, îi spuse foarte hotărît Fara, că m-am Împotrivit arestării — cu arma.

Îşi potrivi fapta după vorbă atît de repede încît Jor rămase nemişcat — un bărbat voinic, dar cu un aer somnolent — , holbîndu-se la revolverul acela strălucitor, magic.

— Am aici o citaţie a Tribunalului... pentru azi după-amiază. O primeşti?

— Fireşte.

— Deci vei veni?

— Am să-mi trimit avocatul, spuse Fara. Lasă hîrtia acolo, pe duşumea. Comunică-le că am primit-o.

Omul de la magazinul de arme îi spusese: "Nu lua în bătaie de joc nici o măsură legală a autorităţilor imperiale, dar nici să nu te supui vreuneia dintre ele".

Jor ieşi, aparent uşurat. Mai trecu o oră pînă să intre pe uşă, cu un aer pompos, primarul Mei Dale:

— Uite ce e, Fara Clark, urlă el. N-ai să poţi să scapi cu una, cu două. Asta înseamnă sfidarea legii.

Fara tăcu atîta vreme cît înalta autoritate păşi, legănîndu-se, pînă în mijlocul clădirii. Era de necrezut, aproape uluitor, ca primarul Dale să-şi rişte preţiosul său trup dolofan. Dar nedumerirea încetă cînd acesta rosti cu o voce slabă:

— Bună treabă, Fara. Ştiam eu că eşti capabil. Zeci de oameni din Glay te susţin, aşa că nu da înapoi. A trebuit să urlu la tine adineauri fiindcă afară e o gloată întreagă. Dacă nu te superi, te rog ţipă şi tu la mine. Hai să avem o ceartă adevărată. Dar mai întîi te previn: directorul de la Atelierele de Reparaţii Automate vine încoace împreună cu două gorile de-ale lui.

Clătinîndu-se pe picioare, Fara îl însoţi cu privirea pe primarul care pleca. Se profila o criză. Trase aer în piept, îşi îndreptă spinarea şi-şi zise: "N-au decît să vină, să vină şi..."

Totul se desfăşură mai uşor decît se aşteptase, căci bărbaţii care-i intrară în atelier păliră la vederea revolverului din toc. Urmară nişte proteste violente.

— Uite ce este, avem aici poliţa dumitale pentru douăsprezece mii o sută unităţi monetare. Sper că-n-o să negi că datorezi banii ăştia.

151

— O răscumpăr, zise împietrit Fara, cu exact o mie de unităţi, suma plătită efectiv fiului meu.

Tînărul fălcos îl privi lung şi, într-un tîrziu, spuse sec:

— Primim.

— Am hîrţiile pregătite, spuse Fara.

Primul lui client fu bătrînul avar Lan Harris. Fara se uită la babalîcul sfrijit cu suspiciune şi, în sfirşit, începu să înţeleagă cum de se 'instalase primul magazin de arme pe terenul acestuia. La un ceas după plecarea lui Harris, mama lui Creel păşi ţanţoşă în atelier şi închise uşa:

— Ei? Ai izbutit, va să zică? Bună treabă. Regret că am

părut puţin aspră cînd ai venit la mine, dar noi susţinătorii Arsenalelor nu ne putem permite să ne asumăm riscuri pentru cei care nu sînt de partea noastră. Dar să lăsăm asta. Am venit s-o iau acasă pe Creel. Important este ca toate să revină la normal cît mai curînd cu putinţă.

Deci se terminase. De necrezut, dar se terminase. În seara aceea, în timp ce se întorcea acasă pe jos, Fara se opri de două ori şi se întrebă dacă nu cumva totul fusese doar un vis. Aerul era bun ca vinul. Dinaintea lui se întindea micuţa lume a satului Glay, verde şi graţioasă, un paradis tihnit în care timpul se oprise în loc.

CAPITOLUL XXXI

ÎMPĂRĂTEASA SPUSE:

— Domnul De Lany.

Hedrock se înclină. Se deghizase puţin şi-şi preluase unul dintre numele la care renunţase de mult, pentru ca ea să nu-l poată recunoaşte cîndva în viitor.

— Mi-aţi solicitat o întrevedere?

— După cum vedeţi.

Împărăteasa se juca şi acum cu cartea lui de vizită. Purta o rochie ca o hlamidă, albă ca zăpada, care-i scotea în evidenţă culoarea feţei bronzate, ca şi decolteul. Încăperea în care-l primi fusese pregătită să semene cu o insuliţă din mările Sudului. Erau înconjuraţi de palmieri şi verdeaţă. De-o parte şi de alta erau valuri care se spărgeau de o plajă cu o înfăţişare absolut naturală. Dinspre marea aceea agitată bătea o briză răcoroasă care-i sufla lui Hedrock în spate şi împărătesei în obraji. Aceasta îl privea pe Hedrock cu amărăciune sau chiar cu un resentiment. Avea dinaintea ei un bărbat cu o înfăţişare impunătoare şi cu un chip ferm. Dar cel mai tare o uluiră ochii lui. Erau blînzi, dar neclintiţi, dovedind o vitejie nemăsurată. Nici nu se aşteptase la asemenea calităţi deosebite. Vizitatorul căpăta deodată o importanţă specială. Cercetă cu privirea cartea lui de vizită.

— Walter De Lany, zise ea gînditoare, cu aerul că ascultă rezonanţa numelui pe care-l rosteşte, aşteptînd să capete mai mult sens.

În cele din urmă, clătină din cap cu un aer nedumerit.

— Cum aţi ajuns aici? Am găsit acest nume pe lista

audienţelor şi am socotit că, probabil, întrevederea a fost aranjată de şambelanul meu, întrucît era vorba de ceva urgent.

153

Hedrock nu răspunse nimic. Ca şi atîţia alţi oameni ai Imperiului, şambelanul nu avea instrucţia mintală defensivă. Şi cu toate că Împărăteasa o avea, nu ştia că Arsenalele au făurit metode energetice pentru a smulge imediat reacţii favorabile de la cei neînzestraţi cu acest sistem de protecţie. Împărăteasa continuă:

— Foarte ciudat.

— Liniştiţi-vă, Maiestate, îi spuse Hedrock. Am venit să fac apel la îndurarea dumneavoastră pentru un biet om nevinovat şi aflat în mare nenorocire.

Cu asta o captivă. Din nou îi înfruntă privirea, se clătină puţin înspăimîntată de forţa pe care o citea în ochii lui, apoi se calmă. Hedrock vorbi liniştit:

— Maiestate, aveţi posibilitatea să faceţi un act de bunătate fără seamăn în favoarea unui om care se află la aproape cinci milioane de ani de aici,.balansîndu-se între viitor şi trecut, în timp ce clădirea dumneavoastră îl împinge tot mai departe.

Aceste vorbe trebuiau rostite. Se aştepta ca ea să-şi dea imediat seama că numai intimii şi duşmanii ei puteau să cunoască anumite detalii privind clădirea dispărută. Felul în care îi pieriră culorile din obraji arăta că şi ea e conştientă de acest lucru.

— Eşti omul Arsenalelor? şopti ea surprinsă. Dar, ridicîndu-se imediat în picioare, strigă aproape scrîşnind: Ieşi de-aici! Afară!

— Stăpîniţi-vă, Maiestate, o linişti Hedrock. Nu vă ameninţă nici o primejdie.

Avusese intenţia ca vorbele lui să fie pentru ea ca un duş rece. Insinuarea că e speriată îi făcu obrajii să se păteze de roşeaţă. Rămase o clipă în picioare, iar apoi, cu o mişcare rapidă, îşi băgă mîna în decolteu şi scoase o armă energetică strălucind de albeaţă.

— Dacă nu pleci în clipa asta, trag.

Hedrock îşi depărtă braţele de trup ca un om supus percheziţiei^

— Un pistol obişnuit, zise el uluit, împotriva unui om care

poartă o armă defensivă a Arsenalelor? Maiestate, dacă m-aţi asculta măcar o clipă...

— Nu vreau să am de-a face cu oamenii Arsenalelor.

Asta era pur şi simplu enervant. Hedrock vorbi cu o voce egală:

— Maiestate, nu mă surprinde că faceţi asemenea declaraţii lipsite de maturitate. Nu numai că aţi avut de-a face cu Arsenalele în ultimele cîteva zile, dar le-aţi şi cedat. Aţi fost silită să puneţi capăt războiului şi să vă distrugeţi maşinile energetice temporale. Aţi căzut de acord să nu-i puneţi sub urmărire penală pe ofiţerii dezertori, ci doar să-i deblocaţi din armată. Şi i-aţi acordat imunitate lui Cayle Clark.

Citi pe chipul ei că n-a atins-o în nici un punct sensibil. Îl privea lung, încruntată:

— Trebuie să fie vreun motiv pentru care ai îndrăzneala să-mi vorbeşti astfel.

154

Propriile-i cuvinte o galvanizară. Se aşeză în jilţ şi rămase cu un deget în aer deasupra braţului frumos împodobit al acestuia:

— Dacă apăs pe butonul de alarmă, o să vină gărzile. Hedrock oftă. Sperase că ea n-o să-l ■silească să-şi dezvăluie

Întreaga putere.

— Atunci de ce nu-l apăsaţi? îi sugeră el.

Se gîndi că a sosit timpul s-o pună faţă-n faţă cu situaţia ei adevărată.

— Şi ce-ţi închipui, că n-am s-o fac? întrebă, şi degetul ei întins apăsă ferm pe buton.

Urmă un răstimp de tăcere în care nu se auzi decît clipocitul valurilor şi briza fără viaţă. După cel puţin două minute, Innelda, ignorîndu-l pe Hedrock de parcă nici n-ar fi fost acolo, făcu vreo cîţiva paşi pînă la un copac şi atinse una dintre ramuri. Trebuie să fi fost un sistem suplimentar de alarmă, pentru că aşteptă — de data asta nu chiar atît de mult — , iar apoi se îndreptă în grabă către tufişul des care ascundea puţul liftului. Îi acţionă mecanismul şi, neavînd nici o reacţie nici de acolo, se întoarse încet la locul unde aştepta Hedrock, reaşezîndu-se pe jilţul ei. Era palidă, dar liniştită. Nu se uită la Hedrock, dar îi vorbi fără frică:

— Ai intenţia să mă asasinezi?

Hedrock clătină din cap nerostind nici o vorbă. Acum regretă mai mult ca oricînd că a fost silit să-i arate cît de neputincioasă este, regreta mai ales pentru că, fără doar şi poate, ea avea să înceapă să modernizeze sistemul de protecţie al Palatului, în speranţa falsă că se apără de ştiinţa superioară a Arsenalelor. Dar el venise, în această după-amiază, pregătit pentru orice eventualitate, orice pericol fizic sau mintal. N-o putea sili să facă ceea ce voia el, însă degetele lui ardeau pur şi simplu de atîtea inele ofensive şi defensive. Era îmbrăcat în costumul "de lucru" şi pînă şi savanţii de la Ateliere ar fi fost uimiţi să-i vadă diferitele tipuri de armuri. În preajma lui nu se puteau activa nici un fel de energii de alarmă şi nici o armă de foc nu putea trage. Era ziua celei mai importante decizii din întreaga istorie a sistemului solar şi el venise înarmat pînă-n dinţi.

Ochii femeii îl priveau lung, cu o intensitate sumbră.

— Ce doreşti? Ce e cu omul ăsta de care pomeneai?

Hedrock îi vorbi despre McAllister.

— Eşti nebun? şopti cînd îşi încheie el expunerea. Dar de ce atît de departe? Clădirea este doar... doar la trei luni.

— Factorul dominant pare să fie masa obiectului.

— Oh!

Un răstimp de tăcere şi apoi întrebarea:

— Şi ce-ai vrea să fac eu?

— Maiestate, omul ăsta face un apel disperat la mila şi îndurarea voastră. Pluteşte într-un vid cum nu vor mai vedea niciodată ochii oamenilor. S-a uitat la Pămîntul nostru şi la Soarele nostru atît în

copilăria lor, cît şi spre bătrîneţea lor îndepărtată. Acum nimic nu-l mai poate ajuta. Trebuie să-i acordăm răgazul mîntuitor al morţii.

Innelda avu, parcă, în mintea sa, viziunea beznei de nepătruns pe care o zugrăvea el. Deveni mai atentă şi mai concentrată, în-ţelegînd acest eveniment în cadrul său mai larg.

— Dar ce e cu maşina pe care o ai?

— Este o copie a maşinii cartografice a Arsenalelor. Nu se mai strădui să-i explice că a construit-o într-unui dintre laboratoarele lui secrete, li lipseşte doar harta în sine, care a fost prea complicată pentru a fi fabricată aşa repede.

— Înţeleg, zise ea automat, fără a avea vreo reacţie.

În timp ce el îi cerceta chipul, Împărăteasa îl întrebă apăsînd fiecare cuvînt.

— Şi ce rol ai dumneata în toată povestea asta?

Hedrock nu era însă pregătit să-i răspundă. Venise la Împărăteasa Isherului pentru că ea suferise o înfrîngere şi, în situaţia în care se afla, era important să nu aibă prea multe resentimente. Nemuritorul, care se amesteca din nou în treburile muritorilor, trebuia să se gîndească şi la asemenea lucruri.

— Maiestate, nu mai e timp de .pierdut. Clădirea trebuie să se întoarcă aici peste o oră.

— Dar de ce nu putem lăsa Consiliului Arsenalelor să ia această hotărîre?

— Pentru că s-ar putea să ia o hotărîre greşită.

— Şi care este hotărîrea justă? insistă Innelda.

Rămînînd acolo pe scaun, Hedrock îi vorbea.

Cayle Clark fixă manşa autoavionului în aşa fel încît să facă un cerc larg în jurul casei.

— O, Doamne, zise Lucy Rall-Clark. Vai de mine, dar e una dintre clădirile astea aeriene...

Se opri şi privi cu ochii plini de uimire la terenurile de dedesubt, la grădinile suspendate, la casa care plutea prin aer.

— Vai, Cayle, dar eşti sigur că ne dă mîna s-o ţinem?

Cayle Clark zîmbi:

— Iubito, ţi-am mai explicat de zece ori. N-o s-o mai fac încă o dată.

Dar ea protestă:

— Nu asta vreau să spun. Eşti sigur că Împărăteasa n-o să ţi-o scoată pe nas?

Cayle Clark îşi privi soţia cu un zîmbet firav şi întunecat:

— Domnul Hedrock mi-a dat un pistol de la Arsenale, zise el încet. Şi pe urmă, i-am adus o mulţime de servicii Maiestăţii sale, pe care — cel puţin aşa mi-a spus azi prin teleecran — le apreciază foarte mult. De obicei nu e falsă, aşa că am convenit să continui să lucrez pentru ea cam în acelaşi chip.

— Oh, făcu Lucy.

— Ei, haide-haide, nu te mai tulbura. Nu uita că chiar tu mi- ai spus că Arsenalele au încredere într-un guvern unic. Cu cît

acest guvern va fi epurat mai degrabă, cu atît mai bine o va duce lumea întreagă. Şi te rog să mă crezi — şi faţa i^se înăspri — că am căpătat destujă experienţă în acest sens şi ţin cu'tot dinadinsul să-l purific.

Ateriza cu autoavionul pe acoperişul reşedinţei cu cinci etaje. O duse pe Lucy în interior, pînă în lumea camerelor luminoase şi elegante în care aveau să trăiască de-a pururi împreună.

Cel puţin, la vîrsta de douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani, se părea că vor trăi într-adevăr de-a pururi.

EPILOG

McALLISTER UITASE de hotărîrea personală pe care intenţionase s-o ia. Îi era atît de greu să gîndească în această beznă. Deschise ochii obosiţi şi văzu că stă nemişcat, atîrnat într-o poziţie de balans în spaţiul întunecat. Sub el nu era pămînt. Se afla într-o vreme în care planetele încă nu existau. Întunericul părea că aşteaptă un eveniment colosal. Îl aşteptau pe el.

Deodată îi fulgeră prin minte înţelegerea lucrurilor care aveau să se întîmple. Apoi îl copleşi uimirea, după care îşi dădu seama ce hotărîre trebuie să ia: resemnare în faţa morţii.

Era o hotărîre ciudat de uşor de luat. Se simţea tare istovit. Îi reveniră în minte reminiscenţe dulci-amare din zilele şi spaţiile îndepărtate, cînd zăcuse, între viaţă şi moarte, pe un cîmp de luptă de la jumătatea secolului al XX-lea, resemnat cu ideea că va fi dat uitării. Atunci se gîndise că trebuie să moară pentru ca să poată trăi alţii. Şi acum avea acelaşi sentiment, dar mai puternic şi pe un plan mult mai înalt.

N-avea idee cum se poate realiza acest lucru, dar pendulaţia avea să sfirşească, în trecutul foarte îndepărtat, cu declanşarea uluitoarei energii temporale pe care o tot acumulase la fiecare dintre aceste balansuri monstruoase.

Nu numai că avea să asiste, dar avea să şi contribuie la formarea planetelor.
